JEAN URE

Zori de zi

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
NICUAPOSTOLESCU
ALCRIS

Capitolul 1

Era deja târziu când David făcu ochi. Se trezi în scaunul şoferului, cu capul sprijinit de fereastră, cu picioarele îndoite inconfortabil sub bord. Încetişor, cu mare grijă pentru membrele lui dureroase, încercă să se mişte. Adormise cu una din mâini prinsă sub el, iar acum aceasta atârna ca o greutate de plumb, neputincioasă, inutilă. O crampă îi chinuia piciorul drept, iar gâtul părea să fi înţepenit la un unghi de 45°. Câteva clipe îşi masă diferitele locuri în suferinţă, încercând să-şi revină şi să priceapă unde se afla.

Vedea prin parbriz câmpul întins, spălat de ploaie. Înainte se întindea un drum pustiu şi necunoscut, şerpuind ca o panglică neagră prin peisajul rural.

Aruncă o privire ceasului de mână şi constată că se oprise la ora trei şi douăzeci de minute. Ceasul de bord arăta zece fără cinci. N-avea habar cât condusese şi de când dormea. Nu-şi amintea aproape nimic despre noaptea precedentă. În zadar încercă să-şi împrospăteze memoria: câteva sunete confuze, strigăte şi râsete ale unor oameni, ca nişte cârâieli de papagal, împletite cu muzica dată la maximum. Fusese un soi de petrecere.

Din zgomotul cacofonic părea să se distingă o voce care-l îndemna să renunţe la singurătate şi să se alăture societăţii:… Davy puiule, hai să ne distrăm…

Se încruntă la figura nebărbierită care-l privea din oglinda retrovizoare. Răspunsese chemării? Se distrase? Oare se îmbătase atât de temeinic încât i se rupsese filmul?

Coborî fereastra, iar aerul rece inundă habitaclul. Nu dădea semne de mahmureală. Mintea îi era perfect limpede. Doar amintirile se estompaseră. Exista un interval de timp complet şters din memorie.

Crampa din picior lăsase loc unor înţepături şi furnicături. Şi mâna dădea semne că revine la viaţă, oarecum.

Deschise portiera şi păşi pe iarba de la marginea drumului. Un panou situat la câţiva metri în direcţia din care venise atrăgea atenţia asupra unui drum care ducea spre Otters Ford. Numele nu-i spunea nimic. Putea să fie situat în oricare din districtele ţării. Se întinse după ghidul rutier, curios să afle unde eşuase. Memoria lui nu fu deloc impulsionată de informaţia că se găsea undeva în Worcestershire, între Droitwich şi Bromsgrove. Zona aceea n-avea nicio semnificaţie specială pentru el. Nu-şi putea da seama de ce ajunsese tocmai acolo. Dacă venise direct de la Londra, pe M 40 şi la Oxford o luase pe M 44 spre Worcester, probabil că tot drumul nu-i luase mai mult de două-trei ceasuri. Pe de altă parte, s-ar fi putut foarte bine să fi condus toată noaptea la întâmplare.

Se sui din nou la volan şi întoarse cheia în contact. Indicatorul arăta că rezervorul era gol. Nu ştia câtă benzină avusese la început şi nici dacă se oprise pe undeva să alimenteze. Îşi spuse că cel mai probabil condusese prin beznă până rămăsese în pană.

Scoase cheia din contact şi coborî. Descoperi cu oarecare nervozitate că maşina se oprise exact pe marginea unui şanţ plin de resturi şi de apă murdară. În lumina cenuşie a zilei, părea că fusese vorba de baftă. Drumul era în continuare pustiu. Nu se zărea niciun semn de viaţă, în orice parte ar fi privit. Porni la întâmplare înainte. Nu-şi amintea să fi văzut vreun garaj cu o seară în urmă, dar asta nu însemna nimic. Ar fi putut fi oricâte, la numai câteva sute de metri, ascunse de curbura drumului. Era posibil să fi trecut prin mijlocul unei turme de elefanţi roz, fără să observe.

Începu să plouă din nou. Stropii mărunţi cădeau din cerul plumburiu, acoperind solul cu o peliculă de apă. Venise nepregătit. Aseară, nu-i trecuse prin minte să ţină seama de toanele vremii de iarnă. Descoperi că purta vechea haină de piele care atârnase multă vreme în cuierul de pe

hol. Probabil că o înhăţase din mers, la ieşirea din casă. Ridică gulerul şi-şi vârî mâinile adânc în buzunare. Într-o străfulgerare, se văzu luând cheile maşinii de pe măsuţa din hol. Auzise uşa trântită în urmă şi păşise în grabă pe aleea cu pietriş. Nişte ferestre se deschiseseră şi câteva voci îl strigaseră. Avea impresia că se oprise doar atât cât să ridice un pietroi şi să-l arunce spre piticii din grădina casei.

Sângele îi îngheţă în vine. Vocea Margaretei îi răsună în urechi: „Îmi pare rău, David, dar nu mi s-a părut amuzant. Pur şi simplu, nu-mi place să…”

Alungă hotărât imaginea care-i apăruse în minte. Peste câteva ceasuri, va fi obligat să înfrunte realitatea, indiferent dacă-i convenea sau nu. Îl va aştepta acolo, pe drumul de acces spre Sandilands, cu amestecul ei de atitudini mustrătoare şi de ochi nesăţioşi să urmărească scandaluri prin ochiurile perdelelor. Deocamdată, nu era necesar.

***

Becky stătea pe marginea drumului, o siluetă subţirică, stingheră, într-un impermeabil galben lucios, purtând o rochie roşie de catifea, până la glezne. Buclele negre bogate ale părului se lipiseră de cap sub influenţa ploii mărunte. Tivul rochiei era înnoroiat, iar picioarele se udaseră complet în ghetele de piele de căprioară, care nu fuseseră concepute pentru mersul pe jos în peisajul acela rural, la vreme de iarnă.

Nu era anotimpul potrivit pentru autostop. De asemenea, nici ziua nu era cea mai favorabilă. Duminică dimineaţa, ora zece şi nici ţipenie pe drum. Era obosită, înfrigurată şi o mai aşteptau încă vreo cinci sute de kilometri până la destinaţie. Fusese unu noaptea când îşi începuse călătoria, la Newcastle, făcând semn unui camion greu. Nu reuşise să închidă ochii mai mult de câteva minute, pentru că era

imposibil să prevezi comportamentul camionagiilor. O dusese până la Walsall, unde reuşise să fure câteva ore de somn, să bea un ceai şi să înfulece un sandviş, într-un popas automobilistic, înainte de a-şi continua drumul până la Redditch cu un comerciant care-i împuiase capul cu degerăturile lui şi-i povestise tot despre necazurile pe care le avea cu soţia; îi dăduse de înţeles – şi nu o singură dată – că dacă ar fi fost „amabilă” şi el ar fi avut grijă de ea. Becky n-avea niciun chef să fie „amabilă” cu nimeni, cu atât mai puţin faţă de un comerciant cu circulaţie periferică proastă şi cu soţie cicălitoare. Martor îi era cerul că avea suficiente probleme personale. Destul de prost dispus, individul o lăsase la marginea drumului pustiu, înainte de a se duce acasă la soţie. Deja se scurseseră patruzeci şi cinci de minute de când stătea în ploaie. Nu trecuseră decât vreo duzină de maşini şi, cu excepţia a doua, toate în sens opus. Un vânt îngheţat sufla dinspre câmpul reavăn de peste drum. Strănută şi scotoci degeaba în geanta de rafie agăţată pe umăr după o batistă uscată. Printre mărunţişurile întâmplătoare, nu găsi decât nişte şerveţele ude de hârtie. Îşi şterse nasul cu mâneca impermeabilului şi suflă în pumni ca să se mai dezmorţească. La începutul călătoriei, avusese o pereche de mănuşi din piele roşie, asortate cu rochia de catifea. Le uitase în camionul greu, împreună cu sacul de pânză în care erau toate hainele ei. Singura consolare era că nu căzuseră în mâna comis-voiajorului.

Un Rolls-Royce apăru peste creasta colinei. Înaintă maiestuos şi trecu plutind parcă, fără ca omul din spatele volanului să-i arunce măcar o privire. Nici nu sperase altceva.

Drumul era din nou pustiu. Îşi vârî o mână în buzunar, pe cealaltă în poşetă şi începu să tropăie mărunt. Se întreba cum vor reacţiona Graham şi Eric când se vor da jos din pat, pe la prânz şi vor descoperi că ea nu mai era acolo.

Totuşi, aveau să mai treacă nişte ore bune înainte să-şi facă griji. Probabil că abia mâine dimineaţă, când vor intra clătinându-se în bucătărie, aşteptându-se să-şi găsească obişnuita pâine prăjită şi porridge-ul şi vor constata că trebuie să se declare mulţumiţi cu resturile de la cină – tocăniţă, peşte şi cartofi prăjiţi – rămase împrăştiate pe masă. Aveau să se năpustească în dormitorul ei, strigând-o. Vor găsi doar vechea rochie albastră atârnată pe uşă, valiza ieftină acoperită de pânze de păianjen. Se vor uita unul la celălalt şi se vor întreba ce se petrecuse. Mai târziu, vor da telefon la magazin, iar domnişoara Sammons o să-i informeze că nu venise la lucru. Vor da telefon pe la toţi cunoscuţii, întrebând dacă n-o văzuseră. O să-şi amintească în ce hal o găsise Daniel, cu optsprezece luni în urmă, colindând fără ţel prin Newcastle. Pe urmă, poate vor începe să se neliniştească. Lui Daniel nu i-ar fi păsat. S-ar fi mulţumit să spună „s-o ia dracu' pe văcuţa aia" şi ar fi lăsat lucrurile aşa. Avea darul de a ridica din umeri şi de a da deoparte orice problemă care nu-l afecta în mod direct. Graham şi Eric n-aveau pielea atât de groasă. Deşi o socotiseră mereu proprietatea lui Daniel, se purtaseră mai frumos cu ea. Vor suferi că fugise fără să sufle o vorbă. Ar fi putut măcar să le lase un bileţel. Chiar şi Daniel avusese decenţa să-i anunţe că pleacă. Până şi el avusese mustrări de conştiinţă la despărţire. Ochii i se umeziră şi clipi furioasă. Nu fusese vreme. Cu siguranţă, ei o să înţeleagă. Fusese o decizie de moment să-şi pună impermeabilul şi să iasă pe strada întunecoasă. Nu acelaşi lucru s-ar fi putut spune în cazul lui Daniel. El ştiuse din timp. Singurele întrebări fuseseră cum şi când: cum să evite stânjeneala scenei şi când se va ivi momentul cel mai propice. Îşi pregătise mişcarea, iar ea crezuse, ca un căţel naiv, că-l va însoţi, urmându-i paşii cu paşaportul în buzunar, cu ghidul de conversaţie englez-german în mână şi cu toate posesiunile împachetate în valiza ieftină de tartan

cumpărată de la Woolworth’s. Se întrebă dacă Daniel împărtăşise cuiva planurile lui de a cuceri singur lumea, de a-şi face un nume în muzica folk. Oare-şi formulase o justificare sau o scuză? „E o fetiţă destul de drăguţă, dacă nu iei în seamă plânsul, dar nu-mi pot atârna o piatră de moară de gât pentru tot restul vieţii…” I se părea că-l aude. Nu adresându-se lui Graham sau lui Eric. Nici Daniel n-ar fi putut fi atât de pervers încât să-i creadă capabili să asiste la pregătirile ei de călătorie, ştiind bine că n-avea să plece nicăieri. Poate Christinei. Cuiva sfidător şi izolat, aproape inuman, care să accepte că sentimentele nu trebuie să stea în calea ambiţiilor personale.

În buzunar, degetele ei se crispară pe plicul lăsat de Daniel. Şi-l imagina stând în bucătărie în dimineaţa aceea, scriind în grabă pe spatele unui ambalaj de zahăr, cu cafeaua într-o mână şi cu gura plină de pâine prăjită şi marmeladă; cu bagajele gata făcute şi cu taxiul aşteptându-l la poartă. Ea venise prima de la muncă şi găsise mesajul acolo, printre firimituri de pâine şi stropi de lapte. Un gest de remuşcare făcut cu inima îndoită. O recunoaştere în silă a vinovăţiei. Un fel de premiu de consolare.

Mototoli plicul. La vreo sută de metri mai încolo, exista un garaj. Trebuia să aibă telefon. Singurul lucru pe care l-ar mai fi putut face era să-i sune pe Graham şi pe Eric, să-i liniştească. Măcar atât le datora. Câteva clipe, rămase nehotărâtă. La ora asta, probabil că nu se dăduseră jos din pat. Nu le-ar fi convenit să fie treziţi de ţârâitul telefonului. Poate că era mai bine să amâne, să-i sune deseară, după ce va fi ajuns la destinaţie. Atunci era posibil să se simtă mai împăcată.

Mâna din buzunar dădu peste un obiect tare şi rece. Era cheia apartamentului. O scoase şi o privi lung. Se putea întoarce oricând ar fi dorit. Chiar şi acum. Dar ce folos? Nimic n-o mai aştepta acolo. Nimic important, acum că

Daniel plecase.

Extrase din geantă ghemotocul de şerveţele umede şi se şterse la ochi. N-avea niciun rost să plângă. Lacrimile n-o puteau ajuta să ajungă în Cornwall. Bărbaţii nu le suportau. Femeile care plângeau îl enervau groaznic pe Daniel.

La orizont, îşi făcu apariţia un Mercedes albăstrui. Aruncă în şanţ cheia apartamentului şi ridică bărbia, hotărâtă.

Era sfârşitul unei epoci; nu trebuia să mai privească-n urmă.

***

David îşi strânse vechea haină de piele şi porni prin ploaia măruntă. Vedea în depărtare un şir de clădiri de cărămidă aparentă şi nişte magazine. Îi venise în minte că ar fi trebuit să-i telefoneze Margaretei şi s-o anunţe unde era, dar asta însemna să traverseze şi nici nu avea mărunţiş la el. Deocamdată, nu era sigur că are vreun ban. Îşi vârî mâinile în buzunarele hainei şi nu găsi nimic, cu excepţia unui ac de siguranţă ruginit şi a câtorva monede străine. Îşi aminti că ultima oară când purtase jacheta fusese în vacanţă. Trei săptămâni în sudul Franţei, ca răsplată că fusese băiat cuminte. În buzunarul de la piept avea încă paşaportul şi o pereche de ochelari de soare polaroid. Costase trei lire şi zece şilingi, la un magazin de pe Kensington High Street. „... dar îşi merită banii, David, celelalte îţi fac rău la ochi”. Mai găsi un portofel ponosit, conţinând o bancnotă de o liră, un permis de bibliotecă pe care-l declarase pierdut şi o cartelă de credit, de care promisese să nu se atingă decât dacă-şi termina banii din cont. De ce se mai osteniseră, nu pricepea. Oricum, niciodată nu avusese credit mai mare de 30 lire, nu-i încredinţaseră niciodată mai mult. Spuneau că abuzează de ceea ce consideră că i se cuvine. „Sunt uimită, David, cum cineva cu o minte ca a ta se poate comporta aşa prosteşte

când vine vorba despre bani”.

Ştia sigur că nu avea nimic în cont; în ultimele trei luni nu depusese niciun bănuţ. Dar bancnota de o liră n-avea să-l ducă prea departe. Va fi nevoit să apeleze la cartela de credit, indiferent dacă le convenea sau nu. Privi gânditor dreptunghiul de plastic şi se simţi tentat să treacă strada şi să le cumpere ceva scump, ca să-i îmbuneze. Un flacon de Chanel, sau un caftan brodat. Un simplu gest. O recompensă pentru piticii din grădină. Să le arate că n-o făcuse cu rea intenţie.

Eşti nebun, David? Nebun de legat.

Se încruntă şi rămase nehotărât pe marginea cu iarbă a drumului. Poate că era dus cu pluta. Poate că gestul fusese răuvoitor. Cum să ştie, dacă nu era capabil să-şi amintească? Dacă distrusese dracii ăia de pitici, ce altceva mai era în stare să facă?

Scutură din cap şi porni mai departe. Toate magazinele pe lângă care trecea erau închise, fapt ce părea să indice că era fie duminică, fie cine ştie ce sărbătoare. Înclina să creadă în prima variantă. Nu fiindcă şi-ar fi amintit că ieri fusese sâmbătă, ci pentru că nu era capabil să-şi amintească de vreo sărbătoare care să aibă loc în noiembrie. Doar dacă era luna noiembrie, bineînţeles? Nici de lucrul ăsta nu putea fi sigur.

Depăşind un cot al drumului, dădu peste un panou pe care scria: „GARAJ – 400m – pe stânga – înainte de autostradă”. Care autostradă? Posibil M 5, în care caz, dacă mergea până la Worcester, ar fi putut ajunge acasă înainte de prânz. Zâmbi destul de trist. Nu era o perspectivă prea entuziasmantă.

După câţiva metri, trecu pe lângă o fată îmbrăcată cu un impermeabil galben şi o rochie roşie, de catifea, până la glezne. Încerca să atragă atenţia şoferului unui Mercedes albastru deschis, care tocmai apăruse de peste coama dealului. Maşina trecu în viteză. Fata o urmări cu privirea şi-

i flutură în urmă un gest obscen. Buzele ei scăpară un cuvânt imposibil de reprodus. David fusese adesea tentat să-l pronunţe la o intensitate maximă, duminică dimineaţa, pentru simpla bucurie de a observa cum vecinii se retrag de la ferestre, roşind de stânjeneală. Pe figura lui apăru un zâmbet de apreciere.

Îmi pare rău, David, nu mi se pare deloc amuzant.

Fata îi simţi privirea şi se întoarse provocator. Cu toată grandoarea sofisticată a rochiei înnoroiate, la prima vedere părea să fie abia trecută de vârsta copilăriei. Cu buclele scurte, închise la culoare şi figura de maimuţă-păianjen, îi aducea aminte de unul dintre băieţii pierduţi ai lui Peter Pann. Ochii căprui îl priveau fix şi acuzator, de parcă el şi nu ea ar fi pronunţat blestemul de care nici cel mai al dracului sergent-major din lume nu s-ar fi ruşinat. David îi zâmbi şi scutură din cap cu prefăcută dezaprobare, în vreme ce-şi continua drumul.

La garaj exista un telefon public, dar era ocupat. Cumpără cam patru litri de benzină cu unica lui liră şi pierdu timpul uitându-se pe titlurile unui ziar aruncat de cineva. Ieşi din nou în curte; cabina telefonului era tot ocupată. N-avea niciun sens să mai aştepte. Trebuia oricum să se întoarcă să înapoieze canistra. Poate că se va elibera până atunci.

Fata cu rochie roşie stătea tot la marginea drumului. N-avusese noroc. În vreme ce se apropia, un Ford Mustang trecu în mare viteză, urmat îndeaproape de un Cadillac roz şi de o maşină combi plină de oameni şi căţei. Camionul unei firme de transportat mobilă părea mult mai promiţător, dar şoferul îi făcu doar cu ochiul, fără să oprească. Poziţia umerilor ei subţiri mărturisea descurajare. Părea să nu mai aibă energie nici pentru gesturi sfidătoare. David se opri şi mută canistra în cealaltă mână.

— Încotro? o întrebă el.

Ea se întoarse imediat, privindu-l vizibil surprinsă. Stătea

încovoiată de frig, cu mâinile vârâte la subsuori, cu picioarele încrucişate, ca o vrabie rebegită. Era la fel de nepregătită să înfrunte gerul ca şi el. David se întrebă dacă obişnuia să facă autostop în rochie maxi. Chiar şi pentru mintea lui preocupată de alte gânduri, părea un accesoriu total nepotrivit.

— Spre sud, răspunse ea, fără ca în voce să-i răsune cine ştie ce speranţă. Dar tu?

— La fel, recunoscu David. Vrei să te duc?

Porniră împreună spre locul unde era parcată maşina. Era un Lotus alb, nou-nouţ, aşezat într-o poziţie ciudată, cu roata din stânga-faţă suspendată deasupra şanţului.

— O aduc imediat pe drum, spuse el.

Becky îl urmări cum deşuruba capacul canistrei şi o deşerta în rezervor. Ce fusese în mintea lui să intre astfel până aproape de şanţ?

Aproape sigur fusese beat, deşi acum părea să arate normal.

— Până unde mergi? vru ea să afle.

David nu se grăbea. Atâta vreme cât nu uita să telefoneze în următoarele câteva ceasuri, nu conta dacă urma să ajungă acasă la amiază, sau la noapte. Se sui la volan şi manevră maşina înapoi pe carosabil.

— Unde vrei să ajungi?

Becky îşi vârî iar mâinile în buzunare.

— În Cornwall.

— Mi-e perfect egal.

Se aplecă şi deschise portiera. Becky ezită.

— Sunt cinci sute de kilometri. O să-ţi ia toată ziua. El ridică din umeri.

— Şi ce dacă? E duminică, nu-i aşa?

Becky îl privi şi se încruntă. El avu dintr-odată senzaţia că făcuse o remarcă greşită. Poate că era altă zi. Existau destule alte posibile motive ca magazinele să fie închise. Îndoiala îl năpădi. Cine ştie, poate că amintirile tulburi

despre seara precedentă se refereau de fapt la întâmplări petrecute cu mai multe zile în urmă? Poate că bătea drumurile de o săptămână, sau chiar mai mult? Ridică mâna să cerceteze lungimea perilor din barbă.

— Este duminică, nu? repetă el. Nu-i aşa?

— Da, spuse Becky. Ai dreptate.

— Slavă cerului. O clipă, m-am speriat!

Becky se mulţumi să zâmbească şi se retrase un pas. Individul îşi închipuia că, dacă ea avea un dram de logică, ar fi trebuit să-i mulţumească pentru ofertă şi să sară-n sus de bucurie. Mereu li se spunea: „nu acceptaţi să fiţi luaţi de străini”. Iar ea se afla pe punctul de a se sui într-o maşină sport, capabilă de viteze peste 160 km/h, condusă de un maniac ce aproape intrase în şanţ deja şi care habar n-avea ce zi era. Mai mult, unul aparent gata să străbată ţara de la un capăt la celălalt doar pentru a face pe plac unei fete pe care acum o vedea pentru prima oară. Probabil că avea nevoie imperioasă de un consult medical. Iar ea de asemenea. Era o nebunie să te gândeşti la una ca asta. Dar nebunia începuse din momentul în care plecase la drum. Măcar şoferul de camion avusese în cabină un câine. Puteai să te încrezi într-un bărbat căruia îi plăceau animalele. Prin comparaţie, până şi comis-voiajorul reprezentase un risc mai mic. După toate cele, era mai obsedat de circulaţia lui periferică decât de orice altceva. Dar ăsta…

— Urcă, o îndemnă el, şi s-o luăm din loc.

Bătu cu palma în scaunul de lângă şofer. Becky aruncă o privire circumspectă în maşină.

Dacă ar fi văzut vreun impermeabil de plastic sau vreo pereche de mănuşi de copil îngesuite sub bord, ar fi zbughit-o ca o căprioară speriată în direcţie opusă. Dar nici urmă: tot ce văzu era un ghid automobilistic şi un exemplar din Iliada lui Homer, legat în piele. Nici măcar obişnuitele reviste Penthouse sau Playboy; sau romane ca Fanny Hill sau Lady Chatterley’s Lover.

Doar Homer şi vechea lui Iliada. Poate că-l judecase greşit. Era posibil să nu fie decât un cărturar căscat, prea absorbit de propriile cugetări pentru a fi atent la detalii triviale cum ar fi data. Îi observă haina de piele ponosită, cu manşete zdrenţuite şi buzunare deformate. Îi dădea un aspect serios şi Plicticos. Un tânăr universitar. Dotor în filosofie, sau profesor de arheologie.

— Trebuie doar să ne oprim la garaj, explică David, şi să umplem rezervorul. OK?

Îşi îndepărtă din ochi o şuviţă de păr blond şi-i zâmbi cu amabilitate. Descoperi că nu era nici pe departe atât de matur cum îl crezuse. Probabil nu mult mai bătrân ca ea. La început, când o surprinsese slobozind unul din blestemele favorite ale lui Daniel şi dăduse dezaprobator din cap, îl crezuse de vârstă medie. Întotdeauna privise cu suspiciune bărbaţii din categoria asta. Oricând puteau să devină criminali sau violatori. Observând că era tânăr, toate temerile ei se risipiră. Iar volumul ăla de Homer avea darul s-o liniştească şi mai mult.

Îşi scoase mâinile din buzunare, urcă în maşină şi trânti portiera.

— OK, spuse ea, să mergem.

Capitolul 2

Se lăsase seara când micul Lotus alb traversă podul peste Tamar, trecând din Devon în Cornwall. Becky îşi petrecuse ultimele ceasuri dormind, făcută covrig pe locul ei, cu genunchii adunaţi sub bărbie. Acum se apropiau de finalul călătoriei, iar ea era trează şi atentă, urmărind şirul nesfârşit de ochi de pisică ce se pierdea în depărtare. Ajunseră la o intersecţie şi David o privi întrebător.

— Încotro?

Ea se aplecă înainte, strivindu-şi aproape nasul de parbriz.

— Drept înainte, cred.

Îi lipsea siguranţa. Greu să recunoşti locurile pe întuneric, mai ales că trecuseră doi ani de la ultima vizită. Aproape opt de la prima. Între timp, multă apă trecuse pe sub pod. Încă-şi amintea resentimentul puternic încercat la urcarea în tren, în gara Paddington, cu atâta timp în urmă. Dacă n-ar fi fost prezenţa inhibitoare a supraveghetorului, ar fi coborât la prima oprire şi s-ar fi întors la Birmingham. Ştiau foarte bine. Din această pricină n-o lăsaseră să călătorească singură. Fusese escortată până la Plymouth şi predată, de parcă ar fi fost un colet. Micuţa orfană Annie, aspră, dură şi agresivă, piele şi os, plină de duşmănie la adresa oricui, dar mai ales faţă de acei artizani binevoitori care locuiau pe litoral, în peisajul idilic şi erau nerăbdători să se joace de-a mila creştinească. Voiau să-i dirijeze viaţa, să-şi etaleze bunăvoinţa.

Încercau să-şi salveze conştiinţele burgheze, aducând-o pe calea cea bună. Becky ar fi preferat să mai petreacă un an în internatul şcolii decât să fie supusă la asemenea umilinţă. Dacă ar fi lăsat-o să aleagă, le-ar fi spus-o verde-n faţă. Dar nimeni nu se gândise s-o întrebe.

Maşina ocoli un rond de flori, iar ea recunoscu dintr-odată locul. Îşi amintea căsuţa veche de piatră şi afişul de mână:

Ouă proaspete de vânzare. În dâra de lumină a farurilor zări marea, printre colinele de pe mal. Era o imagine care-i rămăsese întipărită pe retină din prima zi, când Seth venise s-o ia şi s-o ducă acasă cu Land Roverul lui rablagit.

— Suntem aproape, declară ea. Îşi luă poşeta şi o atârnă pe umăr. Deja moşmondea nerăbdătoare să deschidă portiera. Pe dreapta, la capătul văii, imediat după benzinărie. Încetineşte puţin, să nu treci pe lângă.

David opri vizavi de un şir de căsuţe de piatră transformate în magazine, probabil pentru a profita de turiştii care erau în trecere spre Looe şi Polperro şi pentru a aproviziona numeroasele tabere şi campinguri din apropiere. Se întreba cât dever aveau pe timp de iarnă. Pe o rază de câţiva kilometri, nu exista nicio construcţie, nicio casă. Toată zona era luminată de un singur felinar situat la colţ.

Rămase în maşină, lăsând-o pe Becky să se ducă să-şi anunţe venirea. Îi oferise adăpost peste noapte, iar el fusese foarte tentat să accepte. N-avea niciun chef să mai conducă 400 de kilometri până la Londra, dar ştia că asta nu era decât o amânare. Încă nu dăduse acel telefon. Oprise de două ori să alimenteze şi de fiecare dată reuşise să uite. O dată, o rugase pe Becky să-i aducă aminte, dar desigur uitase şi ea. Dacă prietenii ăştia – sau rude, nu-şi dăduse seama ce-i erau – aveau telefon, poate că va reuşi în sfârşit să sune la Londra.

Aruncă o privire spre locul unde Becky aştepta pe trotuar, chiar sub felinar, ca cineva să răspundă la uşă. Îi spusese că magazinul se numea „The Potter’s Wheel”, fiindcă patronii erau olari, dar nu văzuse nicio firmă. Presupunea că vindeau oale de lut şi farfurii colorate psihedelic, mărunţişurile uzuale cu care erau atraşi turiştii.

Becky se întoarse brusc şi-i făcu semne, agitată. El coborî fereastra şi scoase capul.

— Ce-i?

— Nu mă aude nimeni… nu reuşesc să-i fac să răspundă! Am tot sunat şi degeaba!

El coborî din maşină şi traversă.

— Lasă-mă să încerc şi eu. Probabil că au adormit în faţa televizorului.

Deschise fanta de corespondenţă şi strigă în dreptul ei:

— Hei! E cineva acasă?

Magazinul rămase întunecat şi mut. Jaluzelele erau lăsate, obloanele închise. Ecoul apelului suna a gol. Strigă din nou:

— Este cineva acasă? dar ştia că-i pierdere de vreme. Locul era vizibil părăsit. Se îndreptă şi se întoarse spre Becky, care aştepta alături, neliniştită şi albă la faţă.

— Mă tem că nu par să fie acasă. Să înţeleg că te aşteptau? Desigur, fusese o întrebare retorică; nimeni nu s-ar aventura la o călătorie de şase sute de kilometri bazându-se doar pe speranţa că cei pe care-i caută vor fi acasă.

Becky îşi muşcă buza. Obrajii ei se înroşiră treptat. Îşi privea ghetele fără să scoată o vorbă.

— Adică, sper că i-ai anunţat că vei veni? N-ai fi făcut atâta drum, dacă nu te-ai fi asigurat că te aşteaptă, nu-i aşa?

Totuşi, în mod incredibil, era tot mai clar că n-o făcuse. Rămase privind-o uimit. Era deci posibil ca el să nu fi fost singurul lunatic în libertate? Mai existau şi alţii, gata să acţioneze cu acea iresponsabilitate deplină de care Margaret nu pregeta să-l acuze mereu.

„Iresponsabilitate criminală, David. Despre asta-i vorba.”

— Ştii măcar dacă mai locuiesc aici? întrebă el. Becky îşi dădu capul pe spate, într-un gest sfidător.

— Sigur că locuiesc aici! Probabil că au ieşit pe undeva. Dacă nu vrei, nu-i nevoie să aştepţi. Nu-ţi face griji pentru mine. Pot să mă duc în spate şi să-i aştept în şopron. Sper

că o să apară dintr-o clipă-n alta. S-or fi dus la Looe, să-şi viziteze amicii.

— Când pleacă în asemenea vizite, au obiceiul să-şi baricadeze casa de parcă ar fi Fort Knox? gesticulă el spre obloanele ferecate şi spre jaluzelele lăsate. Eşti convinsă că n-au dat faliment? Poate că au vândut afacerea şi s-au mutat.

Becky îşi legănă bărbia încoace şi încolo.

— N-ar face aşa ceva. În niciun caz, fără să mă anunţe. Nu le stă în fire.

Oricine, dar nu Seth şi Lisa. Alţii puteau să mintă, să înşele şi să fure. Erau capabili să-ţi joace feste murdare, să te dezamăgească; dar nu şi ei. Erau cu totul altfel, iar ea era sigură de asta.

David se zgâia pe întuneric la panoul de deasupra uşii, acolo unde atârnau cândva literele ceramice ale lui Seth, „The Potter’s Wheel”. Abia acum constată ea că firma nu mai era acolo. Locul rămăsese gol.

— De câtă vreme nu mai ai veşti de la ei? întrebă David moale.

De cât timp nu-i mai scriseseră? Sau de când nu le mai trimisese veşti? Un an? Doi ani? Să fi fost dinainte de a-l întâlni pe Daniel? Oare aflaseră că se mutase în nord, la Newcastle?

— Voiam să spun, e vorba de săptămâni, de luni, sau de ani? insistă David.

Îşi aminti că le trimisese o felicitare de Crăciun. Adăugase o fotografie în care apăreau ea şi Daniel, făcută de Graham, în curtea din spate. Avea înfăşurat în jurul gâtului motanul vecinilor, pe post de fular pufos. Pe atunci, era fericită. Mâzgălise pe spate toate noutăţile. Nu-şi mai amintea dacă le comunicase noua adresă. Dar chiar şi aşa, ştiau că o pot contacta. N-aveai cum să te dizolvi în neant, atâta vreme cât erai încă în perioada de supraveghere. Până cu trei luni în urmă, fusese urmărită îndeaproape.

Domnişoara Arbuthnot ştia tot despre viaţa ei; îi cunoştea şi-i aprecia pe Seth şi pe Lisa. Le-ar fi dat cu mare plăcere adresa.

Becky îşi ridică privirea spre clădirea tăcută.

— N-ar face-o! N-ar face-o! N-ar face-o! repetă ea. În voce se desluşea o notă de panică. Se întoarse şi începu să bată în uşă cu pumnii încleştaţi, ca un copil consternat de imprevizibil. Mi-au promis! Aşa au spus! Că pot să vin oricând, că vor avea întotdeauna un loc pentru mine.

David o prinse de ambele mâini.

— OK, OK, stai puţin! Nu scăpa frâul. Poate că ai dreptate. Or fi ieşit pe undeva. Ce-ar fi să întrebăm prin vecini?

Înainte de a apuca să răspundă sugestiei, una dintre ferestrele de la etajul casei de alături se deschise, lăsând să se zărească un chip de fată.

— Vă pierdeţi vremea! Locul este părăsit.

— Părăsit? se clătină Becky.

— Da, e închis permanent. Au plecat.

— Încotro? întrebă Becky cu o voce stinsă, după o scurtă pauză.

— Habar n-am. Sunt nou-venită prin părţile astea. Supraveghez casa pentru un prieten.

— Atunci, de unde ştii că au plecat? interveni David.

— Fiindcă i-am văzut. Tocmai plecau când mi-am făcut apariţia. I-am urmărit cum au încărcat calabalâcul în maşină şi au luat-o din loc.

Becky o privea fix. Părea incapabilă să scoată o vorbă. David îi luă mâna şi constată că era rece ca gheaţa.

— Dar ceilalţi vecini? întrebă el. Poate ştiu ei? Fata scutură din cap.

— N-aveţi noroc. Tipul de la magazinul de mărunţişuri se duce în sudul Franţei în fiecare an, la băi, iar perechea cealaltă a plecat în weekend. Dacă mai staţi pe aici până luni.

— Nu prea cred, spuse David. Am trecut în speranţa că-i găsim.

— Dacă veneaţi săptămâna trecută, poate. Au plecat sâmbătă. Ridică din umeri. Îmi pare rău că nu pot să vă ajut mai mult.

— Mulţumim mult, îi răspunse David. O strânse uşor pe Becky de mână. Ar fi trebuit să sunăm înainte.

— Aţi putea încerca la atelierul de colo.

Poate vă pot da vreo lămurire. Pe aici, fiecare pare să ştie tot despre afacerile celorlalţi.

— Desigur, acceptă David. O să încercăm.

O vreme, rămaseră tăcuţi pe trotuar, lângă maşină. David continua s-o ţină strâns de mână, dar ea nu părea conştientă. Era total descurajată şi indiferentă.

— Ce ne rămâne de făcut? întrebă el. Să ne oprim la atelierul auto şi să vedem dacă au vreo informaţie?

Becky ridică din umeri.

— N-are niciun rost.

Se întorsese acasă, dar ei nu erau acolo. Se mutaseră fără să-i comunice. O lăsaseră să afle adresa de la străini, dacă dorea. Exact ceea ce spuseseră că nu vor face niciodată. O abandonaseră. Asta nu însemna decât un lucru: că nu doreau să-i mai deranjeze.

— Am putea descoperi unde au plecat. Dacă nu-i prea departe, am putea ajunge în seara asta.

— Nu doresc să-i găsesc. Nu mai vreau.

Totuşi, David opri în faţa atelierului, căutând un telefon, dar era închis. Bătu la uşă de mai multe ori, fără succes. La întoarcere, o găsi pe Becky ghemuită pe locul ei, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Urcă la volan şi rămase privind-o cu un fel de perplexitate. Nu-i plăcea s-o vadă supărată. Nu ştia cum să se poarte cu cineva care plângea. Margaret nu vărsase niciodată lacrimi. Era o imagine de neconceput. Margaret era mult prea stăpână pe sine ca să fi avut vreodată nevoie de consolări. David era cel care se

pierdea cu firea, cel care se făcea de râs şi provoca scene stânjenitoare în public. „David, pentru numele lui Dumnezeu”, obişnuia ea să spună, „se uită lumea la noi”.

Becky îşi şterse nasul cu tivul rochiei.

— Poftim, spuse el, întinzându-i o batistă veche, care probabil zăcuse în buzunar aproape un an.

Nu ştia ce ar fi putut face cu ea. O adusese până aici şi se simţea oarecum responsabil. Din păcate, nici nu intra în discuţie s-o ia cu el acasă. Şi fără o asemenea complicaţie suplimentară, avea de dat o mulţime de explicaţii. De asemenea, nu se punea problema s-o ducă înapoi la Newcastle. Dacă nu ajungea la Londra în noaptea asta, putea foarte bine să nu se mai ducă deloc. Oribilă idee. O dădu deoparte imediat şi porni motorul.

— Ai alte cunoştinţe în zonă? Ai la cine să tragi? Ea îşi şterse ochii cu batista.

— La secţia de poliţie. Sunt întotdeauna încântaţi să mă vadă. El se încruntă.

— Unde stă familia ta?

— N-am aşa ceva. N-am avut niciodată. Îl privi aprig. Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea, declară ea. O să mă descurc.

David se cam îndoia. Oameni ca Margaret erau în stare să se descurce. Calmi, siguri pe sine, având computere în loc de creier şi cabluri de oţel în loc de nervi. Fata asta stingheră n-avea nicio şansă să străbată ţara, făcând cu mâna oricărui individ cu maşină, fără un ban în buzunar, având doar hainele de pe ea.

Poate că era un inconştient, dar chiar şi lui îi era clar că n-o putea abandona acum, în colţul ăsta uitat de lume, lăsând-o să se descurce cum o şti.

Eliberă frâna de mână şi ridică piciorul de pe ambreiaj.

— Uite cum o să procedăm, i se adresă el, o să mergem să mâncăm ceva şi o să decidem ce-i de făcut.

O conduse la un hotel de cinci stele pe care-l descoperise

în ghid. Când intrară prin uşile batante în holul mochetat, Becky îi şopti:

— Nu putem mânca într-un asemenea loc şic.

— De ce nu? întrebă el, întorcându-se amuzat. Crezi că o să ne dea afară?

— Probabil că o să ne împiedice să intrăm, spuse ea, arătând spre haina lui ponosită şi spre impermeabilul ei galben. El zâmbi.

— Ba sigur că o să ne primească! Port cravată, nu-i aşa? Ce altceva ar mai putea să ne ceară?

— Păi, bani, de exemplu. Dacă nu cumva te gândeşti să spălăm vase după masă?

— Îţi faci prea multe griji. Lasă-te-n seama mea. O prinse de braţ şi o conduse prin hol. Lucrurile trebuie făcute aşa cum se cuvine.

Era una din maximele folosite de Margaret. Mereu îl pisa cu asemenea vorbe. De astă dată, era complet de acord.

— Toată ziua ne-am mulţumit cu nişte amărâte de sandvişuri de carton presat cu felii de material plastic. N-am de gând să mai conduc 300 de kilometri cu stomacul gol.

Becky îi aruncă o privire plină de îndoială, dar el zâmbi şi o conduse în sala de mese. Avea în portofel o carte de credit pentru 30 de lire. Fusese nevoit s-o utilizeze deja de două ori pentru carburant şi nu înţelegea de ce n-ar mai fi putut profita de ea puţin, măcar să-i ofere sărmanei copile o masă ca lumea. Părea moartă de foame. I-ar fi făcut bine o cină consistentă.

Fură conduşi la masă de un chelner cu figură impasibilă, căruia nu părea să-i pese dacă sunt sau nu solvabili. Duse impermeabilul galben la garderobă cu aceeaşi deferenţă pe care ar fi arătat-o unei cape de nurcă.

— Iată, te-ai convins? Nimeni nu ne-a categorisit drept pungaşi sau vagabonzi.

— Da, dar ce va fi după? insistă Becky. Când o să vină cu

nota de plată.

El îi făcu cu ochiul.

— O să fugim mâncând pământul… Ce ţi-ai dori ca aperitiv?

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles. Spune.

Îl privi câteva clipe nesigură, apoi ochii i se îndreptară spre şirurile aliniate de sticle de la bar.

— Prea bine. Vreau una d-aia verde.

El se întoarse în direcţia indicată de ea.

— Crème de menthe? zise el uimit.

— Are aromă de mentă, nu-i aşa? îmi place menta.

— Ei bine, dacă asta te atrage…

Îşi înăbuşi fiorul şi comandă o cremă de mentă şi un vin sec de Xeres. Becky primi meniul din mâna chelnerului şi se încruntă de parcă i s-ar fi prezentat rezultatele unei analize statistice. David observă că avea unghiile roase, ca ale unui copil mic.

— Ce-i asta? întrebă ea. Chestia asta condimentată?

— Agneau carré? E doar cotlet de miel cu verdeţuri. Asta doreşti?

— Nu ştiu. Nu mă pot decide. Duse degetul la gură şi smulse o pieliţă desprinsă. Sunt prea multe.

— Ei bine, nu-i nimic, o linişti el. Nu te pripi. Avem toată noaptea la dispoziţie.

În cele din urmă se hotărî pentru un rasol cu usturoi. David optă pentru un filé în sos de vin.

— Luăm ceva în deschidere? zise el.

— Încă?

— De ce nu? Păstrăvul afumat părea apetisant. Ce zici? Privi iar spre meniu, iar degetul se întoarse la buze.

— Este aproape o liră, constată ea, îngrozită. El elimină obiecţiunea.

— Nu contează banii. Am uitat cumva să-ţi spun că-s milionar? Luă lista de vinuri. Şi ce bem?

Becky privea cu încăpăţânare meniul din mâini. Era vizibil nebun. O luase razna.

Obligatoriu, având în vedere că-şi cheltuia toţi banii cu ea. Îşi pierduse şi o groază de vreme, pentru numele Domnului! încă de la început, ea ştiuse că va fi obligat să devieze de la traseu vreo câteva sute de kilometri ca s-o ducă în Cornwall. Crezuse că o să-i ceară ceva în schimb, dar acum nu mai era sigură.

— Ce fel de vin îţi place? Roşu, alb, sau roze? Trase aer în piept şi spuse repede:

— Şampanie! aşteptând apoi să vadă ce se va întâmpla.

Nimic. Buzele lui se răsfrânseră uşor, de parcă ar fi auzit ceva amuzant. Se întoarse spre chelnerul cel impasibil care aştepta cu şervetul frumos împăturit pe braţ.

— Atunci, şampanie să fie. Înapoie lista de vinuri fără să clipească măcar. O să luăm o sticlă de Taittinger.

Becky rămase cu gura deschisă de uimire. Se abţinu până la plecarea chelnerului, apoi se aplecă peste masă.

— Uite ce-i, am glumit. Nu vorbeam serios. Zău. Nu voiam să comanzi şampanie.

— În seara asta, replică el, n-o să-mi refuz nimic. Pot să fac tot ce-mi trece prin minte, pot să mă duc oriunde. În seara asta o să ne răsfăţăm. Măcar atât, având în vedere ce-l aştepta a doua zi. Dacă ceva îţi atrage ochiul, spune-mi. Orice.

Două ceasuri mai târziu, se aflau la aceeaşi masă. Erau la a doua sticlă de şampanie şi perspectiva de a porni spre Londra devenea din ce în ce mai puţin atrăgătoare. David era înconjurat de un nor de fum de ţigară, pătruns de senzaţia aceea iresponsabilă de împăcare cu întreaga lume. Reuşi chiar să se gândească la Margaret fără să se simtă vinovat.

Becky întinse mâna peste masă.

— Pot să trag şi eu un fum?

— Poţi să fumezi o ţigară întreagă.

— Pot? se entuziasmă ea.
— Sigur că da.
— Una la fel de mare ca a ta?
— Ţi-am mai spus, orice-ţi doreşti.
— Atunci, aş vrea şi una d-alea.
Arătă cu degetul spre o masă ocupată de bărbaţi şi femei în haine de seară. David se răsuci să vadă.
— Ce anume?
— Un pahar din alea deasupra cărora se văd flăcări albăstrii. El chemă chelnerul.
— Doamna ar dori o ţigară de foi şi o băutură flambată. Chelnerul se conformă fără să crâcnească. Figura lui rămăsese lipsită de expresie. Parcă ar fi fost sculptată în lemn. Îi prezentă lui Becky cutia cu trabucuri, iar ea alese cu grijă, aşa cum văzuse la David ceva mai devreme.
— L-am luat pe cel mai moale, declară ea. Celelalte erau prea tari. M-am gândit că sunt probabil puţin cam vechi.
David se înecă sorbind din coniac. Ea îi zâmbi fericită.
— E grozav, aprecie ea. Întotdeauna trăieşti astfel?
— Doar atunci când nu-mi pot permite, răspunse el solemn.
Îşi termină coniacul şi se hotărî să mai ia unul. Dacă-l opreau pentru conducere în stare de ebrietate, măcar să aibă motiv. Şi ce dacă-i luau permisul? Deja îi fusese reţinut de mai multe ori decât îşi aducea aminte.
— Cum e flăcăruia albastră? Ea se strâmbă.
— Hapuri cu anason, atâta tot. Doar seminţe topite de anason.
— Adică, nu te atrage ideea unei repetări?
— Aş prefera un coniac, spuse ea.
— Coniac? După toate astea?
O clipă, simţi mustrări de conştiinţă. În mod clar, nu era obişnuită cu băutura şi dăduse gata deja o cremă de mentă, jumătate de sticlă de şampanie, un Cointreau şi un pahar de lichior de anason. „Pentru numele lui Dumnezeu,

David, abia a trecut de vârsta copilăriei…”

— Ai să te îmbeţi în aşa hal că n-ai să te mai ţii pe picioare. Becky îşi săltă bărbia sfidător.

— Mi-ar plăcea să fiu atât de beată. Sughiţă violent. Atât de trotilată încât să dorm un milion de ani, iar când m-aş trezi n-aş mai şti cine sunt.

El o privi pe gânduri şi dădu din cap.

— Bună idee. Poate că ar trebui să procedez la fel.

Ce mai conta? comandă două pahare de coniac Napoleon.

Dacă era să uite de sine, măcar s-o facă lată cu ce era mai bun. Becky trăgea mulţumită din trabucul ei moale, scuturând scrumul la întâmplare, hipnotizată parcă de vârful roşu incandescent.

— Aş paria că nu-ţi convine ca femeile să se cherchelească, nu-i aşa? începu ea. Îl privi provocator. Pun pariu că te-ar stânjeni dacă mi s-ar face rău, sau dacă m-aş sui pe masă şi aş începe să cânt. Ai şterge-o, pretinzând că nu mă cunoşti, nu-i aşa?

— Ce te face să gândeşti astfel?

Cugetă o clipă cu capul aplecat într-o parte.

— Păi, cravata aia, de exemplu, spuse ea, arătând cu degetul. Vorbeşte despre o şcoală cu pretenţii. Eton sau Harrow, vreunul din locurile alea cu nasul pe sus.

El îşi privi surprins cravata. Era un model respingător, cu dunguliţe roşii şi negre. Reprezenta ideea Margaretei de accesoriu potrivit, nu a lui.

— De fapt, explică el, cerându-şi parcă iertare, este de la magazinul Harrod’s.

Margaret prefera să cumpere de la Harrod’s. Pretindea că-i era mai comod, fiind situat aproape de locul de muncă; putea ajunge în pauza de prânz. Dar el ştia foarte bine că determinantă era mândria snoabă de a avea pungi pe care era scris „Harrod’s”. Îşi scoase cravata şi o lăsă să cadă jos.

— O să i-o lăsăm chelnerului.

Becky începu să chicotească. El se întrebă a nu ştiu câta oară ce-i rămânea de făcut. Ea nu-i sugerase nimic. Aparent, n-avea casă, n-avea familie şi nici prieteni. Poate că mâine avea s-o ducă înapoi la Newcastle. Cu siguranţă, acum nu mai era capabil să conducă. Abandonase de mult ideea de a ajunge la Londra. Trebuia să-i telefoneze Margaretei şi s-o liniştească. Dacă n-o făcea acum, probabil n-ar mai fi făcut-o niciodată. Fără tragere de inimă, împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Să nu fugi, o avertiză pe Becky. Mă întorc imediat.

Traversă sala şi ieşi. Ea simţea o jenă instinctivă. Ce o să se întâmple, când o să le aducă nota? O luăm la sănătoasa, spusese el. Ştia sigur că nu avea bani la el. Doar o carte de credit, la care mai umblase de două ori şi despre care glumise că trebuie să-i depăşească rapid limita, până să se prindă cei care o emiseseră. Strivi restul ţigării de foi în scrumieră. Oare avea de gând s-o lase baltă? Să plece singur, lăsând-o să se descurce cum o putea? Să sară în micuţa maşină sport şi să dispară-n noapte râzând?

Chelnerul aduse cele două coniacuri duble. Becky îşi păstra cu greutate calmul aparent. Probabil că se dusese doar până la toaletă şi ce mai conta dacă-i jucase şi el o festă murdară? Doar se aşteptase la aşa ceva încă de la început. Măcar avusese parte de o masă pe cinste înainte ca şarada să ajungă la deznodământ. N-o puteau obliga să plătească ceea ce nu comandase. Ea nu făcuse decât să mănânce ceea ce i se pusese dinainte. Nu era vinovată că el le trăsese clapa. N-aveau decât să fie mai atenţi pe cine lăsau să intre.

Ridică paharul şi-l gustă. Parcă era alcool metilic. Nimeni n-ar fi băut aşa ceva de plăcere. O să-i mai acorde cinci minute şi, dacă tot nu-şi făcea apariţia, va pleca. N-avea de gând să stea acolo ca o fraieră, să aştepte să fie dusă în faţa managerului. O s-o ia din loc cât încă se putea. Ba mai mult, o să termine coniacul înainte.

În vestibul existau două telefoane publice şi ambele erau ocupate. David se pregăti să aştepte. Privind la ceas, îşi spuse că o să le acorde cinci minute, nicio secundă mai mult. Dacă niciunul nu se elibera până atunci, se va întoarce în restaurant şi va renunţa la idee.

Se plimba agale prin hol, privind fără interes la afişele de pe pereţi şi aşteptând trecerea celor cinci minute. Îşi consultă din nou ceasul. Unsprezece fără un sfert. Prost moment. S-ar putea să se fi vârât în pat deja. Posibil să fi adormit chiar. Poate că totuşi era mai bine s-o lase pe a doua zi. Eventual, s-o sune dimineaţă la prima oră, la serviciu.

Una dintre uşile cabinelor se deschise, iar ocupantul ieşi. David ezită o clipă, apoi porni încetişor spre telefon.

Cineva i-ar fi putut-o lua înainte.

Nimeni n-o făcu. Cu inima îndoită, ridică receptorul şi formă numărul operatoarei. Trebuia să telefoneze cu taxă inversă, fiindcă nu mai avea decât câţiva bănuţi în buzunar, iar astfel ea putea decide dacă să accepte sau nu convorbirea. Mingea va fi în terenul ei.

— Spuneţi-i că-i David, care sună din Plymouth…

Margaret nu era acasă. După toată tevatura, nici măcar nu era acolo. Lăsă telefonul să sune trei minute. Centralista îl asigurase că nu era nicio defecţiune. Măcar acum ştia sigur că, indiferent ce altceva făcuse, nu dăduse foc la casă.

Se întoarse în sala de mese mult mai despovărat. În vreme ce deschidea uşa, văzu o siluetă subţire într-o rochie roşie de catifea până la glezne, clătinându-se printre mese şi înaintând spre el: ajunse exact la timp să-i oprească prăbuşirea.

Capitolul 3

Era deja lumină, când Becky făcu ochi, a doua zi. O vreme, rămase culcată pe spate, cu privirea în tavan, încă somnoroasă. Primul ei gând se îndreptă spre Daniel, dar ştia că el nu era acolo. Plecase de vreo săptămână. N-avea niciun sens ca în fiecare dimineaţă să se gândească la el. O părăsise pentru totdeauna.

Se întinse şi pricepu cu surprindere că nu se afla în propriul pat. Cunoştea prea bine fiecare cocoloş şi fiecare arc rupt din vechea saltea aşezată direct pe duşumea. Acesta era un divan de o singură persoană, acoperit cu cearşafuri apretate, iar perna mirosea a proaspăt. O clipă, îi trecu prin minte că s-ar fi putut afla la Seth şi la Lisa, în camera de la mansardă care fusese mereu a ei, încă de când pusese prima dată piciorul în casa lor. Camera lui Becky. Îi promiseseră că va fi mereu pregătită s-o primească, oricând ar fi dorit să revină.

Se întoarse pe o parte. Perdelele fuseseră trase, astfel încât să lase lumina cenuşie a zilei să pătrundă în cameră. Acum îşi amintea că Seth şi Lisa plecaseră. Ca şi Daniel, de mai bine de o săptămână. Oriunde s-ar fi aflat, nu era la ei.

Undeva, afară, un ceas bătu ora unsprezece. Becky se ridică într-un cot. Purta ceva ce părea cămaşă de noapte, dar care la o inspecţie mai temeinică se dovedi a fi o cămaşă bărbătească. La câţiva metri distanţă se afla încă un pat cu cearşafurile în dezordine şi perna căzută pe jos.

Rochia roşie era îngrijit împăturită şi aşezată pe spătarul unui scaun, iar pantofii ei aşteptau dedesubt. Geanta stătea atârnată de mânerul uşii de la dulap. Pe noptiera dinte paturi descoperi o foaie de hârtie sprijinită de veioză. Purta un mesaj scurt, mâzgălit cu creionul: „Becky, să nu dispari. Mă întorc repede. Sună la recepţie dacă doreşti ceva. Le-am spus să nu te deranjeze. David”

Deci, aşa îl chema, David. În mintea ei îi atribuise nume

ca Hamish sau Sebastian. Dar nu-l chestionase. Nici el n-o întrebase nimic. Oare cum aflase că o chema Becky? Probabil că-i umblase prin geantă. Adulmecase doar să vadă ce avea acolo. Cu siguranţă, Daniel aşa ar fi procedat. Şi ea la fel, dacă i s-ar fi ivit ocazia. Nu ca să subtilizeze ceva, ci doar din principiu. De ce să nu recunoască? Dacă şi-ar fi lăsat haina, i-ar fi cercetat imediat toate buzunarele.

Coborî din pat şi se duse la dulap. Era gol. Aşa cum se aşteptase. Greu de crezut că ar fi ieşit fără haină, când ea îi purta singura cămaşă. Nu văzuse bagaje în maşină şi presupusese că nici nu avea, dar poate că portbagajul era plin de valize. Când se hotărâse să plece, chiar şi ea îşi luase o sacoşă plină cu ţoale. Nu era deloc normal să umbli de colo până colo cu maşina şi să-ţi petreci nopţile la hotel fără a avea măcar o periuţă de dinţi şi o pereche de ciorapi curaţi.

Gânditoare, Becky închise dulapul. Dacă avusese o valiză în portbagaj, de ce n-o adusese în cameră? Iar dacă o adusese, de ce o luase cu sine?

Se apropie de patul lui. Aşternuturile erau reci, aşa că probabil lipsea de mai mult de o oră. Poate că-şi luase bagajul tocmai pentru că n-avea încredere în ea. Fiindcă transporta ceva de valoare. O fi zis că ea e tipul de persoană gata să dispară cu posesiunile altuia. Nu că n-ar fi fost. Dar nu în cazul ăsta. S-ar fi mulţumit să afle ceva mai mult despre străinul care o adusese până în Cornwall şi-i oferise cea mai fantastică cină din viaţa ei. Apoi o dezbrăcase, o culcase şi dormise în aceeaşi cameră cu ea, neatingând-o nici măcar cu un deget. Complet ilogic. Bărbaţii nu se comportau astfel. Întotdeauna aşteptau ceva în schimb.

Îşi luă rochia şi se apucă să cureţe cu unghiile noroiul întărit pe tiv. Nici măcar n-o întrebase ce-o apucase să facă autostopul în miez de iarnă îmbrăcată cu o rochie lungă de catifea. Nici ea nu se interesase ce căuta el pe marginea

drumului, cu o roată pe muchea şanţului, la capătul pământului. Nu i se păruse important. Nu avea decât o singură idee obsesivă, să ajungă în Cornwall cât mai degrabă. Nimic altceva nu mai conta.

Ridică din umeri şi aruncă rochia înapoi pe spătarul scaunului. Nu mai avea nicio importanţă. Cui să-i mai pese dacă era tâlhărită, sau chiar ucisă? Nebunul ăsta ar fi putut foarte bine să-i dea cu vătraiul în cap peste noapte. Şi acum i-ar fi foarte uşor să plece şi s-o lase baltă. Îngenunche în faţa ferestrei şi se uită în parcare. Micul Lotus nu mai era acolo, deci luase maşina. Încă era convinsă că seara trecută el urmărise o aventură uşoară. Ar fi pariat că se dusese să dea un telefon – vreo băbătie cu bani căreia-i căzuse cu tronc, sau vreo gospodină de provincie gata să-l adăpostească de câte ori soţul era plecat. Desigur, de astă dată, lucrurile nu evoluaseră aşa cum ar fi dorit, aşa că, într-o inspiraţie de moment luase cameră la hotel pentru o noapte. Sau pentru o săptămână, să elimine suspiciunile. Declarase că sunt soţ şi soţie, ca să pară respectabil. Apoi intrase în restaurant cu un aer degajat şi le spusese că locuieşte în hotel:

— Adăugaţi la nota de plată, spusese probabil, pe tonul acela specific elitei. Mai rămân vreo câteva zile.

Nimic mai simplu. Probabil că se trezise la şapte dimineaţa şi o luase din loc. Poate chiar avusese tupeul să ceară şi micul dejun înainte de a pleca. O lăsase acolo ca acoperire şi probabil că ajunsese deja departe. Îşi va fi scuturat de mult praful de Cornwall de pe haine, înainte ca cei de la hotel să se prindă.

Afişă o mutră jalnică. Cine s-ar fi aşteptat la una ca asta din partea lui? Fusese atât de drăguţ, de politicos, de plauzibil. Până şi ea, care avea oarecare experienţă, îl luase la început drept un profesor aiurit. Nici ea nu-l crezuse capabil de o înşelăciune atât de îndrăzneaţă. Nu că

ar fi avut vreo obiecţiune faţă de tragerea pe sfoară a unui hotel de cinci stele. În capitalism, era fiecare pentru sine, cum spunea adesea Daniel. Totuşi, îşi dorea să nu fi fost lăsată în urmă. Ar fi putut avea încredere în ea. L-ar fi urmat după un timp, pretinzând că iese la cumpărături. Învăţase de mult să mintă credibil, n-ar fi supravieţuit prea mult fără deprinderea asta. O dată scăpată, s-ar fi întâlnit undeva în oraş şi ar fi plecat împreună mai departe. N-avea decât s-o lase oriunde şi oricând, cu condiţia să i-o spună-n faţă. Nu i-ar fi fost o piedică. Ba era posibil să-i fi fost chiar de folos. Nu trebuia s-o abandoneze atât de brusc.

Îşi îndreptă privirea spre curte, pe locul unde aseară fusese parcat Lotusul, între un Volvo mare şi galben şi un Rover 2.000; privea situaţia cu admiraţie crescândă. Asemenea truc nu avea şanse de izbândă decât dacă vorbeai cu un anumit accent şi dacă purtai haine potrivite. Poate că Daniel era capabil să-i ducă pe cei din clasa de mijloc, dar n-ar fi fost niciodată în stare de o asemenea lovitură. Nu, cu claia lui de păr şi cu accentul de Liverpool. Pentru asemenea şmecherie aveai nevoie de stil. Trebuia să te pricepi la vinuri, la trabucuri şi să ştii cum să discuţi cu chelnerii. Nu era suficient să comanzi ouă şi cartofi prăjiţi, cu o sticlă de bere; te-ar fi depistat imediat.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra notiţei pe care i-o lăsase. „… să nu dispari. Mă întorc repede. Sună la recepţie dacă doreşti ceva. Le-am spus să nu te deranjeze”.

Genială idee, menită s-o liniştească şi s-o ţină acolo cât mai mult posibil. După destrăbălarea de aseară, putea să mizeze că ea va dormi până spre prânz, cu condiţia ca menajerele să nu intre, cu mături şi cu găleţi de detergent. Acum era dispusă să creadă că o îmbătase premeditat. Sperase probabil ca biletul s-o liniştească pentru restul zilei, poate chiar până la ora cinei, cu puţin noroc. Ştia că ea n-avea unde să se ducă. Îşi imaginase deci că o să-l aştepte cuminte.

Becky mototoli hârtia şi o aruncă. O luase drept alta. Ar fi trebuit să ştie. Nu era vreo domnişorică abia scăpată de la pension. Simţise încă de la început că se va folosi de ea. Ei bine, Becky procedase la fel, dar n-avea de gând să rămână pe loc şi să răspundă unui interogatoriu. Oricum n-ar fi crezut-o. Ar fi trimis-o pachet la domnişoara Arbuthnot. Probabil că toată aventura s-ar fi încheiat la tribunal. O păţise de prea multe ori ca să aştepte cuminte deznodământul.

Începu să-şi ronţăie unghiile, cugetând la ce-i rămânea de făcut. Dacă ar fi ştiut ce le spusese el, ar fi ieşit cu fruntea sus pe uşa din faţă. Ba le-ar fi lăsat şi cheia la recepţie. Habar n-avea dacă el declarase că erau soţ şi soţie. Iar dacă da, sub ce nume se cazaseră. Nu-şi mai amintea în ce stare fusese cu o seară în urmă şi nici n-avea idee la ce oră plecase el. Nu-i venea să sune la recepţie şi să întrebe. Astfel, ar fi putut să le trezească suspiciunile.

Se întoarse la fereastră. Parcarea era pustie. Era amplasată lateral faţă de clădire şi era înconjurată de o perdea de tufişuri şi de copaci. Ea se afla la primul etaj, iar sub fereastră exista un brâu lat. La câţiva metri distanţă văzu un burlan. Iată calea de urmat. În viaţa ei, fusese obligată să apeleze la evadări mult mai riscante. Când fugise de la ultimul şi cel mai neplăcut cămin de adopţie, ieşise pe o fereastră de la etajul patru şi se cocoţase ca o maimuţă pe acoperiş. Se bucurase de o lună de libertate înainte de a fi găsită pripăşită pe lângă o familie hippy, în Balsall Heath.

După aceea, fusese internată. O declaraseră imposibil de adoptat. Nimeni nu aflase întreaga poveste, ce încercase bătrânul să-i facă noaptea, după stingere, când nevastă-sa dormea. Îi fusese prea ruşine să povestească. Singurii care aflaseră adevărul fuseseră Seth şi Lisa. Nici Daniel nu ştiuse nimic, deşi el n-ar fi fost câtuşi de puţin şocat. S-ar fi mulţumit să debiteze una din obişnuitele lui diatribe

împotriva societăţii care dădea prilejul unor asemenea situaţii. Niciodată nu-l interesau aspectele personale; doar doctrina conta.

Îşi luă rochia de pe spătarul scaunului. Niciodată n-ar fi reuşit să coboare pe burlan, cu falduri de catifea în jurul gleznelor. Va păstra cămaşa pe ea şi se va schimba în tufişuri. Nimeni n-avea s-o observe, doar ăsta era scopul întregii stratageme; şi chiar dac-o vedeau, îşi păstra o ţinută suficient de decentă. Cămaşa îi ajungea până aproape de genunchi, era absurd de largă, îi aluneca pe umerii înguşti ca un soi de giulgiu. Împături cât mai strâns rochia şi o vârî în geantă. Abia acum îşi aminti de impermeabilul galben. Nu era în dulap, nici atârnat pe spatele uşii. Prea târziu: îl lăsase la restaurant. Un chelner pompos cu figură impenetrabilă îl dusese undeva şi probabil că acolo rămăsese. O clipă, simţi că o părăseşte curajul. Afară, cerul era plumburiu şi ameninţător. Potopul urma să se declanşeze. Fără haină pe ea, fără leţcaie-n buzunar, fără vreun ţel, nu avea niciun rost să plece.

Totuşi, în viaţa ei înfruntase multe situaţii mai dezastruoase, aşa că de ce să-şi plângă de milă? Trebuia să-şi păstreze liniştea. În ultimul an o dusese prea bine. Ştiuse că n-o să dureze. Mai devreme sau mai târziu, Seth şi Lisa aveau să-şi piardă răbdarea şi să renunţe de a mai încerca s-o ajute, cum procedaseră toţi ceilalţi. Cândva, pe Daniel tot l-ar fi plictisit devotamentul ei de căţel şi ar fi început să dorească altceva. Revenea de unde plecase.

Pe când deschidea fereastra, o camionetă purpurie, cam rablagită intră în parcare. O urmări câteva clipe cu iritare. Se opri taman sub fereastră, iar ea se retrase şi se ascunse în spatele perdelelor. Îi va acorda cinci minute. Dacă după aceea va fi tot acolo, va trebui să rişte. Nu-şi putea permite s-o lungească la nesfârşit. Dorea ca până-n prânz să fi pus câţiva kilometri buni între ea şi oraşul Plymouth.

Intrând pe uşă, David o găsi pe Becky ascunsă în spatele

perdelei, ca un spiriduş speriat. Fereastra era larg deschisă, aerul rece pătrundea în rafale, dar ea continua să poarte doar cămaşa lui. Într-o mână îşi ţinea ghetele, iar în cealaltă se afla geanta, în care îndesase rochia roşie, din motive imposibil de pătruns. Îl privea cu ochii larg deschişi.

— Te-ai întors! exclamă ea; în voce se amesteca surpriza cu un ton acuzator.

— Sigur că da! Credeai că n-o s-o fac? îi zâmbi vesel, fără vreun efect aparent. N-ai văzut biletul pe care ţi l-am lăsat?

— Ba da, dar…

— Dar erai convinsă că o să te las baltă? aprobă din cap, fără tragere de inimă.

— Ce te-a făcut să crezi aşa ceva?

Becky ridică din umeri. Continua să-l observe cum se apropie şi închide canaturile ferestrei. Avea un pachet în mână. Acum purta un pulover albastru, pe gât. Părea nou. Oare abia îl cumpărase, sau îl avusese în portbagaj?

— Ai să răceşti, spuse el, dacă mai stai aşa în faţa ferestrei deschise, purtând doar o cămaşă subţire. Scutură din cap a reproş. Poftim. Îi întinse pachetul. M-am gândit că o să-ţi prindă bine.

Becky dădu drumul ghetelor şi lăsă geanta pe scaun.

— Ce-i asta?

— Nu-i cine ştie ce. De câtă vreme te-ai trezit?

— De curând. Cinci-zece minute, răspunse ea desfăcând ambalajul. Îi adusese o cutie cu batiste. Din genul celor utilizate de oamenii bogaţi, tivite cu dantelă şi brodate delicat în colţuri cu mici motive florale. Daniel le-ar fi categorisit ca gunoaie pretenţioase. Rămase cu gura căscată.

— Să fiu a naibii! Nu-mi pot şterge nasul cu aşa ceva!

— Nu? De ce?

— Păi, vreau să spun, astea sunt mai mult de paradă, nu-i aşa? Ar fi aproape ca o profanare. Ca şi când ai spăla podelele cu o blană de nurcă. Deschise cutia şi scoase o

batistă. Avea un iz de pânză curată şi parfum de violete. Mai degrabă aş purta-o la vedere, în buzunarul de la piept. Bună să fie privită, doar.

— Cum doreşti. Îi zâmbi, parcă cerându-şi iertare. Nu suportam gândul că o să-ţi sufli iar nasul în tivul rochiei.

Becky se încruntă ameninţător.

— Ce te-a adus înapoi?

— Dar n-am intenţionat să plec.

— Nu?

Îl privea cu neîncredere.

Dintr-odată, nu mai ştia ce să facă sau să spună. Se aşeză pe marginea patului, cu un picior prins sub ea, fixând cutia de batiste.

— Ai mâncat ceva? Ea scutură din cap. Atunci, am să comand prin telefon. Ai vreun chef anume? Ouă cu costiţă? Cârnăciori?

Numai auzind aceste vorbe, Becky simţi revolta din stomac. Îşi trecu o mână peste buze. După excesele de aseară, nu avusese încă prilejul să se gândească la mâncare.

— Cred că am să sar peste micul dejun, şopti ea.

El o privi amuzat-înţelegător. În lumina rece a zilei, lăsa senzaţia de suferinţă. Sub ochi, îi apăruseră imense cearcăne violacee. Tenul îi era mai palid ca de obicei. Evident, nu era atât de tânără cum crezuse. Probabil, avea în jur de douăzeci şi unu de ani. Măcar nu putea fi acuzat de corupere de minore. La început, aşa cum stătea pe marginea drumului, îşi închipuise că era cu cel puţin doisprezece ani mai tânără ca el, o simplă şcolăriţă de cel mult şaisprezece.

Sună după cafea şi o convinse să facă o baie fierbinte. Fusese surprins s-o găsească trează, pe picioarele ei, după cât băuse în ajun. Cu toată aparenta fragilitate, era rezistentă.

Cafeaua sosi şi fu aşezată pe măsuţa dintre paturi. Becky

ieşi din baie înfăşurată în prosop, ca o mumie.

— Te simţi mai bine?

— Mult mai bine. Doar puţin şovăielnică. Se aşeză pe patul opus, picior peste picior, învelită în prosop. El îi întinse o cană de cafea, iar ea o cuprinse cu ambele mâini. Pun pariu că te-am făcut de râs aseară.

Îşi aminti scena din restaurant. O prinsese în ultima clipă, în vreme ce plonja cu capul înainte. Nu puţine fuseseră privirile şi murmurele reprobatoare, dar nu se simţise defel stânjenit. Fusese doar oarecum uimit că pentru prima dată în viaţă nu el ci altcineva era obiectul dezaprobării generale.

— Nu m-ai făcut de râs, o asigură el. Becky îl cercetă peste buza cănii de cafea.

— Ba trebuie s-o fi făcut. Eram terminată. Mă p…

Se opri şi schimbă fraza, din respect pentru vorbirea şi accentul lui sudic… Beată moartă, continuă ea afectată. Şi toată lumea observase.

Sigur că toţi clienţi restaurantului văzuseră. Nu era la fel de convins în privinţa recepţionerului. Poate înghiţise povestea lui, că soţia avusese o criză. Crezuseră sau nu că-i era nevastă? Cu siguranţă, nu prea arăta a soţie, ci a copil abandonat şi înfometat, dar nu avusese de ales. Îi auzise deja explicând prin telefon cuiva că n-aveau decât camere duble. La ora aceea şi în starea în care se afla, nu se simţea atras de ideea de a o târî pe Becky prin Plymouth, până ar fi găsit un hotel care să le poată asigura camere separate.

— Mă luase apa de tot? întrebă Becky.

— Complet, zâmbi el. Nu trebuie să-ţi faci griji, o asigură apoi. Nici eu nu mai eram în stare să profit de ocazie.

O lăsase să se prăbuşească pe patul cel mai apropiat şi trăsese pătura de sub ea. Apoi ezitase, gândindu-se că dacă urma să i se facă rău peste noapte îşi va distruge rochia şi nu va mai avea ce purta a doua zi. I se păruse că ar fi reprezentat o catastrofă majoră, totuşi nu se putuse

hotărî ce să facă. Era mai obişnuit cu situaţia ca el însuşi să fie dus la culcare de alţii. După ştiinţa lui, Margaret nu se îmbătase niciodată. Uneori se ciupise uşor, poate, dar nu-şi pierduse niciodată controlul. Stătuse aşa câteva minute, încercând o senzaţie de vinovăţie, apoi soluţia i se relevase. Îi scosese rochia de parcă ar fi jupuit un animal, o îmbrăcase cu propria lui cămaşă şi o învelise. Trupul firav arăta ca un sac de piele şi oase, iar pe timpul operaţiei se temuse tot timpul să nu audă vreun pocnet şi să constate că o mână sau un picior se rupsese şi atârna într-o poziţie nefirească.

Cu picioare ca de plumb, se împleticise spre partea opusă a camerei, împiedicându-se de geanta căzută pe jos. Îşi petrecuse vreo cinci minute bune în genunchi, adunând conţinutul. Copil fiind, nu avusese niciodată ocazia să se apropie de geanta mamei. „Un gentleman nu se uită niciodată în poşeta unei doamne” îl dădăciseră toţi, cohorta de mătuşi, unchi, bunici şi bunice, iar el nu pricepuse niciodată de ce. Care putea fi secretul atât de important? O dată, la câţiva ani după aceea, deschisese una din poşetele scumpe, de piele, ale Margaretei şi o scotocise, când ea era cu spatele, dar nu descoperise nimic demn de atenţie. Doar o cutie de pudră, un portofel şi o punguţă cu fermoar plină cu rujuri, creioane de ochi şi alte nimicuri. Ponosita geantă împletită a lui Becky era comparativ un adevărat depozit de comori. Găsise o mică şurubelniţă electrică, cinci bomboane strivite, un briceag cu lama zimţată, o cochilie de crab goală, un ciob triunghiular de oglindă, un ghid de conversaţie în limba germană, un roman de doi bani numit The Way of the Worms şi un pieptene galben cu jumătate din dinţi lipsă. Dintre paginile ghidului de conversaţie căzuse un plic murdar pe care era scris doar Becky, cu litere apăsate, precum şi un paşaport care nu părea să fi fost folosit vreodată.

Stând în patru labe, simţise tentaţia de a citi scrisoarea,

ca să descopere cu ce fel de oameni avusese de-a face. Voise să deschidă paşaportul şi să afle mai multe lucruri despre ea, cine era, de unde venea şi când se născuse. Dar rezistase tentaţiei. Becky nu încercase să afle nimic, nu-l supusese niciunui interogatoriu. După o scurtă ezitare, îşi înfrânsese curiozitatea şi pusese la loc scrisoarea şi paşaportul.

O privea acum, în vreme ce-şi bea cafeaua. Probabil că nu era mult mai tânără decât el, dar continua să-i insufle un soi de grijă responsabilă. Se întrebă ce avea de gând atunci când o găsise în faţa ferestrei deschise, cu ghetele în mână şi cu rochia înghesuită în geantă.

— Ce ai să faci mai departe? întrebă el. Ea ridică din umeri.

— Habar n-am. O să fac autostopul şi voi vedea eu unde ajung. O să-mi caut de lucru. O să-mi găsesc un loc. Îşi strânse prosopul pe trup, într-un gest defensiv. N-am de unde să ştiu, până nu se întâmplă, nu-i aşa?

— Te-aş putea duce înapoi la Newcastle, spuse el după o scurtă pauză, dacă asta-ţi doreşti.

El îşi tăiase deja punţile de întoarcere.

În dimineaţa aceea, îi trimisese o scrisoare Margaretei. I-ar fi fost imposibil să revină acasă înainte de a-şi dovedi maturitatea; înainte de a realiza ceva valabil cu propria viaţă. Putea s-o ia spre nord, sau în oricare altă direcţie. Poate chiar să treacă graniţa. Să viziteze Scoţia, insulele. Să traverseze Marea Nordului, să arunce o ocheadă prin Scandinavia, să călătorească spre Asia, spre India, spre Tibet. Apoi ar fi coborât în Africa. Toată lumea era a lui.

— Ce părere ai? Becky scutură din cap.

— Nu. Nu vreau să mă întorc la Newcastle.

— Ei bine, atunci încotro? Unde ţi-ar plăcea să mergi? în America de Sud? în India occidentală? China, Rusia, Japonia? Spune-mi şi am să fac tot ce-mi stă în putere să te duc până acolo.

Becky îl privea curioasă. Avea sentimentul ciudat că vorbise serios: că era suficient să-şi exprime dorinţa de a vedea Vladivostok, pentru ca el să cumpere biletele de avion. Nu-şi dădea seama de unde făcuse rost de banii necesari. Ieri nu avusese decât o carte de credit cu limita de treizeci de lire şi fuseseră obligaţi să-şi unească resursele pentru a plăti sandvişurile şi berea de la bar; astăzi se oferea s-o ducă până la capătul pământului. Poate că ieşise ca să spargă o bancă, sau să facă de petrecanie vreunei bătrâne bogate, deşi, în ciuda numeroaselor extravaganţe de comportament, nu-i lăsase impresia că ar fi capabil de violenţă. De-a lungul vieţii, întâlnise o mulţime de escroci, aşa că era capabilă să-i depisteze de la distanţă. Probabil că prima impresie fusese corectă: era un profesor trăsnit scăpat de la cine ştie ce universitate.

— Trebuie să ai o preferinţă, insistă el. Bagshot, Biggleswade, sau Walton-on-the-Naze…

— Cunosc pe cineva la Walton-on-the-Naze, îl întrerupse Becky pe neaşteptate.

— Nu mai spune?

— Zău. Îşi ridică bărbia. Se numeşte Joyce Jessop şi este cameristă.

— Ca să vezi, se minună el.

Şi când te gândeşti că era cât pe ce să aleg Melton Mowbray! Becky îi aruncă o privire tăioasă. Nu era prima oară când avea impresia că-şi râde de ea.

— Joyce Jessop este prietena mea. Ne-am cunoscut la arest. Am căpătat şase luni pentru furt din magazin, la Woolie’s. Să vedem dacă şi asta-l amuza. Poate că acum o să regrete oferta pe care i-o făcuse. Mă duceam pe acolo sâmbăta dimineaţa şi sfeteriseam mărunţişuri, ascunzându-le-n chiloţi. Mai ales bijuterii. Jucării. Mărgele şi cercei de sticlă. Apoi, într-o bună zi, elasticul s-a rupt şi toate s-au răspândit pe mochetă. Au sărit cu gura pe mine de parcă aş fi furat bijuteriile coroanei. N-ai mai auzit aşa ceva. Îl

cercetă timidă să vadă cum primise noutatea, dar figura lui rămăsese impasibilă. Directoarea a spus că a fost cea mai josnică faptă. Zicea că o fată capabilă să fure asemenea fleacuri pentru găteală trebuie să fie complet depravată. Se opri şi-şi cufundă gânditoare degetul în ceaşca de cafea. Mai fusesem prinsă furând banane de la o tarabă, adăugă ea. Judecătoarea a declarat că nu pricepea. Că era vorba de viciu pur.

Un zâmbet se lăţi pe figura lui David.

— N-ar trebui să-ţi faci probleme. Tocmai am vândut o maşină de 2.000 de lire care nu-mi aparţinea.

Becky îşi abandonă îndată bravada. Sări în picioare, dar îşi aminti în ultimul moment că nu purta nimic pe sub prosop.

— Ce-ai făcut?

— Am vândut maşina altuia… şi nu pot să pretind că sunt foarte afectat.

Becky rămase cu gura căscată. Ar fi recunoscut imediat un escroc mărunt, dar nu întâlnise niciodată unul de anvergură. Glasul ei coborî până la intensitatea unei şoapte.

— Vrei să spui că Lotusul era şterpelit?

— Ei bine, nu. Nu acesta-i cuvântul. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perne, în vreme ce cugeta asupra problemei. Să spunem doar că nu-mi aparţinea.

— Asta înseamnă că vei fi urmărit de poliţie?

— Poliţie? La asta nu se gândise. Nu-i trecuse prin minte că, cinstit vorbind, comitea o infracţiune. Nu… ezită el, gânditor. Nu cred că o să mă urmărească. Probabil că nu i-ar deranja să mă ştie închis o vreme, dar probabil că nu m-ar da pe mâna poliţiei. Le-ar dăuna imaginii.

Polly Knott ar fi putut s-o facă, fiindcă întotdeauna îl privise cu neîncredere, ţinând seama de felul cum îşi ascundea banii şi carnetul de cecuri de fiecare dată când el se afla prin apropiere, dar Mumsy şi Dada i-ar fi luat partea.

Părinţii Margaretei erau nişte fiinţe timide, dincolo de pretinsa lor stricteţe. Ar fi fost înspăimântaţi că vreun pierde-vară din Fleet Street poate afla povestea şi o poate vinde celor de la News of the World. Cât despre Margaret... Se opri brusc. Îşi dorea să nu se mai gândească mereu la Margaret. Îi trimisese o scrisoare, iar ea avea să înţeleagă. Întotdeauna o făcea. Era poate cea mai împovărătoare dintre calităţile ei. Decise, o dată pentru totdeauna, s-o uite.

— Deci, încotro mergem? întrebă el.

— Nu văd cum am putea să mergem undeva, dacă ai vândut maşina.

— Ai impresia că sunt vreun idiot? Vino să vezi, o invită el spre fereastră. Becky traversă încăperea, aşa învelită în prosop cum era. El arătă spre furgoneta ponosită, iar ea o studie critic.

— Grămada aia de fier vechi? Cât ţi-au cerut pe ea?

— Numai douăzeci şi cinci, dar am dat lovitura cu cealaltă.

— Cum adică?

— N-aveam talonul.

— Şi?

— În situaţia asta nu puteam să emit pretenţii, nu-i aşa?

— Deci, cât ai obţinut pe ea?

— Şapte sute şi cincizeci. A fost o afacere bună, ţinând seama de împrejurări.

— Şapte sute cincizeci pentru un Lotus nou-nouţ? se arătă ea îngrozită. Dumnezeule, probabil că te-au citit de la distanţă!

Era un amator, fără discuţie. Ar fi trebuit s-o ia cu el. Ea ştia să trateze cu asemenea oameni. Cândva, lucrase vreme de două luni la o pompă de benzină şi era la curent cu afacerile astea.

— Ei bine, oricum ar fi, avem mijloc de transport. Du-te şi îmbracă-te, o îndemnă el, aruncându-i geanta, şi o luăm

imediat din loc.

— Încotro?

— Oriunde dorim.

Becky intră în baie şi dădu drumul prosopului pe jos. Lăsase uşa întredeschisă, să-şi poată continua conversaţia fără să strige. Ce conta dac-o vedea?

O dezbrăcase şi o culcase în seara precedentă; şi oricum, nu-i păsase niciodată de convenienţe.

— Apropo, spuse David, aproape uitasem. Am sunat la garajul ăla unde ne-am oprit ieri. Am aflat veşti despre amicii tăi.

— Zău?

Frumos din partea lui, dar nu pricepea de ce îşi mai dădea osteneala. Oricum, acum chestiunea nu mai prezenta decât un interes teoretic.

Dacă Seth şi Lisa ar fi ţinut la ea, i-ar fi comunicat chiar ei. N-ar fi trebuit să-i vâneze, să se agaţe de gâtul lor ca o piatră de moară, cum obişnuia să spună Daniel.

— Se pare că au plecat într-o excursie în Irlanda. A fost o hotărâre de moment. Comerţul nu merge prea bine în perioada asta a anului, aşa că au închis magazinul şi au plecat. Au lăsat vorbă la garaj că se vor întoarce după Crăciun. Credeam că o să te bucuri să afli. Se apropie de uşa băii. Afară s-a întunecat ca noaptea. Ai fost vreodată la Stonehenge pe furtună?

Becky îl privea fix, în vreme ce încerca să ajungă la fermoar.

— Vrei să zici că n-au plecat? Prăvălia este încă a lor? Sigur se vor întoarce?

— Asta am spus, nu-i aşa? Vino şi lasă-mă să-ţi trag fermoarul.

Şi te rog să fii atentă şi să răspunzi la întrebările pe care ţi le pun. Voiam să ştiu dacă ai fost vreodată la Stonehenge pe furtună. Becky râse. Era prima oară că o vedea cu adevărat fericită.

— N-am fost niciodată la Stonehenge. Ce-ar fi să mergem?

Capitolul 4

— David, eu sunt, strigă Becky. Ezită o clipă în faţa uşii. Pot să intru?

— Sigur că da.

David puse deoparte cartea şi se ridică într-un cot. Uşa abia se deschise cât să facă loc unei umbre. Încetişor şi cu teamă parcă, Becky înaintă în cameră. Se opri cu un deget în gură, privindu-l. Din nou purta cămaşa lui. Pusese stăpânire pe ea. Îi zâmbi.

— Salut! A venit vremea să ne trezim? Ea scutură din cap.

— N-am mai putut să dorm. Mă obsedează nişte vise.

— Neplăcute? se interesă el, amical.

Nici David nu se aşteptase să poată dormi. Tocmai din cauza asta îl luase cu el pe Homer. Pentru cazul că l-ar fi chinuit conştiinţa, gândindu-se la Margaret, la Mumsy şi la Dada, la micul Lotus pe care-l vânduse… în realitate, spre surprinderea lui, adormise imediat ce pusese capul pe pernă şi nu se trezise decât după opt ore, cea mai lungă perioadă de odihnă de care se bucurase în ultimele luni. Absolut fără senzaţii de vinovăţie sau remuşcări. Crezuse că va fi deprimat de propria imperfecţiune, însă lumea îi părea inexplicabil de strălucitoare, mult mai optimistă. O lume în care merita să trăieşti: plină de speranţe şi posibilităţi. De mulţi ani nu mai simţise aşa ceva. Încă din vremea când era elev.

Becky îşi îndoi degetele de la picioare pe covor.

— Am mereu acelaşi vis prostesc… sunt într-un tren, toate luminile se sting dintr-odată şi rămân singură. De fiecare dată se întâmplă aceleaşi lucruri. Alerg în sus şi în jos pe coridor, sperând să găsesc pe cineva, dar nu reuşesc niciodată. Nu mai sunt nici conductori, nici mecanic. Numai eu, complet singură.

— Pe urmă, îmi închipui că te trezeşti şi ai senzaţia că a

fost adevărat? Se trezea într-adevăr şi descoperea că era singură-singurică. Aşa fusese întotdeauna viaţa ei, Becky împotriva restului lumii. Trebuise să fie dură ca să supravieţuiască.

— Linişteşte-te, spuse David. Măcar în visele tale ceilalţi dispar; în coşmarurile mele mă uit în oglindă şi constat că nu-i nimeni acolo. Foarte neplăcut, te asigur! îi zâmbi şi o îndemnă să se aşeze pe marginea patului. Ai obiceiul să umbli cam dezbrăcată. Vino la căldură până nu capeţi o pneumonie.

Îl ascultă, traversă încăperea şi se vârî sub plapumă, la capătul patului.

— Am venit să văd dacă n-ai dispărut, îi explică ea.

O privi uimit. Era un amestec foarte bizar de copil şi adult: incredibil de naivă, dar şi grozav de sofisticată. Uneori simţea că are de-a face cu un copil de zece ani, alte dăţi ea era cea care-l trata cu condescendenţă, de parcă ar fi vorbit cu un începător lipsit de experienţa vieţii.

— De unde vine obsesia asta cu dispariţiile? Ea îşi încreţi nasul.

— Cum adică?

— Păi, unde aş fi putut fi decât în pat? Cum ţi-a venit ideea că s-ar putea să dispar în miez de noapte?

Becky nu-i răspunse. Privea încruntată la modelul plăpumii; pete roşii împrăştiate la întâmplare pe fundalul galben. Într-un colţ se vedea o arsură de ţigară. Daniel avea obiceiul să fumeze-n pat. O dată, dăduse foc aşternuturilor, iar Graham apăruse imediat, speriat de miros şi aruncase în pat o oală de ceai rece. Fuseseră cât pe ce să ajungă la bătaie.

— N-are niciun rost să-ţi ieşi din minţi, strigase Daniel, acoperit de frunze de ceai.

— N-are sens nici să fumezi în pat, replicase Graham.

David se foi puţin între perne şi continuă s-o privească, cu mâinile prinse sub ceafă.

— De unde vine teama asta perpetuă că toţi o să-ţi întoarcă spatele şi vor fugi de tine?

Becky îşi strânse buzele. Cu un deget, zgândărea pata maronie, până ce materialul se dezintegră şi apăru o gaură. Ieri, vreme de câteva ceasuri, uitase de toate necazurile. Fusese amuzant să se plimbe cu furgoneta rablagită prin peisajul rural, de parcă n-ar fi avut nicio grijă. Furtuna se pornise exact când ajunseseră la Stonehenge. Ploua torenţial şi ieşise exuberantă să alerge prin potop, strigând sălbatic printre pietrele monumentului. Daniel şi-ar fi pierdut răbdarea imediat. Termină, nu te mai purta aşa prosteşte! încă avea senzaţia că-l poate auzi. Aşa se manifesta de fiecare dată când considera că ea exagera cu stupizeniile. David se mulţumise să zâmbească şi să-i spună că se purta ca un copil. Nu era suficient de extrovertit pentru a i se alătura. Cu toată atitudinea lui nepăsătoare faţă de convenienţe, nu era un exhibiţionist. Rămăsese în furgonetă, urmărind-o, în vreme ce ea se juca de-a druizii prin ploaie. Apoi îl tachinase pe nedrept pentru lipsă de îndrăzneală.

— Bătrânel încuiat! Unde ţi-ai petrecut ultimii doisprezece ani, bunicule? Adunând praf, ca exponatele de la British Museum?

N-avea niciun rost provocarea. Glumele ei nu-l atinseseră. Rămase absolut liniştit, insistând doar s-o ducă direct la Salisbury ca să-i cumpere încă un rând de haine. Oferta lui o înspăimântase. Să nu fi crezut că alergase prin ploaie doar ca să-l determine să-i cumpere haine noi. Faţă de alţi bărbaţi nici nu i-ar fi păsat. Ar fi fost gata să apeleze la toate trucurile posibile.

— Înhaţi orice-ţi vine la îndemână. Îţi vâri ghearele-n gâtul lor şi nu-i slăbeşti până nu-ţi dau ce doreşti. Apoi le întorci spatele.

Aşa-i vorbise Joyce Jessop, când era la arest. Pe atunci, pusese la îndoială înţelepciunea acelor vorbe, poate fiindcă

era prea tânără şi naivă, dar de atunci constatase că era singura regulă după care merita să te conduci în viaţă.

— Atâta merită porcii. Toţi sunt nişte nemernici stricaţi. După ce capătă ce doresc, nu ştiu cum să dispară mai iute.

Totuşi, învăţăturile astea nu se prea potriveau în cazul lui David. Despre Daniel simţise de la început că erau adevărate. Din păcate, asta n-o împiedicase să se îndrăgostească de el, dar o făcuse ştiind la ce să se aştepte. Simţea nevoia să-şi tot reamintească faptul că şi David era bărbat. Dar chiar şi aşa, nu-i venea să profite de pe urma lui. I-ar fi fost destul de uşor dacă era o fiinţă rapace. Avea vreo şapte sute de lire în portofel şi părea dornic să-i împartă cu ea. În faţa ochilor îi apărură imagini cu haine de blană sau bijuterii, dar, inexplicabil, o lăsară rece.

— Zăpăcită! Eşti nebună de legat! Revino-ţi şi pune-te pe treabă! Aşa ar fi spus Daniel; Joyce Jessop ar fi folosit acelaşi îndemn. Dar Becky ştia că nu-i capabilă. David ar fi fost o pradă prea uşoară. Era mult prea vulnerabil. În mod ciudat, având în vedere situaţia fiecăruia, trăia cu senzaţia că el era cel predispus să primească loviturile vieţii, nu ea. Ieri, la Salisbury, era gata să intre în cel mai scump magazin şi să-i cumpere orice şi-ar fi dorit. În cap îi răsuna parcă râsul batjocoritor al lui Daniel, auzea cuvintele dispreţuitoare ale lui Joyce Jessop: aflându-se în situaţia de a face rost de ultimele creaţii ale modei, se mulţumise cu o pereche de blugi şi un pulover.

Ar fi dus-o la masă în cel mai bun restaurant din oraş, dacă ea n-ar fi insistat să ia o plăcintă şi o bere într-o cârciumă de cartier. Se gândise să-i ceară cu împrumut douăzeci de lire ca să se pună pe picioare. Salisbury era la fel de bun ca oricare alt oraş pentru a-şi face un rost, iar douăzeci de lire în buzunar i-ar fi dat libertatea de a-şi căuta un loc de muncă şi un adăpost. În mod absurd, îi fusese ruşine să ceară. Altă dată, în altă companie, n-ar fi

ezitat niciun moment, şi nici nu s-ar fi gândit să dea banii înapoi. Nu fusese în stare să împrumute nişte amărâte de douăzeci de lire. Fiindcă de astă dată ar fi încercat cinstit să înapoieze banii.

După prânz, se duseseră la catedrală. Fusese sugestia lui David. Becky nu fusese niciodată atrasă de clădirile vechi, biserici sau muzee. Mersese numai fiindcă el asta aştepta şi fiindcă oricum nu avea ce să facă. Apoi colindară nişte anticariate, revenind la furgonetă cu o mulţime de romane ieftine. Deja se întunecase. Se făcuse şase seara, iar David vorbea despre plecare. Atunci ar fi fost momentul să-i mulţumească şi să-i ceară cele douăzeci de lire. N-avea nicio scuză că el părea convins că o să-l însoţească. Oricum, mai devreme sau mai târziu trebuia să rezolve problema şi cu cât trecea mai mult, cu atât urma să fie mai greu.

Opriseră la Red Dear Inn, pe drumul spre Winchester. Se aşteptase ca el să ceară o cameră dublă, ca noaptea trecută. Îi spusese că hotelul din Plymouth n-avea altfel de camere, dar îşi închipuise că fusese doar o scuză. Dacă n-ar fi fost atât de beată, i-ar fi plătit pe loc pentru tot ajutorul lui. Acum nu mai avea de ales. Venise vremea adevărului, iar până mâine va avea grijă să merite şi cele douăzeci de lire. Probabil că-şi va reveni suficient cât să-i ceară cincizeci.

Fusese derutată când el luase camere separate cu un singur pat. Niciuna dintre acţiunile lui nu avea sens. Comportamentul lui fusese absolut inexplicabil, încă din prima zi, de când o luase de pe marginea drumului. Nu se potrivea cu niciunul dintre şabloanele pe care le ştia. Îndată ce elabora o teorie, el i-o dădea peste cap cu cine ştie ce mostră de generozitate. Foarte uşor să se lase cuprinsă de o înşelătoare senzaţie de siguranţă, să-şi închipuie că şi mâine el se va comporta la fel; dacă se purtase frumos cu ea până acum, nu însemna că o s-o facă mereu. Lucrurile

nu mergeau aşa.

Îl privi din nou. Continua să stea cu mâinile sub cap: aştepta un răspuns.

— Îmi împrumuţi o hârtie de douăzeci de lire? întrebă ea brusc.

În loc de răspuns, întinse mâna după haina aşezată pe spătarul unui scaun, lângă pat, scoase portofelul şi i-l aruncă.

— Poftim. Ia-ţi. Ştii bine cât avem acolo.

Becky simţi că i se usucă gâtlejul. Înghiţi în sec şi lăsă portofelul unde aterizase.

— Nu ţi-aş fi cerut, începu ea o explicaţie, dar trebuie să-mi găsesc un locşor. O să-mi caut ceva de lucru.

— În ce domeniu? Ea ridică din umeri.

— Orice. Trebuie doar să-mi câştig traiul, nu-i aşa?

— Un trai anost, spuse el. Se trânti la loc printre perne. Trista viaţă a celor din Sandilands…

— Dar oamenii trebuie să trăiască, obiectă Becky.

Urmă o pauză. Ridică portofelul şi-l învârti între degete. Mirosea a piele şi a buzunare mucegăite.

— Tu n-ai slujbă?

Pricepu imediat că n-ar fi trebuit să-i pună întrebarea. Depăşea limitele înţelegerii lor tacite de neamestec, dar ce mai conta dacă-l deranja: peste cel mult un ceas urma s-o lase într-un orăşel şi fiecare îşi va urma propriul drum. Se simţea îndreptăţită să pună o întrebare de natură intimă.

— Nu lucrezi nicăieri? insistă ea.

— Nu, răspunse el scurt. Îmi asigur existenţa conducând maşinile altora. Aruncă aşternutul într-o parte şi-şi coborî tălpile pe pardoseală. Cred că am să mă duc la Paris. Vrei să vii cu mine?

Becky rămase cu gura căscată.

— Îmi pare rău. Se înveli din nou. Devin la fel de rău ca tine. Ea gesticulă cu portofelul.

— Nu pot să te însoţesc tocmai până la Paris.

— De ce? Crezi că n-o să-ţi placă? Nu trebuie neapărat să mergem la Paris. Putem alege orice destinaţie. Roma, New York, Amsterdam… Ţi-am mai spus. Am ales Parisul la întâmplare. Oriunde ar fi la fel de bine. E vorba doar de o traversare a Canalului şi întreaga Europă ţi se deschide dinainte. Ai de unde să alegi.

— Dar eu n-am, obiectă Becky, disperată. Ţi-am spus, trebuie să-mi găsesc ceva de lucru.

— O slujbă de care n-o să-ţi pese. Ceva ce vei face doar pentru bani.

— Ei bine, da, despre asta-i vorba, nu-i aşa? N-am bani. Dacă aveam, aş fi mers cu tine. Dar n-am, deci nu pot.

— Uite, spuse el, aplecându-se înainte şi luându-i portofelul din mâini. Îl deschise, iar bancnotele se împrăştiară pe pat ca frunzele de toamnă. După mine, aici sunt destui bani ca să putem merge amândoi la Paris.

Becky privea prostită la bancnota de douăzeci de lire care-i aterizase pe mână. Ştiuse că în portofel erau peste şapte sute de lire, dar nu văzuse niciodată atâţia bani în faţa ochilor.

— Eşti nebun! Dus cu pluta! N-ar trebui să-i ţii asupra ta. Oricine te-ar putea buzunări.

— Ei bine, asta-i situaţia, argumentă el. S-ar putea foarte bine ca mâine să nu mai rămână nimic. Trebuie să ne bucurăm de ei acum, cât încă îi avem.

Urmă o perioadă de tăcere. Becky studia bancnota de pe mână, de parcă ar fi fost un fluture exotic, pregătit să-şi ia zborul.

— Nu pricep, spuse ea în cele din urmă. Pur şi simplu, nu înţeleg.

— Ce anume? Dădu din cap spre bancnota care părea s-o fascineze. Poţi s-o păstrezi, dacă te tentează atât de tare. Nu-i decât o bucăţică de hârtie.

— Nu-mi trebuie banii tăi! izbucni ea şi mototoli bancnota, aruncând-o pe jos. Era mânioasă: pe el, fiindcă-i

făcuse oferta şi pe sine, fiindcă o refuzase. Probabil că eşti nebun! Oricine te poate înşela!

— Ce anume nu pricepi? încercă el din nou.

— Nimic! în primul rând, de ce te-ai mai deranjat să mă ajuţi? De ce mi-ai plătit cazarea la cel mai scump hotel şi m-ai tratat cu băuturi fine?

De ce eşti gata să-ţi cheltuieşti banii ca să mă duci la Paris, la Roma, sau la New York. Nu înţeleg ce urmăreşti.

— Ce urmăresc? Era rândul lui să fie nelămurit. Cum adică?

— Păi… din partea mea. În schimb…

— De ce ar trebui să vreau ceva în schimb?

— Ah, încetează! izbucni ea, pierzându-şi răbdarea. Nu m-am născut ieri! Nimeni nu-ţi dă nimic gratis. Trebuie să doreşti ceva.

El aprobă încet din cap.

— Da. Cred că ai dreptate. Probabil că vreau ceva. Coborî din pat şi se duse la scaunul pe care-şi lăsase îmbrăcămintea. Probabil că-mi face plăcere compania ta. Prefer să te am în preajmă decât să fiu singur. E de-ajuns?

— Da, dar…

— Dar ce?

Becky îşi muşcă buza şi nu răspunse. Începu să adune bancnotele împrăştiate peste tot, pe tăcute, încruntată. David o urmărea. Ştia foarte bine ce-i umbla prin cap. Era un gând inevitabil, deşi cu şapte sute de lire în buzunar şi-ar fi putut permite o sirenă mult mai voluptuoasă, dacă asta ar fi căutat. Nu pretindea că ea nu-l atrăgea. Deşi nu era tocmai pe gustul lui, cu trupul ei puţintel, cu unghiile roase, avea totuşi un anumit farmec necizelat. Nu se îndoia că în alte circumstanţe i-ar fi făcut plăcere să se culce cu ea. Dar îi spusese adevărul: compania ei era ceea ce urmărea, nu trupul. Desigur, nu se prea aştepta să-l creadă. Nicio femeie dintr-o mie n-ar fi crezut. Societatea le învăţase să-i

considere pe bărbaţi brute nesătule.

Becky adună ultimele bancnote de sub pat, netezi hârtia de douăzeci de lire şi le vârî pe toate în portofel.

— Păstreaz-o, spuse el. Vei avea nevoie până îţi găseşti de lucru.

— Nu-mi trebuie. Îi înmână portofelul. Vin cu tine la Paris.

***

În acea zi, ajunseră la Dover. Ar fi putut opta pentru o traversare prin Southampton, care era mult mai aproape, dar cursa cu vaporul ar fi durat cinci ore, iar Becky nu ştia cum se va simţi pe mare.

— O să ne petrecem noaptea în Dover, spuse el. Poate că până mâine vremea se va mai îmblânzi. Trase furgoneta pe un drum lăturalnic şi scoase ghidul hotelier. Să căutăm o cazare decentă.

— De ce neapărat un hotel decent? interveni Becky. El ridică o sprânceană.

— Doar nu vrei unul indecent, nu-i aşa?

— Nu asta am vrut să spun. De ce nu ne-am mulţumi cu pat şi mic dejun la o pensiune, iar seara am mânca peşte cu cartofi prăjiţi? întinse mâna şi-i luă ghidul. Nu-i nevoie de atâtea pretenţii. N-o să stăm aici decât o noapte. Ce contează unde vom dormi?

— Contează, replică David, strâmbându-se. De unde gustul ăsta brusc pentru economie?

— Nu-i o toană, este vorba de bun-simţ. Nu-mi place să te văd aruncând banii pe geam. Şampania şi stridiile sunt grozave, dar nu poţi trăi aşa tot timpul, nu-i aşa?

— Şi de ce nu, dacă-ţi poţi permite?

— Ei bine, ăsta da argument. Şi ce se întâmplă când se termină banii? El ridică din umeri.

— O să ne gândim la asta când va veni vremea.

— Da, şi n-o să-ţi fie deloc uşor, spuse ea. Mai ales, după ce te-ai obişnuit cu viaţa de lux. O să fie cam neplăcut. Într-o zi mănânci caviar, a doua zi treci la fasole şi pâine prăjită. Astăzi dormi la Ritz, mâine pe o bancă-n parc. Îl privi provocator. Nu prea cred că ai habar cum e să fii sărac. Pariez că n-ai stat niciodată cu şapca-n mână la colţ de stradă şi că nu te-ai înfofolit cu toate hainele de lână fiindcă îţi lipseau cinci parale să vâri în contorul de căldură. Niciodată n-ai fost cu adevărat flămând.

Se înşela. Îşi amintea foarte bine când se mutase la Londra şi trăia într-o cameră mizeră din Fulham, mâncând pâine uscată şi glucoză, zi de zi, stând în pat şi încercând să-şi dactilografieze romanul la maşina de scris portabilă ţinută pe genunchii îngheţaţi. Stătuse la coadă pentru cina săracilor şi cerşise la Ministerul Securităţii Sociale; fusese ţinut de la ora zece dimineaţa până la cinci după-amiaza, într-o cameră neîncălzită, pe o bancă de lemn, în vreme ce încercau să decidă dacă scrisul putea fi considerat o activitate legitimă sau era doar o formă de lene. În final, optaseră pentru ultima definiţie. Trăise cu pâine şi melasă vreme de trei săptămâni. Şoferul jamaican de autobuz care locuia alături şi era militant socialist îl îndemna să ia atitudine şi să-şi revendice drepturile, dar David nu avea stofă de luptător. Îl învinseseră, iar el ştia asta perfect. În cele din urmă se angajase ca muncitor; lucra toată ziua în construcţii, iar noaptea îşi scria romanul, străduindu-se să economisească destui bani încât să mai poată trăi câteva săptămâni cu pâine şi melasă, înainte de a fi obligat să se întoarcă pe şantier. Aceea fusese perioada când Margaret încă nu-l descoperise şi nu-l luase sub aripa ei protectoare.

— Dragă David, spusese ea, pe jumătate şocată, pe jumătate amuzată, eşti un artist în mizerie! Nu-ţi poţi irosi talentul săpând gropi, împreună cu muncitorii irlandezi!

Îi ţinuse piept cât putuse de mult, dar ea era obişnuită să comande şi-l surprinsese în dezavantaj, într-o perioadă

când era extenuat, înfometat cronic, chinuit toată noaptea de păduchi şi de zgomotul traficului londonez, aproape la fel de stabil psihic ca un pai suflat de furtună. Era sfârşit de ianuarie când se cunoscuseră. David găsise numele firmei la care lucra ea în Pagini Aurii, Knott & Braithwaite, Agenţi. Îi alesese fiindcă aveau birourile în Chelsea şi putea ajunge pe jos din zona bulevardului Fulham. Pe atunci, călătoriile cu autobuzul sau metroul erau un lux pe care nu şi-l permitea. Până la jumătatea lui martie, Margaret îl preluase cu totul. Îl convinsese să se mute cu ea şi cu Polly Knott în apartamentul de deasupra birourilor, iar viaţa lui se schimbase în bine peste noapte. Polly nu-l privise cu ochi buni. N-avea încredere în roman şi nici în el, şi-i arătase cât se poate de clar că-l considera un fel de gigolo. Era probabil geloasă, deşi Margaret negase întotdeauna cu indignare posibilitatea.

— Cum poţi să spui una ca asta? Este prietena mea cea mai veche şi nu doreşte să mă vadă suferind, atâta tot.

Încă de atunci se întreba dacă nu cumva va fi obligat să plătească, fiindcă profitase.

— Desigur, spuse Becky, sunt banii tăi. N-am niciun drept să-ţi dictez cum să-i cheltuieşti.

Numai că o invitase să-l însoţească în peregrinări, oriunde l-ar fi dus acestea, la bine şi la rău; dacă ar fi rămas fără bani, ar fi fost obligat să trăiască pe străzile Italiei sau să doarmă sub gardurile vii ale Normandiei, iar ea i-ar fi împărtăşit soarta. Convingând-o să-l urmeze, acceptase implicit o responsabilitate privind bunăstarea ei.

— Poţi oricând să-mi ceri să strâng cureaua. Sunt obişnuit să fiu adus cu picioarele pe pământ.

Constată că ea continua să ţină ghidul strâns la piept. Era hotărâtă să nu i-l dea înapoi, de parcă acela ar fi fost singurul mijloc de a căuta un hotel. Zâmbi trist. Toată viaţa fusese înconjurat de femei dominatoare; aparent, Becky nu făcea excepţie de la regulă. Porni motorul.

— Vom vedea.

Abia înaintaseră vreo sută de metri când ea îi ceru să oprească.

— Iată un loc foarte bun. Acolo. Deja trăgea de mânerul portierei. Lasă-te în seama mea. Rezolv eu.

El nu făcu niciun gest de opoziţie. Probabil că avea dreptate în privinţa banilor. Lăsat de capul lui, probabil că ar fi rămas fără o leţcaie înainte de terminarea lunii. Becky n-ar mai fi rămas lângă el şi n-ar fi putut-o condamna. Una era să inviţi un străin să profite de bunăstarea ta şi cu totul altceva să accepte un parteneriat al sărăciei.

Nu pricepea de ce se arăta atât de dornică să negocieze ea. Fie se temea că el va ridica obiecţii în ultima clipă, fie voia să se asigure că vor avea camere separate, lucru mult mai probabil. Oare Margaret l-ar fi crezut dacă i-ar fi spus că el şi Becky fuseseră aproape nedespărţiţi în ultimele trei zile, dar nu dormiseră împreună?

— David dragule, doar nu te aştepţi să cred aşa ceva?

Fără discuţie, nu l-ar fi crezut. La fel ca Polly, dacă i-ar fi spus că Margaret şi nu el fusese cea care sugerase că relaţia lor ar fi fost mult mai profitabilă ca bărbat şi femeie, decât ca autor şi agent. Ar fi fost inutil să încerce. Unii oameni aveau idei preconcepute imposibil de combătut.

Becky traversă strada, revenind la maşină. Era în siguranţă cu el, dar trebuia să se convingă. Cu blugi şi pulover, arăta ca un şcolar de zece ani şi nici măcar Polly Knott nu-l acuzase niciodată de practici sexuale deviante. Îl făcuse hoţ, mincinos şi pierde-vară; îi spusese-n faţă că nu-i bun de nimic, că e escroc şi ratat; totuşi, din câte-şi amintea, niciodată nu sugerase că ar fi homosexual.

Becky îşi vârî capul pe fereastră.

— Costă 1 şi 50 pe noapte, pat şi mic dejun. Mi s-a părut rezonabil. I-am spus că suntem de acord.

David întoarse ochii spre casă. La ferestre existau ghivece cu flori roşii. Se numea „Shalimar”.

— Crezi că-i înţelept? o întrebă el.

— Bineînţeles. Aduci valiza?

Cumpăraseră valiza la Winchester, în dimineaţa aceea. Deocamdată, era aproape goală. Un aparat de ras, o pastă de dinţi, două periuţe şi nişte chiloţi, deoarece pe moment nu se putuseră gândi la altceva necesar.

— Apropo, reluă Becky, în vreme ce el încuia maşina. Trebuie să te avertizez, i-am spus că suntem căsătoriţi: domnul şi doamna Bashforth, din Bordesley Green.

Se întoarse spre ea, stupefiat.

— De ce ai făcut una ca asta?

— Oamenii sunt ciudaţi, îi explică Becky. Chiar astăzi, societatea libertină este de fapt un mit. Nu vor să-ţi dea o cameră dublă decât dacă declari că eşti căsătorit. Adevărul nu-i satisface. Simt nevoia să fie minţiţi.

— Dar parcă nu voiai cameră dublă, spuse el. Toată tevatura aia de azi-dimineaţă…

— N-am făcut tevatură. Am vrut doar să punem lucrurile la punct. Voiam să ştii că n-am obiceiul să mă prostituez.

— Pentru numele lui Dumnezeu! protestă el. Nicio clipă nu mi-am imaginat aşa ceva!

— Unii asta ar fi crezut.

— Ei bine, nu-i cazul meu. O întoarse cu faţa spre el. Ascultă-mă, Becky, zise el grav, cum ţi-am mai spus, nu ai nicio obligaţie.

Obrajii ei palizi căpătară o nuanţă trandafirie. Spre surprinderea lui, era capabilă să roşească. O crezuse prea cinică pentru aşa ceva. Dar poate că duritatea nu era decât de faţadă.

— N-are nimic de-a face cu obligaţiile, murmură ea.

— Eşti absolut sigură? Poţi să mă priveşti în ochi şi s-o spui?

Se smulse din mâinile lui, cu figura în flăcări. Cum ar mai fi râs Daniel! Ce-ar mai fi zeflemisit-o Joyce Jessop! Pune laba pe tot ce-ţi iese-n cale, păcăleşte-i aşa cum te-au

păcălit ceilalţi. De ce să oferi răsplată dacă nu ţi se cere?

— Vreau doar să fiu cu tine, şopti ea. Atâta tot.

Capitolul 5

Următoarele câteva luni, colindaseră la întâmplare, dintr-o ţară în alta. În Paris, la talcioc, la îndemnul lui Becky, cumpăraseră o saltea veche şi nişte pături, astfel încât la nevoie puteau dormi în maşină, economisind banii de cazare. Vremea rece îi împinsese spre sud, prin Franţa şi Spania, apoi în Africa, unde se îndreptaseră spre est. Din timp în timp, mânată de conştiinţă, Becky le trimitea câte o ilustrată lui Graham şi lui Eric, sau lui Seth şi Lisei. Pe de altă parte, David nu comunica deloc. Nu-l surprinsese niciodată scriind o scrisoare, telefonând sau trimiţând o carte poştală. Părea hotărât să rupă toate legăturile cu trecutul. Becky nu ştia mult mai mult despre el decât la plecare. Nu-i făcea confesiuni, iar ea nu-l întreba. Poate că era mai bine aşa.

Odată cu venirea primăverii, se întorseseră în Europa, iar la începutul lui aprilie se aflau în Italia. Întâmplarea le îndemnase paşii spre Pisa. N-avuseseră intenţia să ajungă acolo. De fapt, mergeau de la Florenţa spre Milano şi Becky indicase un drum greşit, complet dezorientată şi incapabilă să citească la timp indicaţiile semnelor de circulaţie.

— Eşti convinsă că trebuie s-o luăm pe aici? întrebase David, îndoindu-se instinctiv.

— Absolut sigură, declarase Becky.

Ridicase harta la douăzeci de centimetri de ochi şi urmărea traseul cu un deget murdar. Uite: de aici până la Milano e drum drept.

— Foarte bine, dacă spui tu.

Când îşi descoperise eroarea, erau departe de traseul iniţial. Becky privise speriată spre David.

— Cred că am greşit, spusese ea pe un ton umil.

Daniel ar fi înjurat-o, probabil; David zâmbise slab şi scuturase resemnat din cap. Scosese furgoneta de pe drum şi întinsese mâna.

— Ia să vedem unde suntem. Ea îi înmânase harta.

— Mereu uit în ce direcţie mergem… cred că am deviat spre stânga.

— Aproximativ şaizeci de kilometri, precizase el blând.

În tot timpul petrecut împreună, nu-şi pierduse niciodată răbdarea. Becky nu se obişnuise încă. Chiar şi acum se crispa în aşteptarea unei ieşiri nervoase, care nu mai venea. Lângă Daniel, viaţa ei fusese ca o furtună perpetuă, cu rare perioade de acalmie. Cu David se simţea de parcă ar fi plutit pe apele liniştite ale unui lac. Din când în când, se întreba ce fel de curenţi ascunşi existau sub oglinda apei, dar de fapt n-o interesa. N-avea nicio intenţie să tulbure atmosfera cu introspecţii şi analize.

— Să-ţi spun cum vom proceda, zisese el, înapoiându-i harta. Ce-ar fi să mergem înainte până la Pisa şi să vedem turnul înclinat? Oricum, suntem aproape. Putem să rămânem acolo peste noapte.

Becky îi adusese la Pisa şi tot ea cauză întârzierea. Departe de a pleca mai devreme a doua zi, nici măcar nu se treziră până la prânz. Fusese una din nopţile ei de insomnie şi dacă ea nu dormea, nici el nu reuşea. Se repetau în fiecare lună, iar el se resemnase de mult. Ea nu era persoana care să sufere în tăcere. De astă dată, avusese măcar prevederea de a face rezervare la hotel şi de a comanda o sticlă de coniac, care avu darul de a-i atenua suferinţa. Aflase pe propria piele că nimic nu putea fi mai rău decât să-ţi petreci opt ceasuri într-o furgonetă, pe salteaua tare, sub acelaşi acoperiş cu Becky, în vreme ce ea sălta de colo până colo, ca o minge de cauciuc cu reacţie. Făcuse greşeala şi n-avea de gând s-o repete.

— Dacă tot ne pierdem noaptea, măcar s-o facem în confort.

— Confort! exclamă Becky. Se aruncă pe pat astfel încât toate arcurile scârţâiră, iar cineva dintr-o cameră alăturată începu să bată mânios în perete. Mai bine muream!

El ridică sticla de coniac.

— Aşa spui de fiecare dată. Ce-ar fi să te îmbeţi şi să uiţi?

— Nu, fiindcă mâine m-aş trezi cu o durere insuportabilă de cap şi m-aş simţi şi mai rău! Se lipi brusc de el, iar David abia avu vreme să salveze sticla. De ce nu face nimeni nimic? întrebă ea iritată.

— Ce anume? Toate ofertele lui anterioare de ajutor fuseseră declinate pe motiv că nu era nimic de făcut şi că n-avea cum să priceapă. Degeaba i-ar fi repetat că lucrurile se petreceau doar în mintea ei. Cum pot să te ajut? spuse el din nou.

— Nu ştiu! Fă ceva!

David îşi trecu degetele prin şuviţele ei încâlcite. Simţea un amestec de simpatie şi amuzament. Aşa ceva nu i s-ar fi putut întâmpla Margaretei. Pur şi simplu, n-ar fi acceptat. Becky era o fiinţă care atrăgea ca un magnet necazurile şi accidentele. Numai ea fusese capabilă să cadă de pe trotuar pe o stradă aglomerată din Barcelona şi să scape milimetric de roţile unui taxi; numai Becky era în stare să sângereze abundent din nasul spart pe pardoseala unei moschei turceşti. Doar ea era capabilă să intre într-un magazin de lux din Paris şi să cadă peste o vitrină cu porţelanuri chinezeşti. David mulţumea cerului că nu avea permis de conducere: se înfiora gândindu-se ce-ar fi putut face la volan.

Abia la şapte dimineaţa reuşiră să adoarmă şi se treziră după-amiază, pe la două. Razele soarelui inundau încăperea. Becky zăcea pe o parte, încovrigată, cu ambele mâini vârâte sub pernă.

— Ei, cum te simţi? Eşti în stare să te ridici?

Ea îşi strânse pleoapele şi-şi făcu gura pungă, în semn de protest.

— Vrei să te las aici şi să mă duc să cumpăr ceva de mâncare?

David lipsi vreo jumătate de ceas. La întoarcere, o găsi în

pat, stând în capul oaselor şi privindu-şi solemn unghiile de la picioare. Îi aruncă sacoşa cu merinde.

— Să înţeleg că ţi-ai revenit?

Ea surâse fericită. Era drăguţă când zâmbea.

— Ce ai adus? Mor de foame. Se repezi la sacoşă şi o răsturnă pe pat. Salam! Mulţumesc lui Dumnezeu! Mă temeam că o să cumperi iar iaurt. Dacă mai văd iaurt în faţa ochilor, o să urlu. Scoase o pâine şi o rupse în două. De ce a durat atât?

— M-am întâlnit cu amici de-ai tăi.

— Prieteni? îl privi încruntată. Imposibil, declară ea plat. Nu cunosc pe nimeni în Italia.

Nu cunoştea pe nimeni în întreaga Europă, dacă-l lăsa deoparte pe Daniel, iar acesta se afla în Germania. Dacă s-ar fi întâlnit, se îndoia că el ar fi traversat strada ca să-i vorbească, nici vorbă de călătorii în străinătate. Oricum, Daniel n-avea de unde să ştie că ea era acolo. Numai dacă. Se opri cu felia de salam la jumătatea drumului spre gură. Doar dacă ţinuse legătura cu Graham şi cu Eric, iar aceştia îi spuseseră. De unde le trimisese ultima vedere? Roma? Florenţa? Taranto? Şi dacă totuşi – simplă presupunere – Daniel se afla în Italia şi venise după ea?

— Întreba de tine la recepţie, explică David. Spunea că era nou-venită la Newcastle. Numele ei este Christine şi arată ca o zeitate scandinavă a iubirii. Luă o felie de salam şi o introduse între două bucăţi de pâine. A venit în vacanţă cu fratele ei. Se pare că te-a zărit ieri, dar până să întoarcă maşina, dispăruseşi. Şi-a pierdut toată dimineaţa întrebând la fiecare hotel. I-am spus că a avut noroc. Dacă n-am fi stat treji toată noaptea, acum am fi fost departe. Îi aruncă o privire. Chipul ei palid parcă era mai pământiu. Ce s-a întâmplat? întrebă el întinzându-i mâna. Sper că nu ţi-e rău din nou?

Becky scutură din cap. Fusese o greşeală să se gândească la Daniel. Îşi permisese luxul speranţei. Era

absurd să-şi închipuie că lui îi mai păsa unde se afla şi ce făcea ea. Chiar dacă ar fi păstrat legătura cu Graham şi cu Eric, fie prin scrisori, fie la telefon, probabil că niciunul dintre ei nu s-ar fi obosit s-o menţioneze măcar. Cu un efort, reuşi să pară entuziastă.

— Christine Carey. Ca să vezi. Ce mică-i lumea, nu-i aşa?

David o privi gânditor. Nu era deloc o remarcă tipică pentru Becky.

— Ne-a invitat să cinăm împreună deseară. Este ultima lor zi aici. Fratele ei se întoarce mâine în Anglia, iar ea se duce să stea la nişte prieteni, la Milano. Ezită puţin. Nu ştiam ce părere vei avea. Dacă vei voi s-o întâlneşti, său.

Se opri... sau dacă făcea parte din trecutul care o bântuia. Ştia cum s-ar fi simţit dacă s-ar fi întâlnit pe nepusă masă cu o cunoştinţă din Londra. Ar fi bătut recordul mondial la viteză ca să scape de oricare. Nu fiindcă ar fi fost cu toţii insuportabili. Unii se dovediseră extrem de plăcuţi şi aproape toţi erau inteligenţi şi cultivaţi. Dar fuseseră amicii Margaretei, nu ai lui şi n-ar fi suportat să le vadă atitudinea dezaprobatoare, întrebările nerostite, ochii atenţi şi urechile ciulite pregătite să surprindă şi să reţină orice amănunt demn de a fi raportat apoi în Anglia. Simţise aceeaşi reticenţă şi faţă de această presupusă prietenă a lui Becky. Abia când ea îl abordase în holul hotelului, pricepuse cât de mult îşi protejaseră el şi Becky viaţa intimă, singurătatea în doi, în ultimele luni. Trecuseră prin lume fără să facă parte din ea. Se îndepărtaseră de societate şi nici nu observaseră măcar. Nici nu simţiseră lipsa cuiva. Şi iată că apărea un intrus, ridicându-se din acel trecut interzis, iar el îl percepea ca pe o ameninţare la adresa izolării lor. Dorea ca vidul care-i înconjura să rămână intact. O dată pierdută etanşeitatea, vântul rece al realităţii s-ar fi insinuat între ei, iar asta însemna sfârşitul. O ştia cu siguranţă, şi era îngrozit. Fusese tentat să-i spună străinei că făcuse o greşeală, că n-o văzuse pe Becky. Se întreba

cum ar fi reacţionat dacă ar fi fost vorba de un bărbat.

— Nu-i nevoie s-o vezi, spuse el, dacă n-ai chef. Ochii ei căzură pe mâna lui.

Era întotdeauna atât de bun, de prevenitor. Uneori, lucrul o deranja. Daniel n-ar fi stat niciodată peste noapte s-o aline şi s-o încurajeze. Niciodată. Întotdeauna îi întorsese spatele şi-i spusese brutal să tacă din gură, sau să se ducă să jelească în altă parte. În mod ciudat, uneori îşi dorea ca David să nu se mai arate atât de generos cu ea. Nu-i plăcea ideea că se simţea obligată faţă de el.

Oare se gândise vreodată încotro se îndreptau, sau cum avea să se termine călătoria aceea? Nu lăsase să se vadă că l-ar fi preocupat ziua de mâine, dar probabil că înţelegea şi el că nu puteau fugi mereu. În cele din urmă, n-aveai cum să scapi de realitate. Poate că deja, fără ca ei să-şi dea seama, fuseseră ajunşi din urmă.

— Pot s-o sun la hotel şi să inventez o scuză.

Becky se încruntă. Să fugă de ea? Să-i întoarcă spatele şi să încerce să uite? Aproape sigur, Christina avea să vorbească despre Newcastle, despre apartament, despre Eric şi Graham şi despre tot ce lăsase-n urmă. La un moment dat, în cursul serii, era imposibil să nu aducă vorba despre Daniel. Inevitabil. Cândva, Christine fusese prietenă bună cu Daniel. Nu-i aparţinuse, nu, dar îi fusese colegă. Lucraseră la aceeaşi şcoală. Christine preda engleza la clasele mari, iar Daniel era învăţător la copiii de nouă ani. Colaboraseră la o serbare de Crăciun, pentru care el făcuse aranjamentele muzicale. O vreme, Christine fusese o prezenţă aproape permanentă în apartament, dar Becky n-o privise niciodată cu gelozia pe care o demonstra faţă de alte femei. Simţise mereu că Daniel n-avea nicio şansă cu ea. Poate că el îşi închipuia că are, majoritatea bărbaţilor gândeau aşa, dar nu era pe gustul Christinei. Ea nu era fata care să se lase sedusă de o figură frumoasă şi de un zâmbet strălucitor. Ea căuta calităţi mai puţin vizibile, mai

profunde, iar Daniel nu se putea lăuda cu aşa ceva. Se baza pe şarmul personal pentru succese rapide: nu urmărea şi nu-şi dorise nicicând o relaţie stabilă. Becky fusese singura care rămăsese lângă el la bine şi la rău. Din cauza asta se plictisise de ea.

— Ce decizie ai luat? Acceptăm, sau nu?

Becky ezita.

— Nu-s foarte doritoare…

— Atunci, s-o ştergem. Aşa e cel mai simplu.

— Dar cred că ar trebui, completă ea. Ce zici?

— Sigur că nu-i necesar, dacă nu-ţi face plăcere. Urmă o scurtă pauză.

— Tu trebuie să te hotărăşti. Este prietena ta, nu a mea.

— Nu-mi este prietenă. Ne-am cunoscut întâmplător. Nici nu pot să afirm că-s moartă după ea, dacă e să spunem adevărul.

— Şi totuşi, insişti să mergem şi să flecărim cu ea.

— Nu insist. N-am spus aşa ceva. M-am gândit doar că ar fi bine pentru noi.

— În ce fel?

— Păi, am face un minim efort de socializare. Acela de a ne întâlni şi cu alţi oameni. Să vorbim cu ei, să stăm printre ei.

David luă o portocală.

O privi ca pe un obiect demn de a fi studiat.

— Te-ai plictisit? întrebă el. Ea scutură viguros din cap.

— Bineînţeles că nu! Cum ar fi posibil?

— Se poate întâmpla.

— Ei bine, nu-i cazul, răspunse ea cu fermitate.

— Atunci? Trebuie să existe un motiv.

— De ce trebuie să am un motiv? Mi se pare un lucru perfect normal. El fu străbătut de un fior, dar nu comentă.

— Pe cinstea mea, izbucni Becky, faci din ţânţar armăsar! Ne invită cineva la cină, iar noi stăm şi ezităm ca nişte călugări bătrâni care n-au ieşit din mănăstire în ultimii

treizeci de ani!

David ridică din umeri.

— Cred că ai dreptate.

— Sigur că am! Nu-mi dau seama de ce pari atât de nefericit. De parcă ai fi fost invitat la propria ceremonie funerară. Îi puse mâna pe genunchi. Înveseleşte-te. O să-ţi facă plăcere. Christine este genul tău de persoană.

— Îmi permiţi să întreb ce vrei să spui cu afirmaţia asta?

— E deşteaptă. A fost la universitate. Are un titlu. Daniel nu ajunsese niciodată la vreo facultate. Absolvise institutul pedagogic şi primise o diplomă simplă. Becky bănuia că asta îl duruse întotdeauna. Faţă de Christine, fusese mereu în dezavantaj. O să poţi conversa cu ea folosind nu doar cuvinte monosilabice. Încerca să-i prezinte situaţia de parcă i-ar fi oferit cine ştie ce ocazie minunată. La fel şi Simon. Nu ştiu cu ce se ocupă, dar sunt sigur că-i intelectual. Aşa-i toată familia. Tatăl ei e director de şcoală, iar mama a fost medic înainte de a se mărita. Sunt oameni extrem de civilizaţi.

— Şi consideri că genul ăsta de oameni este pe gustul meu? întrebă el grav.

Becky îşi muşcă buza. Adevărul era că nu-l văzuse niciodată pe David în compania altor oameni. Habar n-avea cum ar fi reacţionat, nici ce fel de impresie avea să facă celorlalţi şi dintr-odată se simţi nervoasă. Fără să ştie exact de ce, pricepu instinctiv, că situaţia era stresantă pentru el. Cândva, într-o clipă de revelaţie, îi mărturisise că nu comunica uşor cu oamenii. Întâmpina viitoarea cină ca pe o corvoadă ce trebuie suportată cumva.

Se întinse şi-l strânse de mână, într-un gest consolator.

— Cinstit, vorbi ea, sunt convinsă că ai să te simţi bine cu ei. El făcu o mutră neîncrezătoare.

— Mă voi strădui. Dar tonul nu lăsa să se simtă prea multă speranţă. În cele din urmă, temerile ei se dovediră neîntemeiate; chiar ea se simţi lăsată pe dinafară. Cei trei,

David, Christine şi fratele Christinei – un bărbat între două vârste, serios, cu ochelari şi care era profesor de literatură şi foarte deştept, aşa cum prezisese Becky – se angajară într-o conversaţie intelectuală animată, care excludea orice intervenţie din partea ei. Ştiuse întotdeauna că blonda era foarte vorbăreaţă şi constată că fratele ei cel erudit era mult mai locvace; dar nu bănuise că rezervatul şi introspectivul David ar fi fost capabil de asemenea elocinţă. Vorbiră şi iar vorbiră, până ce goliră trei sticle de Chianti, iar lumânările de pe masă se transformară în mucuri. Despre ce, Becky habar n-avea. La un moment dat părea să fie un subiect politic, iar Simon, roşu la faţă, bătea în masă cu mânerul cuţitului pentru a-şi sublinia punctul de vedere. Dar taman când avea senzaţia că se lămurise despre ce e vorba şi se pregătea să intervină cu un comentariu propriu, conversaţia lua cu totul altă cale şi analizau un roman despre care ea nu auzise, sau vreo poezie pe care n-o înţelegea. În cele din urmă, renunţă la acea luptă inegală şi se mulţumi să-i observe şi să se minuneze cum erau capabili să discute atât de mult despre lucruri atât de neînsemnate. David îi cuprinsese umerii cu un braţ, dar era convinsă că mare parte din timp nici nu era conştient de prezenţa ei. Din când în când, îi arunca o privire şi o întrebă cum se simte, dar aproape imediat se lăsa acaparat din nou de torentul conversaţiei şi toţi trei plonjau în piscina literaturii franceze, erau furaţi de cascadele religiei comparate, sau de oricare alt subiect bizar. N-ar fi trebuit să se îndoiască de abilitatea lui de a se prezenta în societate. La nivel personal şi emoţional, poate că avea dificultăţi de comunicare; pe plan intelectual, era evident sigur pe sine. Trebuia să admită că Daniel nu-i ajungea nici la genunchi. Dar nu intelectul o atrăsese la Daniel. Fusese vorba despre asprimea şi duritatea lui, voinţa de a reuşi cu orice preţ şi ura violentă faţă de societate. La David nu exista niciun pic de duritate sau asprime. Nu părea să aibă

vreun scop în viaţă. Nu şi-l putea imagina mânat de emoţia puternică numită mânie şi era convinsă că nu era capabil să lupte. David s-ar fi înecat, pe când Daniel ar fi înotat; ea era făcută din acelaşi aluat ca Daniel.

Acum, discuţia se aprinsese pe seama pacifismului. Din câte-şi dădea seama, David se declara complet în favoarea neagresiunii. Era de aşteptat. Era ceea ce Daniel ar fi numit cu dispreţ un liberal. Daniel se pronunţase mereu în favoarea manifestării unei atitudini, declarării intereselor proprii, apărării principiilor până la ultima picătură de sânge. Spusese că la momentul potrivit va ieşi pe baricade, iar Becky îl crezuse. Daniel era un om de acţiune.

Scutură din cap, impacientată. Dacă mai aveau de gând să bată apa-n piuă multă vreme, o să-i vină să urle. Oarecum brusc, se debarasă de braţul lui David şi se duse la toaletă. După câteva secunde, Christine o ajunse din urmă. Pentru prima oară, erau absolut singure. De la începutul cinei, abia dacă apucaseră să schimbe o duzină de cuvinte.

— Ştii cum e, zise Christine, pe ton de scuză, când începi să argumentezi. E aproape imposibil să te retragi fără să-ţi fi impus punctul de vedere.

Scorpie condescendentă, îşi spuse Becky.

— Am fost fericită când te-am văzut venind încoace, continuă Christine. Asta mi-a oferit exact scuza pe care o căutam.

Becky îi privi imaginea în oglindă.

— Şi când te întorci la Newcastle? întrebă ea. Nu că i-ar fi păsat. Nici n-o interesa. Dar găsise ceva de spus. N-avea deşteptăciunea lui David. N-ar fi putut-o antrena în cine ştie ce argumente pe teme politice, literare, sau filosofice.

Christine clătină din cap.

— Nu mă duc la Newcastle. Am plecat de acolo la sfârşitul semestrului trecut. Mi-am găsit alt post. Încep de săptămâna viitoare. La o şcoală particulară de fete din

Berkshire. Colţurile buzelor i se răsfrânseră în jos, dispreţuitor. David al tău tocmai îmi împuia capul cu defectele învăţământului privat. După el, ar trebui să sprijinim sistemul de stat.

— Zău? reacţionă Becky, oarecum surprinsă. Era un punct de vedere pe care l-ar fi asociat mai degrabă cu Daniel. Desigur, lui David îi era uşor să vorbească astfel: el se bucurase în mod clar de toate binefacerile unei şcoli private, indiferent de spusele lui că şi-ar fi procurat cravatele de la Harrods. Cu siguranţă, nu fusese trimis la şcoala publică locală, împreună cu fiii docherilor, ca Daniel. Ridică din umeri. Nu ştiam că-l preocupă problema, spuse ea.

— Aproape că l-a adus pe sărmanul Simon în pragul apoplexiei! Simon poate fi considerat niţel reacţionar… Prin comparaţie, David are idei mult mai de stânga. De mult n-am mai asistat la o asemenea confruntare. Eram cumva la mijloc, întărâtându-i. Îşi deschise poşeta şi începu să scormonească înăuntru. Cinstit, continuă ea, nu mi-a venit să cred când te-am zărit ieri. Ştiam că hoinăreşti prin lume, fiindcă Graham mi-a arătat cărţile poştale, dar nici nu visam că o să ne întâlnim tocmai la Pisa!

— A fost un accident, explică Becky. Altfel am fi fost deja departe.

— Da, mi-a spus David mai devreme.

Urmă o pauză. Becky deschise robinetul şi lăsă chiuveta să se umple cu apă rece. Christine găsi în sfârşit rujul.

— E drăguţ, nu-i aşa? spuse ea.

— David? Da, într-adevăr. E foarte drăguţ.

Dar nu era Daniel şi nici n-avea să devină vreodată. Simţămintele ei nu vor fi niciodată aceleaşi.

Christine se aplecă înainte, privindu-se în oglindă.

— De câtă vreme îl cunoşti?

— Patru luni, o lămuri Becky.

Numai atât. Cu Daniel stătuse aproape doi ani. Imaginea

lui Daniel o bântuise toată ziua, din clipa când David revenise în cameră cu punga de alimente şi o anunţase că se întâlnise cu o cunoştinţă. Toată seara, auzise vocea lui Daniel, braţul lui îl simţise în jurul umerilor. N-avea niciun rost să pretindă că nu-l regreta. Că durerea trecuse, se estompase. Îl dorea la fel de mult ca întotdeauna. Probabil că aşa vor sta lucrurile toată viaţa.

— Din ce trăieşte? se interesă Christine.

Becky ezită. Opri apa şi îşi afundă mâinile în apă.

— ...vinde maşini.

— Maşini?

Christine se întoarse, contrariată. De parcă Becky ar fi spus: vinde fotografii pornografice, sau conduce un bordel.

Becky se încruntă sfidător.

— Da. Te aşteptai la altceva?

— Nu-mi dau seama. La o funcţie academică, poate. Are un creier mult prea valoros să-l risipească în comerţul cu maşini. Ar trebui să fie profesor, sau cercetător, sau ceva similar.

Poate chiar e, îşi zise Becky. Se aplecă şi îşi cufundă figura în apă. Era o senzaţie de împrospătare, după căldura şi fumul din restaurant. Se ridică şi bâjbâi după un prosop.

— De când sunteţi aici? întrebă la rândul ei.

— De câteva zile, dacă te referi la Italia. Pe continent suntem de o lună. Am început călătoria din Germania şi am trecut prin Elveţia. Făcu o scurtă pauză şi continuă, privind-o pe Becky în oglindă. La München, ne-am întâlnit cu Daniel. Cânta într-un club, aşa că am băut câteva păhărele împreună. Ne-am amintit vremurile de altă dată.

Becky îngheţă. De asta se temuse. Ştiuse că trebuia să se întâmple. Toată seara se pregătise pentru momentul acesta.

— Da? întrebă ea, aparent dezinteresată. Luă un prosop de hârtie şi îşi ascunse figura în el. Cum o mai duce?

— Nu prea bine, din cât mi-am putut da seama. Vorbea

despre o posibilă întoarcere la Newcastle, dacă lucrurile n-aveau să se schimbe în săptămâna care urma. S-ar părea că debutul lui scenic n-a fost încununat de o recunoaştere internaţională, cum se aştepta. Dacă-ţi vine să crezi, nimeni nu l-a observat… Christine înşurubă capacul rujului şi-i dădu drumul în poşetă. A avut tupeul să mă întrebe ce mai faci şi dacă n-am mai trecut pe la apartament să te văd. Consideră că femeile n-au altceva de făcut decât să se foiască pe loc aşteptând ca el să aibă chef. Credea că eşti încă acolo, rozându-ţi unghiile, purtând centura de castitate şi înălţând rugi de trei ori pe zi în faţa fotografiei lui. Becky nu-şi ridicase prosopul de pe faţă.

— Şi ce i-ai spus?

— Adevărul. Cristine îşi ridică fruntea cu dispreţ. I-am zis că e un cârpaci de doi bani, egoist şi încrezut şi că ne-am bucurat toţi că ai scăpat de el. Dacă aş fi ştiut ce am aflat acum – că ai găsit pe cineva de o mie de ori mai valoros ca el – mi-ar fi făcut deosebită plăcere să-l pun la curent!

Urmă o perioadă de tăcere. Christine îşi închise poşeta, iar Becky aruncă pe jos prosopul de hârtie.

— Şi cum a reacţionat, se interesă ea, când a aflat că părăsisem apartamentul?

— Ah, a devenit melancolic şi siropos, vărsând lacrimi de crocodil în paharul de whisky, povestindu-ne cât de nefericit şi derutat era şi că nimeni nu-l înţelegea şi nu ţinea la el. Teribil de înduioşător. Simon şi cu mine i-am plâns de milă. Zicea că acum, după ce şi tu l-ai părăsit, nu mai exista nimeni pe lume căruia să-i pese dacă el trăia sau murea.

Becky ridică fruntea.

— A spus Daniel asta?

— Da, dar nu te lăsa păcălită. Cristine îşi răsfrânse buza superioară a dispreţ. Era cam beat. Sunt convinsă că vreo domnişorică germană l-a lecuit.

Posibil, îşi spuse Becky. Chiar probabil. Dar niciodată nu se mai întâmplase să dea de înţeles că ea însemnase ceva

pentru el, indiferent dacă era beat sau treaz.

— Mă tem, continuă Christine, că egoul lui supradimensionat a cam avut de suferit de când s-a aventurat în lumea largă.

Cu mână nesigură, Becky adună rămăşiţele de hârtie şi le aruncă în coşul de gunoi.

— Deci, crezi că s-ar putea să se întoarcă acasă?

— Va fi împins s-o facă de lipsa de adulare…

Becky o privi, iritată. Daniel nu-i plăcuse niciodată Christinei. Nu fusese capabilă să-i aprecieze calităţile. Avusese prejudecăţi împotriva lui din prima clipă. Nu te puteai aştepta ca o femeie crescută în lux să fie pe aceeaşi lungime de undă cu fiul unui docher din Liverpool. N-avea cum să priceapă că, pentru a-şi realiza ambiţiile, Daniel era obligat să utilizeze fiecare armă din arsenal.

— Am să-ţi spun un lucru, continuă ea sobru. Trebuie să mulţumeşti stelei tale norocoase că ai scăpat la timp. Nu poţi să fii la infinit pe post de preş.

Se întoarseră tăcute în restaurant. David şi Simon porniseră iar la luptă în tărâmul ideilor. Comandaseră încă o sticlă de Chianti şi băuseră deja un sfert. Becky se întoarse spre Christine.

— Spune-i lui David că am ieşit să iau o gură de aer. O să mă întorc. Nu-i cazul să se alarmeze.

Ieşi înainte ca David să ridice capul şi s-o vadă şi înainte ca blonda să reacţioneze punându-i vreo întrebare stânjenitoare. Dacă şi-ar fi închipuit că-i era rău, David ar fi insistat s-o însoţească. Solicitudinea lui blândă era ultimul lucru pe care şi-l dorea acum.

Se întoarse în centru. Hotelul se afla la numai cinci minute de restaurant. Cu puţin noroc, va face drumul dus-întors înainte ca el să-i observe lipsa, prins în conversaţie. Depindea de cât de repede va obţine legătura telefonică.

Se uită la ceasul de mână. Mai erau douăzeci de minute până la miezul nopţii. Oare în Anglia era aceeaşi oră, sau

exista o diferenţă? Nu contează, îşi spuse ea. Graham şi Eric se culcau întotdeauna foarte târziu.

Recepţionerul din tura de noapte era neras şi neglijent îmbrăcat. Îşi sprijinise pe perete picioarele acoperite numai de ciorapi. Şosetele în dungi roşii şi galbene lăsau la iveală ambele degete mari. Avea o ţigară în colţul gurii şi o sticlă de vin alături, pe duşumea. Asculta la tranzistor un spectacol de operă.

— Si, signorina? spuse el, fără să se întoarcă şi fără să scoată ţigara din gură. Cu ce vă pot fi de folos?

— Doresc să dau un telefon în Anglia. Se poate?

— Anglia? Ridică din umerii masivi. O să vă coste o grămadă de bani.

— Ei bine, treceţi totul pe nota de plată. Locuiesc în hotel. Paşapoartele noastre sunt în sertarul tejghelei. Sunteţi în siguranţă, n-o să putem pleca fără să achităm.

— OK, acceptă el. Nu mă interesează pe ce daţi banii.

— Iată numărul. Mâzgăli cifrele pe un pachet de ţigări gol. Poţi să-mi faci legătura imediat? Mă cam grăbesc.

Îi înmână pachetul de ţigări, iar el se întinse letargic să-l ia.

— Aşteptaţi. Anunţ eu când e gata.

Cabina telefonică se afla în zona întunecată de sub scară, lângă liftul antic. Becul se spărsese, dar nu fusese înlocuit. Becky rămase în semiîntuneric, strângând receptorul în pumn. Exista un telefon şi în restaurant, dar nu avea bani şi ar fi fost obligată să-i ceară lui David. I-ar fi dat tot ce avea fără murmur, era foarte conştientă, dar nu voia să afle dispreţuitoarea Christine că era pe cale să se facă de râs, sunând la Newcastle.

Se auzi glasul recepţionerului.

— Alo, da, am auzit. În regulă! Puteţi vorbi acum!

— Alo? îşi lipi ea receptorul de ureche. Alo, este 6243? Graham şi Eric sunt acasă?

Urmă o pauză. O clipă, avu impresia că pierduse

legătura, dar apoi răsună un glas cunoscut:

— Becky? iar ea fu cât pe ce să scape receptorul.

— Daniel? întrebă ea, nesigură.

— Bineînţeles. Cine credeai că o să fie? M-ai şi uitat?

— Nu, şopti ea, nu! Dar nu credeam că te voi găsi acolo…

— Probabil că nici n-ai mai fi sunat, dacă ştiai? Părea supărat şi rănit. Folosea un ton acuzator. Ea simţi că roşeşte. Unde dracu' ai plecat? Mi-am făcut griji pe seama ta! Ilustrate trimise din toate colţurile lumii! Puteai foarte bine să-ţi găseşti sfârşitul într-un şanţ, cu gâtul tăiat, proasto! Cred că nici nu ţi-a trecut prin minte, nu-i aşa? Ţi s-a părut grozav să baţi drumurile cu cine ştie cine, făcând Dumnezeu ştie ce? Cum crezi că m-am simţit când m-am întors şi am auzit că ai dispărut în miez de noapte, fără o vorbă? Nici la asta nu te-ai gândit, nu-i aşa? îşi trase sufletul o clipă şi reluă înainte ca ea să apuce să strecoare un cuvinţel. Ce ai purtat tot timpul ăsta, spune-mi? Să te-aud!

— Ce am purtat? întrebă ea, uimită.

— Da, cu ce te-ai îmbrăcat? Ce ai pe tine? în dulapul din bucătărie este un sac de călătorie plin cu ţoale. Ştii cum au ajuns acolo? Am să-ţi spun! Un şofer de camion a sunat într-o zi şi a spus că l-ai uitat în cabina lui. Sunt aici de aproape trei luni! Nu ştiu ce-i în capul tău, dar.

— Credeam că n-o să te mai întorci! exclamă ea, cu disperare-n glas.

— Să nu mă întorc? Sigur că m-aş fi întors! Ţi-am spus-o înainte de a pleca, nu-i aşa? Ţi-am şi scris în biletul pe care ţi l-am lăsat! Nu ziceam că fie mă voi întoarce, fie te voi chema?

Becky tăcea.

— Nu-i aşa? insistă el.

— Ba da, dar…

— Dar ce?

— A fost urât din partea ta, izbucni ea. Să pleci aşa, pe

furiş, cât eram la muncă!

— N-a fost urât deloc. Era singura soluţie. Făceai atât scandal de fiecare dată când încercam să-ţi spun că s-ar putea să nu fie posibil să te iau cu mine. Nu mai suportam încă o scenă. Sau lacrimi, pentru numele Domnului! Pur şi simplu, nu voiam să te văd plângând. Mi-am zis că-i mai bine aşa. Ştiam că o să ne revedem curând. Dar e clar că n-ai avut încredere în mine.

— Dar puteam să vin cu tine. Nu ţi-aş fi provocat niciun neajuns.

— Şi cum crezi că am fi trăit? N-am câştigat suficient nici pentru mine. Cum ţi-ai fi câştigat pâinea?

— Habar n-am, dar găseam ceva de făcut. Nu ţi-aş fi fost povară. Întotdeauna m-am descurcat singură, ştii foarte bine. Întotdeauna.

— Ah, Becky, las-o baltă! exclamă el, exasperat. Nu ne-am văzut de mai mult de patru luni! Hai să nu ne mai pierdem vremea certându-ne! De unde suni?

— Din Pisa, răspunse ea, fără tragere de inimă.

— Pisa? Ce naiba faci în blestemata aia de Pisa?

— Păi… m-am întâlnit cu Christine Carey şi cu fratele ei, ezită ea.

— Ei bine, acum două săptămâni nu erai cu ei. Când i-am văzut în München, spuneau că nu ştiu despre tine decât că bântui coasta ca o muscă zăpăcită, între Tangor şi Port Said. Îţi imaginezi ce plăcere mi-a făcut.

— Da.

— M-am bucurat enorm, continuă el, sarcastic. M-am simţit minunat. Mai ales la gândul că te masează o droaie de arabi blestemaţi.

— Da, repetă ea.

— Prea bine, atunci varsă sacul! Cu cine ţi-ai pierdut vremea? Becky îşi răsuci şnurul telefonului în jurul degetului.

— E o poveste lungă. Mi-ar fi greu să-ţi explic la telefon…

— Dă-o-n colo! se impacientă el. O să-mi povesteşti tot când o să te întorci acasă.

— Acasă?

— Da. Doar vii acasă, nu-i aşa? Era rândul lui să sune ezitant.

— Vrei cu adevărat să mă întorc?

— Pe coarnele lui Belzebut, sigur că vreau! Te-aş mai chema dacă naş vrea?

— Nu… cred că nu.

— Ei bine, te-ai lămurit. Atunci, aşa rămâne. Acum, ascultă-mă: te urci în primul vapor, avion, sau orice alt mijloc de transport şi vii direct aici. Imediat. Ai priceput?

— Da.

— Eşti sigură?

— Da.

— Ai bani?

— Pot să fac rost.

— Destui ca să ajungi acasă?

— O să mă descurc.

— Şi fără autostop, îşi aminti el. Nu suport gândul. Cine ştie ce nebuni te pot lua.

— Bine, acceptă Becky.

— OK, atunci aşa rămâne. Te aştept pe la sfârşitul săptămânii. Să nu întârzii. Mă suni îndată ce ajungi în Anglia. Bine?

— Prea bine, o să te sun.

Capitolul 6

Becky stătea în pat, înregistrând trecerea vremii, apusul de lună, răsăritul soarelui; auzise ceasurile din oră-n oră, de la trei până la şase dimineaţa. Păsărelele începuseră să ciripească. Era a doua noapte nedormită, dar David nu mai era treaz, să-i uşureze veghea. De astă dată nu i-ar fi putut fi de niciun ajutor, deoarece chiar el constituia parţial problema.

Dormea alături. Privi spre părul lui blond, dar în mintea ei stăruia imaginea şuviţelor încâlcite ale lui Daniel. Se trezise o dată, deschisese ochii, constatase că era trează şi-i întinsese o mână.

— Ce s-a întâmplat, iubito? Nu poţi dormi?

Era prima oară când utiliza un asemenea apelativ tandru la adresa ei. De fapt, i se întâmpla pentru prima oară în viaţă să i se spună aşa. Faptul o făcu să se simtă şi mai rău. Vinovăţia păru s-o sufoce. Şi totuşi, era o senzaţie neîntemeiată, căci amândoi căzuseră de acord încă de la început că nu vor fi legaţi de vreo obligaţie. Nu fusese mereu conştientă că el s-ar putea plictisi brusc, abandonând-o cu aceeaşi lejeritate cu care o luase sub aripa sa? Atunci, de unde jena asta? Nu era neajutorat; se dovedise capabil să-şi poarte de grijă. Unui bărbat îi era mult mai uşor să se descurce singur, decât unei femei şi nu-l lăsa fără o leţcaie. Nu-l părăsea fiindcă se terminaseră banii. Îi gospodărise judicios fondurile. Ar fi putut obţine de la el orice, s-ar fi putut întoarce la Daniel gătită ca o prinţesă, încărcată cu daruri, dar nu profitase niciodată de generozitatea lui.

David se ridicase într-un cot şi o privise.

— Te simţi rău din nou?

— Nu, răspunsese ea. Culcă-te la loc.

Iar el o ascultase imediat, ca un copil, sprijinindu-şi capul pe umărul ei şi ţinând-o de mână. Ştia că va dormi neîntors

până a doua zi, la zece, la unsprezece, sau chiar până la amiază, dacă nu-l deranja. Abia pe la unu şi jumătate se despărţiseră de cei doi Carey. David şi Simon terminaseră ultima sticlă de Chianti fără ajutorul fetelor şi niciunul dintre ei nu era într-o stare prea bună. Îşi aminti prima noapte pe care o petrecuseră împreună. Atunci, ea fusese cea care exagerase cu băutura, care fusese dezbrăcată şi culcată. Acum, venise rândul lui David.

La ora şapte, simţi că nu mai poate sta în pat. Se ridică încet. David se întoarse pe partea cealaltă, fără să se trezească. Becky păşi în vârfurile picioarelor prin cameră. Ştia cum va proceda. La început, se gândise să-l roage pe David s-o ducă înapoi în Anglia. El ar fi acceptat, n-avea nicio îndoială. Ar fi dus-o până la uşa apartamentului din Newcastle, dacă i-ar fi spus că acolo vrea să ajungă, dar nu avea tupeul necesar. Îi lipsea până şi curajul de a-i mărturisi că pleca. Visul se terminase, se întorcea la realitate. Încotro urma să se îndrepte David era altă chestiune, la care nu voia să se gândească deocamdată.

La un moment dat, în cursul nopţii, îi luase portofelul cu intenţia de a „împrumuta” banii necesari drumului, poate şi ceva în plus pentru o sticlă de tărie, fiindcă asta i-ar fi plăcut lui Daniel şi i-ar fi demonstrat că se gândise la el. Dar nu fusese în stare. Destul de rău că dăduse telefon fără să-l anunţe.

Îşi luă ciorapii şi pantofii, îşi atârnă geanta pe umăr, adună impermeabilul din cuier, blugii şi puloverul de pe spătarul scaunului. Blugii şi puloverul pe care el i le cumpărase cu mult timp în urmă, din Salisbury, când vizitaseră Stonehenge. De atunci, îi mai cumpărase şi alte haine, dar acelea erau împachetate în valiză, iar ea nu le dorea. Ieşi tiptil din cameră şi se prelinse ca o umbră de-a lungul coridorului. Nu exista baie, doar un closet strâmt, pe palierul de dedesubt. Se încuie înăuntru şi se îmbrăcă în grabă. După atâta vreme, continua să folosească pe post

de cămaşă de noapte aceeaşi bluză a lui David. N-o putea lăsa acolo, dar nici nu voia s-o ducă înapoi în cameră. O înghesui în geantă, ieşi din toaletă şi coborî scările cu pantofii în mână. La recepţie nu era nimeni. Luă o foaie de hârtie şi mâzgăli un bileţel, fără să se gândească prea mult.

„Dragă David, îţi mulţumesc pentru tot. N-am să te uit niciodată şi nici ce ai făcut pentru mine. A fost perioada cea mai frumoasă din viaţa mea. Ca un basm. Dar orice basm cu zâne trebuie să aibă un final, nu-i aşa? Nu poţi fugi mereu. Aş vrea să fie posibil, dar lucrurile nu stau aşa. Iartă-mă că am plecat pe nepusă masă. Ai grijă de tine. Nu mai lua necunoscute la autostop. Nu ştii ce poate să iasă! Cu toată dragostea Becky.

PS: Dacă vreodată vei fi la ananghie, caută-i pe Seth şi pe Lisa. Spune-le că vii din partea mea. Vor înţelege”.

Habar n-avea ce o îndemnase să adauge acel post-scriptum. Ştia numai că imediat se simţi ceva mai bine. Probabil, în subconştient, contrabalansa dezertarea. Cumva, reducea povara datoriei şi o scăpa de responsabilitate. Puse biletul într-un plic, pe care scrise numele lui David şi-l lăsă la vedere lângă cutiile de corespondenţă. Sertarul cu paşapoarte era încuiat, dar broasca era veche şi cedă repede. Îşi găsi iute documentul, îl vârî în buzunarul impermeabilului, apoi închise la loc sertarul. Nu-i trebuiră mai mult de zece minute să ajungă la hotelul celor doi Carey. La telefon, glasul Christinei suna somnoros, gros, distorsionat. Încă nu se făcuse şapte şi jumătate, aşa că nu dormise mai mult de şase ceasuri.

— Christine? Eu sunt, Becky. Îmi pare rău că te-am trezit. Simon a plecat?

— Habar n-am. Cât este ceasul? zicea că vrea să plece la opt şi jumătate. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mă întorc în Anglia şi voiam să ştiu dacă mă

poate lua cu el.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Mai bine urcă. Am să verific dacă mai este aici.

O aşteptă în capul scării, îmbrăcată în pijama şi halat.

— N-a plecat încă. Spune că te va lua cu plăcere, cu condiţia să fii gata.

— Sunt, o asigură Becky.

Christine o privi ciudat. O conduse pe coridor spre propria cameră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Doar nu te-ai certat cu David? Becky scutură din cap. Era greu de conceput că cineva s-ar fi putut certa cu David. Era mult prea amabil pentru una ca asta.

— Atunci? Ce-i cu pripa asta matinală de a ajunge în Anglia?

— Mă întorc la Daniel, spuse Becky ridicând sfidător bărbia. Cristine rămase cu gura căscată.

— Nu-i adevărat!

— Sunt cât se poate de hotărâtă.

— Dar Becky, pentru numele lui Dumnezeu! Ţi-ai pierdut minţile?

— Îl iubesc, declară Becky. Se foi agitată. Îl iubesc, n-am ce să fac. Face parte din mine. Ştiu că-i un nemernic, ştiu că nu-i bun de nimic, dar mă doreşte, are nevoie de mine şi…

— Are nevoie de tine? Mă faci să râd! îşi luă o ţigară şi chibriturile de pe noptieră. Daniel n-are nevoie de tine, n-are nevoie de nimeni! Aşa a fost şi aşa va fi întotdeauna!

— Aici te înşeli, replică Becky. Nu-l înţelegi ca mine. Nu-i nici pe departe atât de dur cât lasă să se creadă. Toată atitudinea lui este un rol, un mecanism de protecţie. Are nevoie de mine la fel cum eu am nevoie de el. Este foarte vulnerabil, de fapt.

Christine ridică dintr-o sprânceană, sceptică.

— Ei bine, aşa o fi, acceptă ea. Dar cum rămâne cu

David? El nu-i vulnerabil? N-are nevoie de tine?

— Nu ştiu ce-i trebuie lui David, răspunse ea, plat. Nu mi-a destăinuit niciodată.

— Adică, niciodată nu ţi-ai dat osteneala să afli?

Becky o privi cu iritare. Nu voia să accepte o critică din partea cuiva care nu cunoştea situaţia. Şi aşa, conştiinţa ei era destul de încărcată.

— Nu-mi place să mă amestec în problemele altora. Aştept să mi se spună.

Christine clătină din cap.

— Prea simplu, spuse ea. Nu poţi scăpa atât de uşor. Există oameni prea timizi să facă asemenea dezvăluiri. Ce se întâmplă în cazul ăsta?

— De unde să ştiu? explodă Becky. Ce-aş putea face? Să-l aşez pe canapea şi să apelez la psihanaliză? Dacă e prea aiurit să-mi spună ce-l frământă, asta-i problema lui, nu a mea!

Christine o privi fix o vreme, apoi ridică din umeri şi se întoarse încet.

— Ei bine, dacă asta vrei…

— Uite ce-i, o întrerupse Beky, să punem lucrurile la punct! Nu ne datorăm nimic unul celuilalt. Nimic! David putea oricând să vină şi să-mi spună: „Asta a fost, dragă! Mâine trebuie să fiu în Timbuktu. Mi-a făcut plăcere, dar trebuie să plec”.

— Aşa, din senin?

— Chiar aşa, dacă asta ar fi fost situaţia. Şi de ce nu? Suntem liberi să facem ce vrem, nu?

— Eşti un spirit liber? întrebă Christine. Nu s-ar zice.

— Ascultă ce am să-ţi spun! S-ar putea să nu-ţi vină să crezi, totuşi e purul adevăr. Eu şi David suntem practic străini. Trăim împreună de patru luni şi nu ştiu despre el mai mult decât am aflat în prima zi. Aseară, când m-ai întrebat din ce trăieşte şi ţi-am răspuns că vinde maşini, era o minciună. Habar n-am cu ce se ocupă. N-am nicio idee.

Ar putea fi orice, de la duce până la îngrijitor. Poate este fugar. O fi evadat din închisoare. E posibil să aibă soţie şi copii. Poate că şi-a ciopârţit cu toporul o bunică şi a îngropat-o în spatele casei.

— Dar el ce-a aflat despre tine?

— Practic, tot ce era de ştiut, spuse Becky. Sunt mai vorbăreaţă ca el.

— Ce părere are despre faptul că-l părăseşti pentru Daniel? Becky ezită. Se înroşi uşor.

— Nu… nu i-am spus.

— De ce? Ţi-e ruşine? Becky păstră tăcerea. Christine continuă: dar ce i-ai spus?

— Nimic.

— Ah, ai declarat că pleci, iar el nu te-a întrebat nimic? N-a vrut să afle încotro, său.

— I-am lăsat un bileţel.

— Ce? Ochii albaştri se lărgiră acuzator. Adică, nici măcar n-ai avut decenţa să-l anunţi? Ai evitat până şi să-i spui la revedere? Ţi-ai adunat doar lucrurile şi ai şters-o?

— Dormea, se apără Becky. N-am vrut să-l trezesc. Nici noaptea trecută n-a dormit, din cauza mea.

— Nu-i o scuză valabilă, ştii foarte bine! Este cea mai urâtă festă! Exact ce ţi-a făcut Daniel!

— Daniel a apelat la soluţie doar fiindcă nu suportă scenele, sări Becky. A fost vina mea, nu a lui. Îmi spusese că o să plece, dar nu voia să mă vadă plângând. Îl enervează.

— Înduioşător! Din cauza asta te porţi la fel cu David? Oameni ca tine şi ca Daniel se mândresc cu obiceiul de a-i scuipa în faţă pe cei suficient de naivi ca să vă iubească?

— David nu mă iubeşte!

— Ei bine, probabil că simulează grozav de bine!

Christine se îndreptă supărată spre măsuţa de toaletă. Scoase peria şi începu să-şi pieptene părul. Pentru ea era

cât se poate de clar că David era profund îndrăgostit. Nu avea decât să se gândească la comportamentul lui de aseară, din restaurant. Probabil că o întrebase pe Becky cum se simţea de mai mult de zece ori. Toată vremea îşi ţinuse protector braţul în jurul umerilor ei, chiar cu preţul de a fi nevoit să mănânce cu o singură mână şi cu greu îl opriseră să n-o urmeze, când ea ieşise să ia aer.

Dacă acesta fusese motivul real?

N-ar fi surprins-o deloc să afle că idioata fugise la primul telefon şi luase contact cu Daniel. Iar David rămăsese ca pe ghimpi, îngrijorat.

— Nu pricep cum ar fi posibil să te îndrăgosteşti de cineva pe care abia l-ai întâlnit, se încăpăţână Becky. Vreau să spun, pentru numele Domnului, nici nu mă cunoaşte!

— Chestia asta începe să-mi fie foarte clară. Aruncă peria cât colo. Îmi doresc să nu fi adus vorba despre Daniel! Trăiam cu impresia că ţi-a trecut. Nici n-am visat că poţi fi atât de proastă. Când v-am văzut împreună, pe tine şi pe David, am fost atât de sigură. Îşi scutură capul, de parcă nici acum nu pricepea dimensiunile stupizeniei lui Becky. David face cât o sută de mii de Danieli – şi are nevoie de tine cu adevărat. E vizibil pentru oricine. Te mistifici singură dacă ţi-ai spus că-l poţi părăsi fără să-i provoci suferinţă.

Becky duse automat mâna la gură şi rupse cu dinţii o bucăţică de pieliţă.

— N-ai niciun drept să-mi faci morală, murmură ea. Nu cunoşti circumstanţele, n-ai habar ce fel de viaţă am dus cu David. Te înşeli.

— Zău? Şi care-i realitatea?

Fu scutită de sarcina de a găsi un răspuns mulţumitor: se auzi o bătaie în uşă şi Simon îşi făcu apariţia.

— Becky, sunt gata de plecare. Mergem? Becky ezita. Privi spre Christine şi spuse:

— Trebuie să plec. Sunt obligată!

Ochii albaştri o urmăriră fără să clipească şi fără pic de

simpatie.

— Te înşeli în privinţa lui David, reluă ea cu disperare. N-are nevoie de mine. Are propria lui lume interioară, arătă ea spre cap. Se ascunde într-un turn de fildeş. Uneori, nu poţi ajunge deloc până la el. Am încercat şi ştiu!

Christine ridică indiferentă din umeri.

— O fi cum spui.

— Uite, dacă nu mă crezi… Se opri şi-şi muşcă buza. Du-te să-l cauţi! Şi convinge-te singură!

Era mai mult o rugăminte, decât o provocare. Din prag, cu valiza în mână, Simon le privea uimit. O clipă, Becky crezu că cealaltă o să refuze. N-ar fi putut-o condamna. Christine era o persoană mândră şi n-ar fi avut niciun motiv întemeiat să-i rezolve afacerile. Fiindcă la asta se reducea totul: Becky o ruga să-şi asume o sarcină de care ea tocmai fugise. Orice scuze ar fi găsit, purtarea ei era de neiertat. Fugea de David, aşa cum fugise din calea tuturor problemelor cu care se confruntase vreodată.

— Du-te şi explică-i. Povesteşte-i! Spune-i că n-am intenţionat să-i provoc suferinţă. Te rog, fă-o pentru mine!

Christine aprobă din cap.

— Prea bine, zise ea. Am să vorbesc cu el. O să mă asigur că suportă situaţia. Ba chiar, dacă va fi nevoie, îi voi scoate gâtul din laţ. Dar să lămurim ceva: o fac de dragul lui, nu pentru tine. Nu vreau să-ţi uşurezi conştiinţa pe seama mea. N-ai cum să scapi aşa uşor şi s-ar putea să constaţi asta cât de curând.

***

Clopoţelul sună, Pisica-i în fântână. Cine-a vârât-o-n puţ?

Al naibii să fie dacă ştia. Desigur, cineva care nu iubea mâţele. Cunoştea oare pe cineva care să urască pisicile?

Nici lui nu-i prea plăceau, dacă se gândea mai bine. Dar ţie oricum nu-ţi place nimic, David, nu-i aşa?

Nu era deloc corect. Nici măcar nu reprezenta adevărul. Lui nu-i plăceau mâţele, atâta tot.

De fapt, nu-i plăcea o anumită mâţă: cotoiul lui Polly Knott. Dacă e să spunem adevărul, n-o prea înghiţea nici pe Polly.

Iar atitudinea era reciprocă. Cele două, Polly şi pisica ei nu-l aveau la inimă şi nu-l iubiseră niciodată. Acesta era purul adevăr. Polly Knott era un fluturaş pictat.

Observă semnalizatorul aprins al camionului şi manevră să-l depăşească.

— Desigur, vorbi Christine, din acest punct de vedere, nici măcar nu-i vina lui Becky. Nu-i caut scuze. Cred că n-are nicio justificare. Dar te-a tratat în acelaşi mod în care a fost tratată la rândul ei de societate. Pur şi simplu, nu ştie altceva. De când s-a născut, a primit lovitură după lovitură. Crede că aşa-i normal. Probabil că eşti singurul bărbat pe care l-a cunoscut care n-a încercat să profite de ea. Fără prezenţa ta în aceste ultime luni, nici nu-mi vine să mă gândesc unde ar fi eşuat, ce-ar fi păţit. Dar ea nu pricepe o atitudine amabilă. Pentru ea, n-are niciun sens. Nu cunoaşte decât legea junglei. La atât se rezumă întreaga ei filosofie.

Da, într-adevăr. Aşa şi trebuia să fie. Dar asta nu rezolva problema… cine omorâse pisica? El n-o făcuse, era sigur. Fusese tentat adesea. Nu putea nega. Îi trecuse prin minte s-o sugrume cu prosopul, s-o înece în chiuvetă, să-i dea foc în cămin.

Dar nu trecuse niciodată la fapte, pentru numele Domnului! N-ar fi decăzut într-atât.

— Vezi tu, reluă Christine, cred că n-a ştiut cum e să fie iubită de cineva. Daniel cu siguranţă n-a iubit-o, te asigur. Dacă are nevoie de ea, este numai fiindcă momentan îi convine şi-i lipseşte un umăr pe care să-şi plângă de milă.

Dacă el n-a făcut-o, atunci cine naiba?

— CINE O LUASE RAZNA ŞI ARUNCASE PISICA AIA

BLESTEMATĂ ÎN PUŢ?

Undeva, trebuia să existe un răspuns, dar nu şi-l amintea. Coborî fereastra şi îşi sprijini braţul pe portieră.

Clopoţelul sună, pisica-i în fântână. Cine-a vârâto-n puţ? Micuţul Johny Head…

Oare?

El s-o fi făcut?

Nici vorbă! El n-avea nicio legătură cu blestemata felină. Dă-o naibii de mâţă. Aproape că devenise o obsesie. Ce-i păsa lui cine ucisese pisica? Probabil că primise doar ceea ce merita. Ar fi trebuit să se întâmple cu ani în urmă. Ar fi făcut-o chiar el, dacă ar fi avut curaj.

Scutură nerăbdător din cap. Trebuia s-o lase dracului. Să găsească altceva la care să se gândească. Ceva care să merite.

Regele se afla în visterie, adunând pâinea şi mierea.
Regina intrase-n salon şi-i toca toată averea.
Menajera se dezbrăca-n grădină
Când apăru Omul Negru şi

Se opri brusc. Nu putea fi aşa! Trebuia să caute altceva. Soluţia nu se afla în rime pentru copii mici. Undeva se ivise o eroare grosolană. Mai bine s-o lase baltă.

Caută altceva!

Băiatul are o trompetă de hârtie
Oile zburdă vesele-n câmpie,
Liliacul stă în foişor,
Ceasul bate-ncetişor,
Unu, doi, trei, patru.

Nu, nu şi nu! Ce naiba se întâmplase cu el? Nu era capabil să-şi amintească niciuna!

Dintr-odată, deveni conştient de culoarea roşie a

semaforului. Apăsă pe frână în ultimul moment, iar furgoneta se opri scrâşnind. Christine îşi reveni cu greu.

— David, ai grijă! exclamă ea.

În regulă. Să ne păstrăm calmul. Panica nu-i necesară. Trebuia să existe măcar o poezioară pe care să şi-o amintească. Poate aceea muzicală? Oare cum suna? Ceva cu o vacă. Văcuţa şi scripca. Sau pisica şi scripca. Din nou blestemata de pisică îl bântuia! Un motan mare şi gras, cuibărindu-i-se în poală. Pisica lui Polly Knott. Bineînţeles. Iar Polly Knott, nu-i aşa?

Lasă motanul! Nu-i important. Gândeşte-te la rimele pentru copii.

Hai-ho, hai-ho, o pisică şi o scripcă,
văcuţa paşte pe lună, pe lună.
Pe lună. Iată!
Şi când a ajuns, lumina s-a stins şi a strigat cât putea:
peltea, peltea, peltea!

Aiureli. Prostii lipsite de noimă!

Trânti un pumn în volan, iar claxonul urlă strident. Ea nu spusese aşa ceva! Situaţia evoluase foarte rău dacă nu-şi mai amintea nici versurile copilăriei.

Îşi şterse fruntea cu o mânecă. Ăsta era drumul spre balamuc. Concentrează-te, pentru numele Domnului!

Stai puţin şi gândeşte-te. Eliberează-ţi mintea de orice idee. Să fie vid absolut.

N-avea niciun sens. Nu funcţiona. Trebuia să renunţe. „Nu poţi fugi mereu. Chiar şi basmele cu zâne trebuie să se termine, nu-i aşa?” Ba da. Chestiune de bun-simţ. Basmele au un început – deci, au şi un sfârşit. A fost o dată ca niciodată… şi… au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Şi viceversa, ceea ce se termină trebuie să fi avut un început. Şi la început a fost Dumnezeu, şi toată lumea era fericită.

Apoi a apărut Cenuşăreasa şi Albă ca zăpada; şi cei trei ursuleţi; Jack şi vrejul de fasole; şi piticii. Nu, fără pitici! Pentru Dumnezeu, David, ai grijă cum pronunţi consoanele. Nu te învaţă nimic la şcoala aia? încearcă din nou. piŢI-CII. Piticii. Albă ca zăpada şi cei şapte pitici. Fericilă şi Somnorilă şi Oare cum îi chema pe ceilalţi? Ăla supărat şi ăla care strănuta.

— David, spuse Christine, s-a făcut verde.

David, zisese Margaret, atuul s-a schimbat. Acum jucăm carouri şi toată lumea este vulnerabilă. Pisoii s-au dus la catedrală, la St Paul's. Niciodată nu eşti atent, David? Cu un asemenea creier, ar trebui să fie un soi de Dumnezeu, nu-i aşa?

Eliberă brusc ambreiajul şi maşina se smuci înainte, ca un cangur. Christine fu cât pe ce să cadă. Un maniac din spate apăsă în bătaie de joc pe claxon. David zâmbi trist şi-i răspunse la fel.

— David, pentru numele Domnului! încercă iar Christine.

David, pentru Dumnezeu, pentru Dumnezeu! Ce se întâmplă cu tine, David? Visezi? Ai zice că ai toate atuurile-n mână, cu un asemenea creier, nu-i aşa? Nu înţeleg ce folos ai că poţi vorbi ca un papagal două limbi moarte, dacă nu eşti capabil să numeri atuurile ieşite.

E vorba de concentrare, băiete. Trebuie să-ţi numeri levatele, pricepi? Să ştii mereu ce cărţi s-au jucat. N-ai să ajungi nicăieri în viaţă fără concentrare. Altfel cum crezi că ar fi reuşit Maggie să-şi pună pe picioare afacerea, ai? N-are niciun rost să fugi de responsabilităţi. Te însori, înseamnă încă o responsabilitate. Foarte simplu. Vin copiii şi toate celelalte. Nu poţi aştepta ca femeia să ducă pe umeri două slujbe, nu? O dată ce are o familie de îngrijit, nu mai.

Dar ţi-am mai spus Dada: nu-mi doresc o familie. Decizia îmi aparţine. N-are nicio legătură cu David.

David nu face decât ceea ce i se spune. Eu sunt cea care câştigă, deci eu hotărăsc. Aşa e corect şi normal, fiindcă,

aşa cum spune Charlie: nu-i casa ta Davy puiule, nu-i aşa? E a lui Maggie. Ea plăteşte chiria. Şi dacă ea vrea ca eu să stau aici, n-ai cum să te opui, nu-i aşa?

Ai perfectă dreptate.

Cel mai important lucru este un serviciu permanent, băiete. O slujbă permanentă, muncă susţinută şi concentrare. Mâzgăleala este perfectă ca hobby. Fiecare cu ale lui. Mie mi-a plăcut să lucrez în aer liber, să joc golf, şi aşa mai departe. Tu eşti altfel, pricepi? Eşti dotat aici, sus. La mine n-a fost cazul. Nu mi-e ruşine să admit. Eu sunt bun la muncă fizică. Tu eşti – cum se spune? – cerebral. Maggie de exemplu: e la fel. Mereu a fost o fată descurcăreaţă… Dar cu toate astea, e femeie. Şi cu toată mâzgăleala asta… ei bine, vreau să spun că e un hobby excelent, dar ce se va întâmpla când vor apărea copiii? Asta aş vrea să ştiu. Oi fi eu de modă veche şi închistat, dar după mine e treaba bărbatului să aducă bani în casă. Aşa a fost şi aşa o să rămână întotdeauna.

David zâmbi strâmb. Sărmanul Dada. Bătrânul Moş Teacă. Atât de binevoitor, dar şi complet dezorientat. Nu pricepi nimic. Ai înţeles greşit… lui Maggie îi place să fie cea care aduce pâinea. Îi place să întreţină un soţ neajutorat. Un artist. Care dă bine în decor, care-şi pune amprenta asupra locului. Cineva de la care nu te poţi aştepta să-şi întineze mâinile muncind. Nu pentru aşa ceva şi-a cumpărat un soţ.

Dar de ce îl achiziţionase? Ce anume o împinsese? Toată lumea o sfătuise să n-o facă, toţi prietenii şi cunoştinţele. Îşi adunaseră forţele şi-i transmiseseră avertismente solemne. Flăcările iadului, dragă, revino-ţi! Nu-ţi poţi pune pirostriile cu un tânăr neexperimentat, cu opt ani mai mic, ai să te faci de râs.

Deci, care a fost motivul Maggie, de ce? Ce a determinat-o să insiste? Oare fiindcă ştia că el nu va avea puterea să zică nu? Sau poate o atrăsese rolul de mărinimoasă? O fi

atras-o ideea de a-l şti permanent dependent de ea? Legat cu un soi de cordon ombilical. Îşi luase toate măsurile de prevedere ca lucrurile să rămână aşa. Probabil că şi-ar fi pierdut repede interesul dacă el ar fi încercat să răstoarne situaţia şi să ia frâiele. Niciodată nu te-a interesat competiţia, dragă Maggie, nu-i aşa? Voiai supunere deplină… şi de ce să nu recunoaştem, îţi satisfăceam snobismul. Îţi mai aminteşti toate acele întâlniri literare? Toate petrecerile, cinele festive şi reuniunile pseudo-intelectuale la care mă duceai, în ciuda protestelor mele îmbufnate? Acesta e soţul meu, obişnuiai să spui. El a scris The Midnight Sun, ştiţi… N-a fost un succes de vânzări, dar criticii au rămas încântaţi. A primit premiul John Lloyd Adams pentru cel mai promiţător romancier debutant… Acum stă acasă, în vitrină, bine protejat şi hrănit, ca o plantă de seră şi probabil că n-o să mai scrie nimic până la moarte. Totuşi, este al meu. Fiindcă l-am cumpărat. Face parte dintre posesiunile mele, ca maşina şi haina de blană. Îmi este fiu, soţ, iubit, sclav. Sărmane David, iubitule, nu te descurci singur, nu-i aşa? Unde-ai ajunge dacă n-aş fi eu să te supraveghez? Mi-e frică să mă gândesc.

Ce s-ar fi ales de Becky fără supravegherea ta în aceste ultime luni, pur şi simplu nu îndrăznesc să mă gândesc. Este practic incapabilă să aibă grijă de ea cum se cuvine.

— Ştii desigur, spuse Christine, când Daniel a dat peste ea, Becky era într-o stare destul de proastă. Îşi ducea traiul într-un pod mizer, cu nişte drogaţi. Probabil că nu mai mâncase ca lumea de câteva săptămâni. Daniel a adus-o în apartament, într-un fel a adoptat-o. Să nu-ţi închipui că a fost un gest altruist: pe Daniel nu-l interesează decât propria persoană. Becky constituia o pradă uşoară, atâta tot. Era comod pentru el. Îi plătea o jumătate din chirie, făcea mai toată treaba din gospodărie, se ocupa de aprovizionare şi-l trata ca pe bunul Dumnezeu… Idolatriza şi pământul pe care călca el. Era gata de orice pentru

nemernicul ăla. Dacă i-ar fi cerut-o, s-ar fi vârât singură într-un sac şi s-ar fi aruncat în râu. Totuşi, n-am crezut-o capabilă să se întoarcă la el. Nu după tratamentul abominabil pe care i l-a aplicat. Sincer, nu pricep cum a fost posibil.

Sincer, David, nu-nţeleg cum ai putut să.

— S-ar părea că unii oameni nu se-nvaţă minte, nu-i aşa? O s-o trateze la fel. Vechea poveste, acelaşi individ.

Sincer, David, pur şi simplu nu pricep cum ai putut să.

Ce anume, mamă? Cum am putut să ce? Tot ce-am făcut a fost să-l strig pe tata folosind apelativul corect. L-am făcut proprietar de mahala. Asta era, nu? Un proprietar de la mahala.

— Într-o bună zi, când probabil va fi prea târziu, micuţa imbecilă va înţelege adevărul, zicea Christine.

Mi-au trebuit douăzeci şi trei de ani ca să pricep adevărul. Şi deşteptarea a fost dură. Dar am făcut ce trebuia: m-am dus la tribunal şi am retras plângerea. Când m-am întors la slujbă, bătrânul a sărit până-n tavan. Ce-ai făcut? a izbucnit el, iar eu i-am spus-o în faţă. Am retras plângerea împotriva domnului Singh. Am anulat ordinul de evacuare. I-am spus că poate fi liniştit. Cu nevasta lui astmatică, cu cei patru copii bolnavi, înghesuiţi într-o singură cameră şi o bucătărie infestate de şobolani, cu apa picurând pe pereţi şi cu closetul în fundul curţii. N-ai decât să stai, i-am spus, în şandramaua ta. I-am vorbit cu autoritate, înţelegi. Cu bunăvoinţa superioară a unicului fiu al proprietarului. Apoi, îţi mai aminteşti, s-a dezlănţuit tot iadul? Părul smuls din cap, palpitaţiile şi despărţirea?

Pentru numele lui Dumnezeu, David, ai înnebunit? Ţi-ai ieşit din minţi? Omul ăla nu ne-a plătit niciun sfanţ în ultimele şase luni! Avem o afacere de condus, nu suntem o întreprindere caritabilă! E vina mea dacă individul nu se descurcă? E vina mea că are patru copii? Dacă nu-i poate întreţine, nu trebuia să-i facă. Asta am zis întotdeauna. Fac

un bine, dând un acoperiş deasupra capetelor muncitorilor din Leeds. Dar pe Dumnezeul meu, n-am s-o fac degeaba! Trebuie să fiu recompensat pentru efort. Iar tu, fiule, vei fi nevoit să-ţi revizuieşti părerile, dacă vrei să ai succes în afaceri. Trebuie să-ţi schimbi atitudinea. Nu putem toţi să fim socialişti. Sau nenorociţi de marxişti. Dau de lucru la cincizeci de oameni. Gândeşte-te la chestia asta. Ce s-ar alege de ei dacă aş da faliment? Ar ajunge pe străzi! în bătaia vântului, la mila destinului. Am angajaţi şi am chiriaşi. Cine ar mai adăposti indivizi de teapa domnului Singh, dacă n-aş fi eu? Pe Dumnezeul meu, trebuie să te trezeşti la realitate! Până acum nu te-a prea interesat. De unde crezi că veneau banii pentru şcoala ta cu ifose? Crezi că ai mai fi ajuns la Oxford şi ai mai fi absolvit dacă nu era această „exploatare capitalistă murdară”. Mai gândeşte-te înainte de a agita spiritele. Fii niţel mai recunoscător că ai un tată capabil să se descurce-n lume!

Tată ceresc, iartă-i căci nu ştiu ce fac… Aici este biserica şi iată clopotniţa; deschide porţile şi primeşte-ţi poporule

Am făcut-o pentru tine, David. Totul a fost de dragul tău. Tatăl tău voia să te bucuri de ceea ce el n-a avut. Şi acum l-ai omorât.

Te-ai dus şi l-ai omorât. Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău, fiindcă mie nu-mi mai pasă.

I-ai frânt inima, David. Erai singurul nostru fiu, dar te-ai întors împotriva noastră. Nu şi-a mai revenit, David. A fost atât de îndurerat. Se uita la tine ca la soare. Poate că nu era capabil s-o exprime, dar te-a iubit enorm. Cu adevărat.

Te-am iubit, Becky. Te-am iubit cu adevărat. Poate că n-am reuşit să ţi-o arăt aşa cum ar fi trebuit, dar te-am iubit atât de mult, într-adevăr.

— David! Christine trase de volan în ultima clipă. Furgoneta alunecă pe iarbă şi se opri. Ea scoase cheia din contact şi se întoarse spre el.

— Nu te simţi bine? întrebă ea aspru.

— Ba da... Se încruntă şi-şi trecu o mână peste ochi. Avea privirea pierdută. Ea avu senzaţia că, pentru o clipă, n-o recunoscuse. Abia dacă scosese o jumătate de duzină de cuvinte în ultimul ceas, întrerupte de perioade lungi de vreme în care era absorbit de propriile gânduri. Sigur că n-am nimic. De ce? Ce s-a întâmplat?

Christine scutură din cap. Dacă ar fi cunoscut acest răspuns, poate l-ar fi putut ajuta. Îşi respectase promisiunea şi îşi modificase planurile: se dusese să-l vadă în dimineaţa aceea şi făcuse tot ce-i stătea în putere ca să atenueze lovitura. Îi părea foarte rău că era atât de afectat, dar când venea vorba despre propria viaţă şi sănătate trebuia să renunţe la sentimentalism. Deocamdată, principala ei preocupare era să ajungă întreagă la Milano, iar obiectivul părea dificil de atins.

— Cred că ar fi mai bine să conduc eu, sugeră ea. El ridică din umeri uşor surprins.

— Sigur, dacă asta vrei.

— Nu-i vorba despre vreo dorinţă specială, replică ea. E doar chestiune de supravieţuire.

Capitolul 7

— Şi cum ziceai că-l cheamă?

— David.

— David!

Glasul lui era plin de dispreţ. Becky ştia că sperase un nume mai ciudat. Din păcate, era greu să-l iei în râs pe acesta. Era dezamăgitor de obişnuit. Până şi copiii docherilor din Liverpool îl primeau uneori la botez.

— Mare scofală! Daniel ridică fruntea sfidător. Bineînţeles că ţi-ai găsit tocmai un amărât de galez!

Becky îşi încreţi nasul.

— De ce crezi c-ar fi galez?

— Cu asemenea nume? Ce altceva ar putea fi?

— Aproape orice, după mine. Îl necăji, atingându-i nasul cu degetul. Nu eşti evreu, nu-i aşa?

Daniel se încruntă ameninţător şi se feri.

— Ce legătură are? Cine spune că sunt?

— Nimeni… nu fi aşa supărăcios! Voiam doar să spun că nu oricine care se numeşte Daniel este evreu, precum nu orice David este galez. Sau tot evreu, dacă stau să mă gândesc. Poate fi orice, nu-i aşa? Şi oricum, ce mai contează? Doar n-ai nimic împotriva evreilor şi galezilor?

— N-am nimic împotriva nimănui!

Nu-i nevoie să mă acuzi de rasism! Nu-mi pasă dacă flăcăul era negru, maroniu sau roşu-alb-albastru, ca drapelul britanic. Mi-e perfect egal.

Coborî de pe canapea şi începu să umble agitat prin cameră.

— David şi mai cum?

— Habar n-am, răspunse ea, ridicând din umeri.

— Nu ştii? O privi neîncrezător. Adică, ţi-ai petrecut patru luni cu spălăcitul ăla şi nici nu ţi-a trecut prin minte să-i afli numele de familie?

— Nu mi s-a părut important. Nu l-am întrebat niciodată,

zise ea pe ton de scuză.

— Nu era nevoie să-l întrebi! Puteai să vezi în pașaport. N-avea pașaport? N-avea măcar un carnet de cecuri? Un carnet de șofer?

— Ba da, dar…

— Ce mașină avea? Becky ezită puțin.

— Un Lotus.

— Lotus? Daniel se opri locului. Pricep. Așa deci, un Lotus?

— Cum adică?

— Un bogătan trândav. Nimic mai frumos decât să colinzi continentul într-o mașină de două mii de lire, agățând câte o păsărică ce-ți atrage atenția. Presupun că vorbea cu prune-n gură și purta cravată în culorile școlii absolvite? Tăticul îi dădea bani de buzunar, nu? A învățat la Eton sau la Oxford și cunoștea pe toți oamenii importanți? Probabil.

— Ah, Daniel, oprește-te! imploră Becky. Ți-am mai spus de o sută de ori, n-a însemnat nimic pentru mine! Absolut nimic! Nu vreau să vorbesc despre David, ci despre noi doi. Coborî din pat în picioarele goale și se apropie de el. Te iubesc! Te iubesc din tot sufletul. Îi cuprinse gâtul cu ambele brațe. Tu mă iubești?

— Pentru numele lui Dumnezeu! De câte ori să-ți repet? Altfel nu te mai chemam înapoi.

— Și cum arăta?

— Cine?

— Individul ăsta, David.

Becky se încruntă. Scoase două felii de pâine din punga de plastic și le puse pe grătar.

— De ce vrei să știi?

— Păi, este normal, nu-i așa? Daniel se cocoță pe marginea mesei de bucătărie, printre firimiturile rămase de la micul dejun matinal al lui Eric și Graham. Purta partea de jos a unei scandaloase pijamale verzi de mătase, pe care Graham o primise de Crăciun de la o mătușă senilă. Cu

buclele lui negre şi cu obrajii nebărbieriţi, arăta ca un personaj al corului „The Desert Song”. Luase un cuţit şi zgâria blatul de lemn al mesei. Trebuie să-ţi cunoşti rivalii, nu? explică el.

Becky apăsă pâinea pe grătar.

— Am vreo rivală? vru ea să ştie.

— Pe moment, nu, rânji el. Nu, atâta timp cât te porţi frumos.

— Ei bine, la fel stau lucrurile şi în cazul tău.

— Ah, dar există o mică diferenţă, nu-i aşa? îndreptă cuţitul spre ea, acuzator. În vreme ce muream de foame într-o nenorocită de mansardă nemţească, tu te distrai cu elitele. Colindai de colo până colo într-o maşină sport. Erai bine hrănită şi tratată ca o lady. Înfipse cuţitul în masă şi-l lăsă să tremure acolo. Nu poţi pretinde că n-am rival!

— Daniel, de ce nu pricepi? De ce nu vrei să mă crezi? Nu-mi pasă nicio fărâmă de el, de maşina lui, sau de cravată. David nu-ţi este rival. N-a fost şi nici n-ar putea fi vreodată. S-a purtat frumos cu mine, a fost amabil, iar eu i-am arătat gratitudine, dar nu l-am iubit. Nici nu mi-a trecut prin minte să mă îndrăgostesc de el. Ne-am mulţumit să călătorim împreună, dacă tot mergeam pe acelaşi drum. Ne-am ţinut companie unul altuia. Atâta tot.

Urmă o pauză. Daniel o privea fix.

— Prea bine, atunci. Smulse cuţitul din tăblie. Ce atâta tevatură?

— Nu fac eu tevatură.

— Ba da. Te-am întrebat cum arăta şi ai evitat să-mi răspunzi. Ce s-a întâmplat? Ţi-e ruşine să-mi spui? Era bătrân? Era un moş pervers? A pretins că-i aminteşti de fiică-sa?

— Ah, Dumnezeule! Becky se întoarse la pâinea prăjită. Nu fi absurd!

— Ei bine, atunci spune-mi! Povesteşte-mi despre el… Cât de bătrân era?

— Nu ştiu.

— Aproximativ. Poţi să estimezi. Douăzeci? Treizeci? Patruzeci? Becky trase nervoasă de grătar.

— Treizeci.

— Pricep, declară Daniel, pe un ton care putea să însemne orice. Era chel? în voce îi răsuna o undă de speranţă.

— Nu.

— Gras?

— Nu.

— Scund şi păros, cu picioarele strâmbe? Becky îl privi exasperată.

— Dacă ţii atât să ştii, era blond şi înalt, avea ochii căprui şi era destul de lat în spate şi…

— Înalt? o întrerupse Daniel. Cât de înalt? Mai înalt decât mine?

— Mult mai înalt.

— Cât de mult?

— De unde să ştiu? N-aveam ruleta cu mine.

— Dar ai ochi, poţi să judeci. Ţi-ai fi dat seama dacă avea peste un metru optzeci şi cinci.

— Ei bine, da.

— Avea un metru şi optzeci şi cinci?

— Plus sau minus doi centimetri. Nu l-am întrebat niciodată.

— S-ar zice că nu l-ai întrebat nimic, nu? Şi despre ce discutaţi, dacă nu-i puneai nicio întrebare? Cum comunicaţi? Vrei să spui că stăteaţi unul lângă celălalt, ca o pereche de manechine?

— Sunt destule lucruri mai bune de făcut decât să baţi oamenii la cap cu întrebări stupide despre înălţime, atunci când pentru prima oară în viaţă ai ocazia să vezi lumea.

— Într-adevăr, aprobă el sugestiv. Sunt convins că există…

Becky strânse din buze şi nu răspunse. În asemenea

clipe, îşi dorea să nu-i fi vorbit niciodată despre David. L-ar fi putut minţi cu uşurinţă. Orice poveste ar fi fost bună şi, până acum, ar fi ajuns s-o creadă chiar şi ea. Nu prea trecea zi fără ca numele lui David să fie pomenit. Părea puţin incorect că Daniel îşi alesese rolul de parte lezată. Tocmai el, care susţinuse întotdeauna ideea de libertate absolută într-o relaţie sentimentală. Iar ea ştia sigur că se culcase cu mai multe femei, după ce se cunoscuseră. Ea fusese cea lăsată acasă cu o carte şi un măr, în timp ce el se distra. Până acum, îi fusese mereu fidelă şi nu-i venea să creadă că el era cu adevărat rănit de aventura aceea temporară. Nu era omul căruia să-i pese. Uneori se gândea că-l utiliza pe David pentru a-şi diminua propria trădare. Cu toate protestele lui, Becky ştia sigur că el nu intenţionase să se întoarcă. Dacă şi-ar fi făcut un nume în muzică, nu s-ar mai fi obosit să afle ce se mai întâmplase cu ea; n-ar fi chemat-o să i se alăture. Dar nu avusese succes, aşa că-i simţise lipsa; deocamdată, David era un fel de nuia la îndemână cu care s-o strunească.

— Ia te uită! Ce naiba-i asta? exclamă el brusc.

Becky se întoarse şi constată că el îi scotocise prin geanta părăsită de câteva săptămâni pe marginea scaunului şi scosese vechea cămaşă a lui David. Uitase complet de ea. Îşi aminti într-o străfulgerare graba vinovată cu care o îndesase acolo, la Pisa, nerăbdătoare să se facă nevăzută.

— O cămaşă bărbătească? zise Daniel. O ridică să vadă dacă i se potrivea.

— Nu ţi-e bună, spuse Becky. Era mult mai masiv ca tine.

— Atunci, de ce ai mai luat-o cu tine?

— Habar n-am. Probabil că am luat-o din greşeală.

— Ciudată eroare, nu-i aşa? O aruncă dispreţuitor în chiuvetă. O să fie bună de cârpă de duşumele. Ce mai ai aici? Ceva interesant?

Îl urmări cum răstoarnă geanta pe masă şi-i răvăşeşte

conţinutul, ca un râmător în căutare de trufe. Ce s-o fi întâmplat cu David după fuga ei? se întrebă Becky. Oare îşi reluase preumblarea fără ţintă, de unul singur? Sau şi-o fi găsit alt camarad de drum? Putea fi oriunde în lume. Oriunde şi cu oricine ar fi fost, orice ar fi făcut, spera că o duce bine. Nu exista niciun motiv să nu fie aşa, desigur, dar existau clipe în care se gândea îngrijorată la el.

Daniel îşi continua cercetarea, cu un aer dispreţuitor.

— Asta-i tot? se arătă el dezamăgit. Doar cu atât ai revenit? Nu ţi-a dat nimic?

— Ce vrei să spui? De ce ar fi trebuit să-mi dea ceva?

— Ei bine, era plin de bani, nu-i aşa? N-ai reuşit să storci nimic de la el? Nu ţi-a cumpărat nimic? Mici cadouri, vreo brăţară cu diamante, perle, ceva?

— Nu, n-a făcut-o, iar eu n-aş fi acceptat nimic. Dacă nu încetezi să-l tot pomeneşti, am să înnebunesc! îi smulse geanta şi începu să pună la loc lucrurile împrăştiate pe masă. E un capitol încheiat şi nu mai vreau să discut despre asta. Nu vreau să-mi mai amintesc. M-am întors la tine şi asta e tot ce mă interesează. Te iubesc, nu vreau cadouri de la alţi bărbaţi! Nu pricepi? Cu excepţia ta, nu-mi trebuie nimic pe lumea asta!

— De ce naiba mai calci batistele? se răsti Daniel. O privea iritat pe deasupra ziarului. Ce contează dacă nenorocita de batistă are încreţituri?

Becky nu răspunse; se mulţumi să se târască în continuare de-a lungul vechii pături militare întinse pe jos care ţinea loc de măsuţă de călcat. Daniel o urmări câteva clipe fără să zică nimic, apoi aruncă jurnalul şi se zvârli cât era de lung pe sofa, aşezându-se comod, cu mâinile sub cap şi picioarele răşchirate.

— Ştii ceva? începu el. Tocmai mi-a trecut prin minte.

— Ce? întrebă ea, ascultătoare.

— Îţi dai seama că n-ai pomenit niciodată cu ce se ocupa spălăcitul ăla? Niciodată în tot timpul ăsta. Se ridică niţel de

pe pernă, ca să-i vadă reacţia. Nu ţi se pare ciudat? Chiar teribil de ciudat?

Becky împături ultima batistă şi luă o cămaşă.

— Vreau să spun, trebuie să fi aflat cu ce se ocupa.

— Cu ce se ocupa cine?

— Amicul tău cu Lotusul şi cravata ciudată… Iubiţelul.

Becky trânti fierul de călcat cu asemenea forţă, încât micul indicator verde de funcţionare pâlpâi şi se stinse.

— Nu-i mai spune aşa!

— De ce nu? sări Daniel. Doar asta era, nu?

— David nu era aşa.

— Ah? Vrei să spui că nu ţi-a cerut nimic? Nici măcar o dată în atâtea luni?

— Nu.

Era adevărat. David nu-i ceruse niciodată nimic. Lucrurile fuseseră clare de la început: fără obligaţii… Ea i se oferise. Ochii lui Daniel se îngustară.

— Adică nu ţi-a dat măcar de înţeles că ar fi indicat să-l răsplăteşti pentru tot ce făcea?

— Nu era omul care să aştepte răsplată.

— De ce? Care era problema lui? Vrei să zici că avea gusturi perverse? O clipă, Becky se luptă cu propria conştiinţă. Să spună da; de ce n-ar face-o? Asta i-ar rezolva problemele şi ce conta pentru David? N-avea de unde să afle. Niciodată nu va avea ocazia să-l cunoască pe Daniel.

— Ei bine? se impacientă Daniel. Asta ai vrut să spui, nu?

— Nu, răspunse Becky. Nu asta.

După toate cele, constată că nu era capabilă să-i facă aşa ceva. Deja îl tratase suficient de mizerabil şi fără să împrăştie zvonuri mincinoase pe seama lui.

Nu voia să-i ofere lui Daniel motiv să jubileze; când era vorba despre slăbiciunile altora, reuşea să fie teribil de răutăcios. Se ridicase în capul oaselor şi o privea atent.

— Chiar aştepţi să cred că spălăcitul nu şi-a încercat niciodată norocul cu tine? Că nu s-a culcat cu tine

niciodată? Că n-a…

— Lucrurile n-au stat cum crezi tu, replică Becky.

Rămase cu ochii pe gulerul cămăşii verzi, în dungi, care-i aparţinea lui Eric. Nu-şi dorea să fie atrasă într-o nouă analiză a relaţiei dintre ea şi David. Cele patru luni petrecute împreună căpătaseră dimensiuni de basm. Între ei se stabilise un fel de atmosferă inocentă, ireală, pe care ştia că n-o va putea reconstrui lângă Daniel.

— Bine, păru el resemnat, dacă nu vrei să discuţi cu mine.

— Nu vreau.

— Prea bine, atunci n-o face.

Urmă o tăcere lungă. Becky continuă să calce rufe. Daniel îşi reluase ziarul.

— Dar nu mi-ai spus din ce trăia, nu-i aşa? îşi aminti el. Poate că nu făcea nimic. Poate că era atât de scârbos de bogat încât nu trebuia să-şi mânjească mâinile cu nimic, aşa ca noi. Poate că.

— Era profesor, declară Becky.

— Ah? ridică el sprâncenele. Ce fel de profesor? De hedonism?

— De latină, inventă ea la întâmplare.

— Latină?

— De limbi antice.

— Pricep. Daniel dădu din cap ca pentru sine. Părea oarecum satisfăcut. Se retrase din nou în spatele ziarului. Unde? reluă el, după câteva minute.

— Unde ce?

— Unde preda limbile moarte?

— La Oxford, răspunse ea neglijent.

— La ce colegiu?

— De unde să ştiu? N-a spus niciodată.

— Convenabil, nu?

— Ce vrei să zici? Ce înseamnă asta?

— Exact ce ai auzit. Convenabil. Lăsă ziarul în jos. Ce

căuta să cutreiere Europa la mijlocul semestrului? De ce nu era în turnul lui de fildeş, recitând odele lui Horaţiu?

Becky rămase pe gânduri.

— Cred că se extenuase, avea nevoie de un concediu.

— Adică a luat-o razna? N-a suportat liniştea şi pacea vieţii universitare? Dădu la o parte paginile de afaceri, cu un dispreţ suveran. Profesor de limbi antice! Unii sunt gata să înghită orice poveste, nu-i aşa?

— Ei bine, asta mi-a spus, se apără Becky.

— Te-a dus de nas. Crezi orice năzbâtie... Dădu din cap, dojenitor. Ai mare noroc dacă trăieşti încă, fetiţo. Ai avut baftă că n-ai sfârşit-o în vreun şanţ, cu ciorapii înnodaţi în jurul gâtului.

Becky se apucă să netezească un crac al nădragilor verzi de pijama. Materialul se zbârci sub ochii ei.

— Pentru numele Domnului! izbucni Daniel. Există un termostat pe fierul ăla. Trebuie să reglezi temperatura. De ce nu-l foloseşti, proasta naibii?

— Nu m-am gândit.

— Nu, niciodată nu te gândeşti, nu-i aşa? Fugi cu primul psihopat care-ţi apare-n cale.

— David nu era psihopat! Nu-i frumos să spui una ca asta!

— Ei bine, orice ar fi fost, mie-mi sună a nebun. Becky aruncă pijamaua deoparte.

— Lasă sarcasmul. Cineva cu probleme are nevoie de ajutor, nu de batjocură.

— Probleme? se ambală Daniel. Ce fel de probleme?

— Nu ştiu. Contează ce fel de probleme? Poate că nu se descurca în viaţă. Unii oameni nu-s în stare. Nu-i vina lor. Nu toţi sunt aspri şi duri ca tine. Unii sunt mai sensibili. Pot fi uşor răniţi.

— Iar unii sunt chiar neadaptaţi.

— Şi ce-i cu asta? Poate că David avea anumite ciudăţenii, dar trebuie să te asigur: dacă nu-şi făcea

apariţia atunci, acum n-aş mai fi lângă tine. Probabil că aş hrăni peştii pe fundul oceanului. Atât eram de disperată.

— Asta nu face decât să demonstreze cât de necorespunzătoare eşti! replică el.

— Precum şi lipsa ta totală de imaginaţie, spuse ea. Daniel o privi ameninţător.

— Ce înseamnă remarca asta?

— Înseamnă că, deoarece n-ai avut niciodată nevoie de nimeni, n-ai iubit pe nimeni şi nu ţi-a păsat de nimeni, habar n-ai ce înseamnă disperarea adevărată. Ţi se pare că poţi lăsa pe cineva cu buza umflată, iar acela o să trăiască normal mai departe, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— La naiba, nu te-am lăsat cu ochii-n soare! Ţi-am scris în bileţel că fie mă voi întoarce la Newcastle, fie te voi chema să mi te alături. Foarte clar, nu? Ce vină am, dacă ţi-ai ieşit din fire şi te-ai repezit în maşina primului venit?

Becky îşi coborî privirea. Se uita fix la pata lăsată de fier pe pătura militară. Ştia că Daniel îşi construia scuze false. Îl utiliza pe David pe post de ţap ispăşitor.

— Când ai încercat măcar să iei legătura cu mine? murmură ea. Tot timpul cât ai fost în Germania… Ai încercat vreodată să-mi telefonezi?

— Să-ţi telefonez? Cum să încerc una ca asta? Ştii cât costă o convorbire internaţională?

Becky îi aruncă o privire.

— Mai mult decât un timbru de scrisoare?

— Ah, Cristoase, Becky, revino-ţi! Ştii bine că nu-mi place să scriu! Ţi-am trimis câte o vedere pe săptămână.

— Nu zău?

— Sigur că da! Ce părere ai despre mine?

— Nu ştiu, răspunse ea, serioasă. Încep să mă întreb.

***

— Becky, la naiba! La naiba! Daniel se ridică enervat din

pat. Este ora trei noaptea! De ce dracu’ nu poţi şi tu să dormi ca oamenii, pentru numele lui Dumnezeu?

— Mă doare stomacul, răspunse ea. Nu te supăra pe mine. Nu-i vina mea. N-am ce face.

— Ba e vina ta! auzi, n-ai ce face! Se întoarse nervos şi-şi potrivi perna. De ce nu te duci să iei ceva, în loc să stai şi să te plângi? într-una din zile, ai să mă scoţi din sărite, pe cuvântul meu! O privi prin semiîntunericul din cameră. De ce nu poţi să fii şi tu ca toată lumea? De ce ţi se întâmplă mereu asemenea lucruri? De ce nu iei o blestemată de pilulă, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu vreau să iau pilule.

— De ce? Multă lume ia. Tu de ce nu poţi?

— Fiindcă nu vreau. Nu-i corect să-mi ceri să fac ceva împotriva voinţei.

— De ce? Ce te sperie? Se aplecă spre ea. Ştiai că există şanse mai multe să mori la naştere decât să crăpi din pricina pilulelor? Ştiai?

Becky îşi cuprinse genunchii cu braţele.

— Măcar merită să mori aşa, murmură ea.

— Începem iar? întrebă el, privind-o tăios.

— Ce să-ncepem?

— Discuţia aia despre căsătorie şi copii şi căsuţa mică unde ne vom stabili. Daniel întinse o mână şi apăsă pe întrerupătorul veiozei de deasupra patului. Dacă despre asta-i vorba, poţi să-ţi iei gândul! Ţi-am mai spus, toate astea nu-s pentru mine. Mă enervează. E ca şi când ai muri cât eşti încă în viaţă. Dacă asta urmăreşti, îţi pierzi vremea. Îţi mulţumesc, dar sunt fericit cu ceea ce am deja.

— Dar cum rămâne cu mine? protestă slab Becky.

— Ce-i cu tine? De ce ţi-ai dori să schimbi situaţia? De când ai devenit tipul de femeie de casă? O întoarse cu faţa spre el. Să-ţi spun tot eu! De când ai revenit din preumblările europene alături de iubiţel! Ţi-a vârât în cap prostii, spălăcitul, nu-i aşa? Ştiai? îţi dai seama cât te-ai

schimbat? Ai plecat cineva şi te-ai întors cu totul altă persoană. Te-ai obişnuit cu traiul în puf, ăsta-i necazul. Să fii tratată cu mănuşi, ca o lady, iar acum aştepţi de la mine acelaşi lucru.

Becky îşi înclină bărbia, încercând să oprească şuvoiul lacrimilor.

— Ce-i rău în asta, să doreşti să fii bine tratată?

— Cristoase! exclamă Daniel. Cât ai devenit de patetică! întinse mâna şi o prinse de bărbie. Ea vrea să fie tratată ca o lady, nu? Să devină mămică şi să aibă o droaie de progenituri cu care să se joace, nu?

Becky se smulse din strânsoarea mâinii lui.

— Nu mi se pare amuzant, declară ea.

— Foarte bine, atunci, dacă n-ai simţul umorului… Nu-i cazul să dai apă la şoareci pe chestia asta, pentru numele Domnului! Dacă voiai atât de mult, n-aveai decât să rămâi cu iubiţelul, nu-i aşa? îşi apropie arţăgos mutra de ea. De ce nu l-ai determinat să facă din tine o femeie cinstită, la casa ei? Din câte spui, era aproape de perfecţiune. Părea gata să-ţi dea soarele şi luna de pe cer, aşa că de ce să nu-i ceri o verighetă şi copilaşi? Probabil că ţi-ai fi putut permite o dădacă, o vilă cu patruzeci de camere şi curte de cincizeci de hectare, dacă-ţi jucai bine atuurile. Dar de la mine degeaba aştepţi aşa ceva. Nu ăsta este scopul meu în viaţă.

Ieşi din cameră şi se duse la bucătărie. Becky auzi apa curgând peste vesela murdară din chiuvetă. Reapăru după cinci minute, aducând două căni de ceai şi le aşeză pe duşumea, lângă pat.

— Pentru numele cerului! reluă el, privind la figura ei brăzdată de lacrimi. Nu mai faci nimic altceva? Parcă ai fi o nenorocită de arteziană. Ce-i cu tine? Nu reacţionai astfel. Nu erai moartă după copii şi marşuri nupţiale şi toate cele. Ce te-a apucat aşa, dintr-odată?

— Nimic. Se şterse la ochi cu marginea cearşafului.

Simt nevoia să fiu iubită, atâta tot. El scutură din cap a nerăbdare.

— Ei bine, eu te iubesc, nu-ţi e de-ajuns?

— Ba nu! Nu poţi sau nu vrei!

— Şi cum ar trebui să te tratez?

Nu-i răspunse; îşi ascunse faţa în pernă, suspinând.

— Iisuse! Usucă-ţi lacrimile şi încearcă să gândeşti logic! îşi vârî mâna în buzunarul vechiului ei impermeabil galben, care era agăţat în spatele uşii. Scoase o batistă. Ce-i aiureala asta? se arătă el surprins. Abia dacă e suficient de mare să ştergi la nas o muscă.

— Las-o! Becky sări în picioare şi i-o smulse din mână. David mi-a cumpărat-o!

— David mi-a cumpărat-o! se fandosi el, imitând-o. Bine, bine, nu-i cazul să strângi pumnii! E doar un petic de cârpă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu merită să te pierzi cu firea. Şi cu siguranţă, n-ai cum să-ţi sufli nasul în ea! adăugă el sarcastic. Iubiţelul nu era prea generos în materie de batiste, nu-i aşa?

— Dacă nu renunţi să te mai legi de el, îl ameninţă Becky printre dinţi, am să te plesnesc!

— Iată cum scoate nasul micuţa lady! Daniel îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă. Încearcă numai şi vom vedea ce se întâmplă. Nu-s gentleman înnăscut, ca iubiţelul. Dacă sunt atacat, ripostez, aşa că să nu dai vina pe mine dacă la sfârşit ai să ai un ochi cât sarmaua. Eşti avertizată.

Becky îl privea cu amărăciune.

— Christine avea dreptate. David face cât o mie d-alde tine.

— Te-ai prins? Figura lui exprima batjocura. Păi, de ce nu te duci să-l cauţi, dacă tot e atât de grozav.

— Poate că am s-o fac, şopti Becky.

Daniel ridică din umeri cu totală indiferenţă.

— Toată viaţa ai fugit de realitate, nu-i aşa? Este şablonul

existenţei tale, nu? Doar n-o să-ţi schimbi obiceiurile tocmai acum. Fugi de mine şi te procopseşti cu el, te întorci la mine, acum vrei s-o iei de la capăt. Cred că există o logică perversă în toate astea.

— Prea bine, n-ai decât să-ţi baţi joc, dar trebuie să fac o mică rectificare. David reprezintă realitatea, nu tu. Tu semeni cu un coşmar, din care abia m-am trezit.

— Zău? Ai grijă, o avertiză Daniel. S-ar putea ca următorul vis să se încheie mult mai rău.

Capitolul 8

— Becky, degeaba mă întrebi, răspunse Christine. De unde să ştiu pe unde o fi David?

— Mă gândeam că poate l-ai mai văzut, după... ezită ea. După plecarea mea.

— Adică, după ce l-ai părăsit?

Becky îşi muşcă buza şi nu răspunse. Prin ferestrele cu ochiuri mici ale biroului Christinei, vedea siluete cu rachete de tenis, agitându-se în toate direcţiile. Într-o clasă situată pe partea opusă a curţii, tocmai se ţinea un curs. Douăzeci de fete în rochiţe verzi, îngrijite, cu gulere apretate, aşezate în bănci individuale urmăreau o tânără profesoară cu figură de Mona Lisa, care desena pe tablă nişte hieroglife încâlcite. Oare ce studiau? Algebră, sau poate limba greacă? David ar fi ştiut desigur, ca întotdeauna.

— Din interes pur ştiinţific, îmi dai voie să te întreb: ce s-a ales de Daniel?

Becky rămase cu ochii la terenurile de tenis din depărtare.

— Am terminat-o cu Daniel.

— Din nou?

— Pentru totdeauna, de data asta.

— Aşa ai zis şi prima oară, parcă?

— Nu. Data trecută a fost altfel. Atunci nu ştiam ce să fac. Nu ştiam încotro s-o apuc. Nu ştiam ce să-mi doresc de la viaţă.

— Şi acum? Christine ridică sceptic o sprânceană. Cât a trecut de când te-ai întors la Daniel? Câteva săptămâni? Două luni?

— Nouă săptămâni şi patru zile, preciză Becky.

— Şi ai descoperit că ţi-ar conveni să pui din nou mâna pe David? Ai constatat deodată că a fost o greşeală şi că ai pariat pe un cal pierzător? Christine clătină din cap. Nu merge aşa. Nu poţi să arunci oamenii la gunoi, ca pe nişte

obiecte inutile. Te-ai purtat abominabil. Ca un şobolan care fuge de pe corabia naufragiată; doar fiindcă n-ai avut curajul să-i spui în faţă. Chiar dacă aş şti, ce te face să crezi că ţi-aş spune cum să dai de el? îmi imaginez că eşti ultima persoană de pe lume pe care ar dori s-o vadă. De ce să-ţi dau şansa să-l mai plesneşti o dată peste dinţi?

Becky tăcea, albă la faţă, stingheră, cu alura băieţoasă, strângând în mână geanta plină cu toate posesiunile ei. Nu făcea nicio încercare de a se apăra. Christinei i-ar fi venit mai uşor să discute cu o Becky sfidătoare; aşa, răbdătoare, ruşinată şi tăcută, îi era greu s-o repeadă. Luă din dulap un teanc de caiete şi le trânti pe birou.

— Şi nu-mi mai arunca aiureala aia cu lipsa responsabilităţilor asumate între tine şi David! Am mai auzit-o şi mi-a fost suficient. Poate că nu-i datorezi nimic din punct de vedere strict economic, dar mai există şi aşa-numitele obligaţii morale!

— Ştiu, aprobă Becky. Nu trebuie să-mi spui. Nu încerc să-mi găsesc scuze.

— De ce îl cauţi? Ce anume doreşti de la el? Vrei să reiei lucrurile de unde le-ai lăsat? Să pretinzi că ultimele două luni n-au existat deloc?

— Nu, răspunse Becky, serioasă. Ar fi imposibil, nu-i aşa? Undeva răsună sunetul unui clopoţel. Fluturaşii de pe terenul de tenis se opriră din zbor. Cele douăzeci de fete începură să-şi înşurubeze capacele stilourilor şi să-şi închidă caietele.

— Cred că voiam doar să mă asigur că o duce bine, spuse Becky. Dar probabil este cam târziu. Ar fi trebuit să mă gândesc înainte de a-l părăsi. Christine se încruntase şi îşi muta de colo până dincolo teancul de caiete. Becky se întoarse şi porni spre uşă.

— Am să plec. Ştiu că eşti ocupată. N-am vrut să-ţi răpesc timpul.

— Nu m-ai deranjat. Mai am patruzeci de minute până ce

trebuie să intru la clasă. N-am motive de grabă.

— Ei bine… Becky rămăsese indecisă în prag. Nu prea are rost să mai rămân, nu-i aşa? Dacă nu l-ai văzut pe David după…

— Ba l-am văzut după plecarea ta. În dimineaţa aia, m-am dus la hotelul lui imediat după micul dejun.

Ochii lui Becky se lărgiră.

— Dar ai spus că…

— …că nu ştiu unde se află acum. N-am afirmat că nu l-am mai văzut. Ţi-am promis că voi avea grijă de el şi mi-am respectat cuvântul. De fapt, chiar el m-a dus cu maşina până la Milano, aşa că am petrecut câteva ceasuri împreună. Se întinse după ţigări şi chibrituri. Când am ajuns acolo, se trezise deja şi constatase că plecaseşi. Coborâse şi găsise bileţelul pe care i l-ai lăsat. Avusese destulă vreme să digere noutatea şi să adopte o atitudine bravă, aşa că degeaba mă întrebi ce efect a avut asupra lui. Nu ştiu. Nici nu pot ghici. Mi-a arătat clar că nu vrea să discute subiectul – de fapt, n-a scos aproape niciun cuvânt. Până la Milano, abia dacă am auzit o jumătate de duzină de vorbe din gura lui.

— Nimic nou, spuse Becky tremurat. Niciodată n-a fost prea vorbăreţ.

— Ei bine, era ceva mai mult. Christine îşi căută cuvintele. Mi-e greu să explic. Îţi mai aminteşti ce mi-ai spus în dimineaţa aceea? Că nu ştiai ce vrea David, fiindcă nu-ţi ceruse nimic niciodată? ziceai că se închide într-un turn de fildeş şi că uneori nu reuşeşti să comunici cu el.

— Da, îmi aduc aminte.

— Ei bine, ca să fiu sinceră, atunci am fost convinsă că era o scuză fabricată. Nu voiai să te implici, doreai ca relaţia să rămână superficială. Însă pe drumul spre Milano mi-am dat seama că aveai dreptate: David impune nişte limite, peste care n-ai cum să treci.

— Deci, te-a ţinut în aceeaşi ceaţă? întrebă ea, simţind o

oarecare satisfacţie. Nici Christine nu fusese capabilă să-i descopere secretele, cu toată mintea ei cultivată.

— Nu mi-a spus nimic. Aveam senzaţia că se izolase într-un fel de încăpere şi nu dorea să mă lase să intru. Sau poate că nu mi-ar fi putut deschide nici dacă dorea, fiindcă rătăcise cheia. Oricum – ridică ea din umeri – asta-i o speculaţie. Tu vrei doar să afli unde ar putea fi. Se opri să-şi aprindă o ţigară, în vreme ce Becky aştepta nerăbdătoare continuarea. Uite ce-i, ţi-am spus adevărul: nu ştiu unde se află. Dar ştiu încotro se ducea. Că a şi ajuns, asta-i altă problemă. Dacă nu i-aş fi luat volanul, mă îndoiesc serios că vreunul dintre noi ar mai fi văzut Milano.

— Ai pus mâna pe volan?

— Da, răspunse cealaltă, mohorâtă. L-am înlocuit la volan… Am un instinct de autoconservare foarte dezvoltat.

— Dar… Becky ezită. Voise să spună că David era cel mai prevăzător şofer, înnebunind-o chiar cu refuzul de a-şi asuma riscuri. Dar exact când voia să deschidă gura, îi răsări în memorie imaginea micului Lotus ieşit de pe şosea, cu o roată deasupra şanţului. Nu descoperise niciodată prin ce minune ajunsese acolo. Îşi schimbă sacoşa dintr-o mână în cealaltă. Şi încotro urma să plece, după ce v-aţi despărţit?

— Spre Londra, zise Christine, însoţit de un american pe nume George. Şi cam asta-i tot ce pot spune. L-am luat la autostop în suburbiile oraşului Milano. Vânturase continentul câteva luni şi îşi terminase banii. Încerca să ajungă la Londra, la nişte prieteni. David a spus că oricum n-avea niciun program şi că o să-l ducă până acolo.

— Tot drumul? întrebă Becky. Până în Anglia?

— Ei bine, asta era intenţia, deşi în starea în care se afla David, ar fi putut oricând decide că vrea să vadă Cehoslovacia sau Uniunea Sovietică. Dar chiar dacă a ajuns, cum crezi că l-ai putea găsi, fără să-i cunoşti adresa? Nu-ţi pot da decât adresa din Londra a amicilor lui George, în

Camden Town, Benenden Street. David a scos ghidul rutier ca să-i arate unde trebuia să ajungă. Şi asta este tot ce ştiu. Nici măcar nu le cunosc numele. Aşa că nu-ţi rămâne decât să baţi din uşă-n uşă şi să întrebi locatarii dacă nu cumva au un prieten George.

— S-ar părea că e singura mea şansă de a-l regăsi.

— Dacă-i atât de important…

— Este, o asigură Becky. Pentru prima oară în viaţă, simt că-i esenţial.

***

Ajunse în Camden Town după-amiaza devreme. Luase un metrou din staţia Waterloo. Ieşi la suprafaţă şi rămase o vreme nehotărâtă, încercând să evalueze sarcina care-i stătea în faţă. Abia acum pricepea cât era de greu să bată la fiecare uşă, de una singură, într-o zonă pe care n-o cunoştea deloc.

Benenden Street avea aproape o milă de la un capăt la celălalt. Casele vechi, în stil victorian, cu faţade ponosite şi cu vopseaua scorojită erau împărţite într-o mulţime de apartamente. În fiecare casă locuiau cel puţin o duzină de oameni; fiecare intersecţie separa câte un grup de cel puţin douăsprezece case; pe fiecare parte a drumului existau cel puţin zece intersecţii. Curajul ei începu să se stingă. Ar fi mers de bunăvoie o sută de kilometri prin ploaie şi zăpadă, dacă ar fi ştiut că David o aştepta la capăt; dar aici nu exista niciun fel de garanţie. Căuta un american necunoscut, care era posibil să fi ajuns, sau nu; de asemenea, se putea să fi plecat deja mai departe şi, chiar dacă reuşea să dea de el, era foarte posibil să nu-i poată da nicio informaţie despre David. Se întreba de ce o tot torturaseră viziuni despre secţii de poliţie sau spitale. Probabil că de vină era amintirea micului Lotus cu o roată suspendată deasupra şanţului; sau poate remarca făcută de

Christine: întâmplător, am un instinct de autoconservare foarte dezvoltat.

Tot restul după-amiezii, până la lăsarea serii, îl căută pe David şi pe necunoscutul George. Urcă scări exterioare spre apartamente de la mansardă, coborî pe dibuite spre demisoluri întunecoase. Îşi cumpărase un carneţel şi un pix şi nota toate apartamentele şi casele vizitate, precum şi pe cele unde nu găsise pe nimeni acasă. Era hotărâtă să continue până va pierde şi ultima speranţă.

La miezul nopţii luă o cină compusă din ouă şi cartofi prăjiţi. Prelungi masa cât mai mult, ca să-şi odihnească picioarele îndurerate. La ora două, localul se închise, iar ea se trezi din nou pe stradă. Nu avea destui bani să închirieze o cameră, dar spre norocul ei vremea era suficient de caldă şi nu ploua. Dormi o vreme pe o bancă, dar fu trezită de un poliţist care-i vârî în ochi lumina lanternei.

— N-ai unde să te duci, băiete?

Îşi luă sacoşa folosită ca pernă şi plecă înainte ca poliţistul s-o gonească. Restul nopţii şi-l petrecu pe treptele unei biserici şi se trezi în zori, în ciripit de păsările şi uruit de camioane. Era ca bolnavă şi se simţea murdară şi demoralizată. Se spălă pe faţă şi pe mâini la o cişmea publică, mâncă un sandviş cu brânză şi murături şi bău un ceai la un chioşc matinal, apoi îşi reluă căutarea pe la şapte şi jumătate.

Până la ora zece, majoritatea locatarilor plecase de acasă. Era pe punctul de a renunţa cu părere de rău, când află de la o menajeră irlandeză că, dacă era vorba de un american, ar fi trebuit să întrebe la casa vecină, la numărul 141. După părerea ei, era o ruşine pentru cartier.

— Parcă ar fi Naţiunile Unite, zău. Stau toţi la grămadă ca-n cocină, bărbaţi, femei şi copii; albi, negri, sau galbeni. Toate rasele pământului.

Becky se duse îndată să vadă fenomenul cu proprii ochi. La numărul 141, uşa de la intrare era larg deschisă. Poşta

de dimineaţă era aşezată pe o măsuţă din hol. Printre scrisori, se vedea una cu timbru american. Adresantul nu se numea George, dar era un semn încurajator. Dacă exista un american, era foarte posibil să mai fie şi alţii.

Urcă patru etaje până la apartamentul de la mansardă. La prima atingere, uşa se deschise de perete. Aşteptă să apară cineva, apoi strigă:

— Hei! E cineva acasă?

Vârî capul înăuntru. Camera era goală. Părea să facă parte din teritoriul unei tabere de refugiaţi. Într-un colţ se vedeau două paturi, iar în altul erau două saltele. La mijloc trona un sac de dormit. Peste tot erau aruncate la întâmplare grămezi de haine. Pe masă tronau resturile mai multor mese succesive. Pe jos zăceau ziare, reviste şi cărţi, iar pereţii erau decoraţi cu semne de circulaţie şi sloganuri antirăzboinice. Pe unicul dulap se zărea valiza pe care ea şi David o cumpăraseră din Winchester.

Becky intră. Aruncă pe jos sacoşa ponosită, trase un scaun lângă dulap şi luă valiza. Era goală. Îşi dădu seama de cum puse mâna pe ea. O deschise. Nimic înăuntru. Căută în buzunarele de pe capac: nici măcar un pachet gol de lame de ras. Era o valiză ieftină, de carton. Nu avea semne distinctive, ar fi putut aparţine oricui. Poate că greşise. Şi totuşi, simţea că nu.

Sunetul unor paşi pe scară o făcu să tresară. Nu mai era vreme să pună valiza la loc. Apăru un tânăr; nu era David. Avea plete ondulate, atârnându-i până la jumătatea spatelui, purta nişte sandale indiene, o cămaşă brodată şi mai multe şiraguri de mărgele de sticlă colorată în jurul gâtului.

— Salut, zise el, ridicând mâna într-un gest amical. Nu părea deloc deranjat să găsească o străină în mijlocul camerei. Becky închise valiza şi o aşeză la loc, pe dulap.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să dau buzna aşa, dar…

— De ce? protestă el. Aşa procedează toţi. Vezi-ţi de

treabă. Nu-i niciun deranj. Eu sunt doar în trecere.

Becky îl studie cu speranţă.

— Nu cumva te numeşti George?

— George? Hm, l-ai ratat de puţin. Alaltăieri a plecat acasă, în State. Puse pe masă câteva cutii de lapte. Pe el îl căutai?

— Doar ca să dau de altcineva, îi explică Becky. Coborî de pe scaun şi continuă: nu cumva stă aici cineva numit David?

— David? O vreme, rămase pe gânduri, analizând problema pe toate feţele. Te referi la tipul care a venit cu George de pe continent? Un individ blond?

— Chiar aşa, se repezi ea, nerăbdătoare. Mai e aici? Tânărul scutură din cap.

— A fost, dar a plecat. Îţi este prieten?

— Da. Am fost împreună în Italia, înainte de a se întâlni cu George. Am pierdut legătura şi încerc să-i dau de urmă. E foarte important. Nu cumva ştii unde s-a dus?

El ridică din umeri.

— Ar putea fi oriunde. N-a spus nimic. A dispărut într-o dimineaţă. A mormăit ceva – se încruntă, încercând să-şi amintească – despre faptul că se duce să vadă dacă-i cineva acasă.

— Cineva acasă? îl privea, uimită. Ce o fi vrut să spună? Unde acasă?

— N-are niciun rost să mă întrebi. Ţi-am relatat doar cuvintele lui. Luă o cutie de lapte şi-i rupse colţul cu dinţii. Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc. Şi când a plecat? îţi mai aminteşti?

— Hm… joia trecută, sau poate vineri… ori sâmbătă. În cursul săptămânii trecute, asta-i tot ce ştiu sigur.

Şi-a lăsat valiza aici, îşi spuse Becky. Oare ce se petrecuse cu conţinutul?

— Mai avea furgoneta?

— Da, conducea încă grămada aia de fier vechi. Abia se

mai ţinea pe roţi. Undeva, în Franţa, s-au ciocnit de un camion parcat. A vândut-o unuia din băieţii de la parter, cu o zi înainte de a se face nevăzut.

— Deci, a plecat pe jos? deduse ea, simţindu-se uşurată că fusese eliminat pericolul de accident. Mai avea bani, nu ştii? în afară de ce a obţinut pe maşină?

— Cred că nu. De ce s-o fi vândut, altfel? îţi faci griji din cauza lui? Becky aprobă din cap.

— Nu ştiu unde să încep să-l caut. Ăsta era singurul indiciu.

— Crezi că are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă?

— Mi se pare că da.

— Da. Îşi şterse laptele scurs pe bărbie. Probabil că ai dreptate.

— Ce te face să crezi? întrebă Becky, alarmată. El nu răspunse imediat.

— S-ar putea să mă înşel, dar am avut senzaţia că se apropia de sfârşitul drumului, înţelegi ce vreau să spun?

— Cum adică? se crispă ea.

— Ei bine, lăsa impresia că atinsese o limită şi că nu mai avea energie să continue. De parcă următorul pas l-ar fi dus dincolo de marginea hăului.

— Care hău? întrebă ea.

— Ei bine, nu cunosc acest răspuns! Marginea unui abis? Capătul pământului? Ceea ce se ascunde dincolo de realitate?

— Nu înţeleg, spuse Becky înfricoşată.

— Nu? păi nici eu. Aruncă ambalajul gol al cutiei de lapte. Păcat că nu ţi-ai început căutările cu câteva zile mai devreme. Poate reuşeai să-l opreşti. Era un tip foarte drăguţ, dar ajunsese în ultimul hal.

***

Becky stătea la masă, jucându-se fără chef cu furculiţa în

farfuria cu piureu de cartofi şi cârnaţi. Fusese atât de aproape; cum era posibil ca urma să se piardă în această suburbie londoneză?

Într-o bună dimineaţă, a dispărut. Murmurând că trebuie să se ducă să vadă dacă acum era cineva acasă.

Cu siguranţă, exista un indiciu aici, dacă l-ar fi putut deduce. Cuvintele părură să-i trezească o amintire. Este cineva acasă? E cineva acolo?

Becky lăsă cuţitul şi furculiţa. Nicio mirare: acelea fuseseră cuvintele lui, rostite cu şase luni în urmă, într-o seară mohorâtă de noiembrie, în Cornwall. Împinsese uşiţa cutiei poştale şi strigase: hei! Este cineva acasă? Dar nu-i răspunsese nimeni, iar el insistase, e cineva acolo? dar amândoi ştiuseră că era inutil; Becky făcuse tot drumul degeaba. Casa era părăsită. Seth şi Lisa nu erau acasă. Dar poate că între timp veniseră.

Oare într-acolo pornise? Spre Cornwall, locul de unde începuse aventura? „Dacă vreodată o să dai de greu, du-te la Seth şi la Lisa. Spune-le că vii din partea mea. Vor înţelege…” Până şi David nu putea hoinări mereu la întâmplare. Până şi el trebuia să-şi găsească un loc de odihnă, mai devreme sau mai târziu. Era un tip drăguţ, dar ajunsese în ultimul hal. Unde să caute sprijin dacă nu la Seth şi la Lisa? De nenumărate ori o salvaseră pe Becky, îi insuflaseră curajul de a merge mai departe, de fiecare dată când tot cerul părea să i se prăbuşească-n cap. Oricum, era singura speranţă care-i rămăsese. Dacă nu, era convinsă că nu mai avea cum să-l găsească.

Părăsi barul şi porni înapoi, spre numărul 141. Urcă din nou scările până la mansardă. Uşa era tot vraişte, iar americanul nu plecase. Tocmai întindea la uscat pe fereastră nişte obiecte de lenjerie abia spălate. Păru să accepte revenirea ei bruscă la fel de liniştit şi nu se arătă deloc surprins când ea întrebă dacă putea folosi telefonul.

— Sigur că da, răspunse el, fără să-şi întrerupă

activitatea.

Făcu comandă pentru o convorbire cu taxă inversă cu Cornwall. Seth şi Lisa n-aveau să se supere. Mereu insistaseră să-i sune de oriunde, indiferent cât ar fi costat. Era un privilegiu de care încă nu abuzase. Nu-i sunase decât în cazuri disperate.

Seth răspunse.

— Becky, copil rău! Ne tot întrebam când o să-ţi auzim glasul. Ciudat, acum chiar vorbeam despre tine.

Inima ei se opri în loc.

— De ce? David este la voi?

— David? Nu, cine-i David? Ar trebui să fie aici?

Tocmai ne uitam la ultima vedere şi încercam să ghicim pe unde vei fi ajuns. Lisa paria că următoarea va fi din Mongolia. Eu înclinam pentru Afganistan… Cine e David? Pari necăjită. I-ai făcut vreo farsă? Lisa vrea să ştie când vii să ne vezi copilaşul.

— Copilul? întrebă ea, luptându-se cu lacrimile. Al cui copil? Simţea cum se destramă speranţa.

— Al nostru, fireşte. Al cui ar putea fi?

— Dar parcă spuneaţi că nu puteţi…

— Ne-a luat prin surprindere. Cadoul cerului pentru a patruzecea aniversare. Vezi, dacă nu ţii legătura, n-avem cum să te anunţăm când se întâmplă câte ceva important. Am sunat în Newcastle şi ne-au spus că ai dispărut. Apoi am fost bombardaţi cu ilustrate din toate colţurile lumii. Ce să facem cu David ăsta când apare? Să-l hrănim, să-l îmbrăcăm şi să-l ţinem aici până vii? Sau e doar în trecere?

— Nu cred că o să mai vină, spuse ea. Scotoci în buzunar după o batistă. Una dintre cele cumpărate de David.

Ce-i cu aiureala asta? Din cutia de douăsprezece, nu mai supravieţuiseră decât două.

— Ah, îndrăznesc să cred că o s-o facă. Oamenii au obiceiul să-şi facă apariţia mai devreme sau mai târziu, declară Seth vesel. Cine ştie pe unde s-a rătăcit?

— Ştiu, aprobă Becky, printre lacrimi. Tocmai de asta mi-e frică…

***

Următoarele câteva nopţi, rămase în apartamentul de la numărul 141, folosind un sac de dormit care, aparent, îi aparţinuse lui David. Era o comunitate întâmplătoare, fără pretenţii. Uşa era permanent deschisă, oamenii veneau şi plecau după bunul lor plac. Nimeni nu ştia încotro o luase David.

— Nu era prea vorbăreţ. Stătea în linişte, nici nu-ţi dădeai seama că-i acolo.

— Nu părea să ştie încotro s-o apuce. Hoinărea.

— Am încercat să-i pun o întrebare personală o dată, dar mi-a dat de înţeles că-mi vârâsem nasul unde nu-mi fierbea oala, aşa că l-am lăsat în pace.

— Un tip foarte drăguţ, dar era într-un hal fără de hal…

Becky ajunse la convingerea că nu mai avea sens să stea în Londra. Promisese că va ajunge în Cornwall la sfârşitul lunii, iar Seth şi Lisa s-ar fi îngrijorat dacă nu se ţinea de cuvânt.

Îşi transferă obiectele personale din sacoşă în valiză, lipi pe perete un bileţel adresat lui David, pentru cazul improbabil că s-ar fi întors vreodată acolo şi ieşi la autostop, exact la fel cum procedase cu şase luni în urmă.

Capitolul 9

Camionul îşi reluă drumul spre Polperro. Becky rămase pe fâşia cu iarbă de la marginea carosabilului, privind spre şirul de căsuţe de vizavi. Magazinul The Potter’s Wheel părea revitalizat. Fusese proaspăt vopsit în galben strălucitor, iar Seth atârnase o firmă nouă. Schimbarea în bine era uimitoare. Ultima dată venise însoţită de David; acum era singură şi imaginea familiară nu-i dădu obişnuita senzaţie de încurajare. Seth avea s-o întâmpine cu un torent de întrebări binevoitoare: pe unde fusese, ce făcuse, când avea să apară prietenul dispărut? Lisa va fi obsedată de copilaş. Vor aştepta de la ea să-l admire, să-l ţină-n braţe şi să-i vorbească drăgăstos, dar asta nu va face decât să-i împrospăteze amintirile dureroase despre David. De ce nu l-ai determinat să te ceară de nevastă? Din ce-am auzit, ar fi fost perfect. Părea gata să-ţi ofere soarele şi luna de pe cer, aşa că de ce să nu-ţi dea o verighetă şi o droaie de copilaşi drăgălaşi?

Oare? Cândva, Christine spusese că el o iubea, dar de unde putea ea să ştie? Cum putea cineva să-l descifreze pe David?

Îşi luă valiza şi traversă drumul. Lisa era singură şi se pregătea să închidă.

— Ei bine, mulţumesc lui Dumnezeu că ai apărut! exclamă ea, îndată ce o văzu. Eşti cea mai teribilă persoană, în stare să dispară fără urmă! Am încercat cu disperare să dăm de tine. Măcar dacă ne-ai fi spus unde te putem găsi.

— Da, adevărat, aprobă Becky. Nu mi-a dat prin minte. Seth mi-a spus că aţi sunat la Newcastle.

— Nu vorbeam despre Newcastle. Mă referеam la Londra… acum. N-am ştiut unde să te găsim, ne-am mulţumit să ne rugăm să apari, aşa cum ai promis.

— De ce? se arătă uimită Becky. Am vorbit cu voi acum

câteva zile.

— Într-adevăr, dar abia trecuse o jumătate de ceas şi am primit un telefon de la poliţie. Închise uşa şi o zăvorî. Cred că tânărul tău prieten este în spital.

Inima lui Becky păru să se oprească. De asta se temuse; viziunea aceea o tot bântuise.

— David? murmură ea.

— Ei bine, asta-i părerea noastră. Înalt, blond, cu barbă? Douăzeci şi opt, treizeci de ani?

Becky se încruntă. Cu siguranţă, David nu purta barbă când îl văzuse ultima oară. Şi nici nu avea părul lung. Oricum, ce însemna lung pentru Lisa? Cei din Cornwall aveau idei ciudate despre asemenea lucruri. Dar era foarte posibil ca după plecarea ei să nu se mai fi obosit să se bărbierească.

Lăsă valiza să-i scape din mână. Dintr-odată, gâtlejul îi era complet uscat. Palmele transpirau abundent.

— Ce a păţit? De ce este în spital?

— Nimic grav, o linişti Lisa. Nu te repezi să tragi concluzia că ar fi pe moarte. Se pare că n-a fost atent şi l-a lovit o maşină, în Plymouth. Dar n-a păţit mare lucru. Doar nişte coaste fisurate şi câteva răni. Unica problemă este că…

Ezită, iar Becky o îndemnă să continue.

— Ce?

— …că nu vrea să spună cine este şi de unde vine. Poliţia ne-a contactat iniţial fiindcă le dăduse adresa noastră şi doreau să-l identificăm. Bineînţeles că n-am fost în stare. Seth a făcut legătura cu ce i-ai spus la telefon. Lisa scutură din cap. Dar părea că nu ne aude. Peste câteva zile, am încercat din nou, cu acelaşi rezultat. Zace doar fără să scoată o vorbă. La început, au crezut că de vină sunt loviturile, dar i-au refăcut analizele – raze X şi cine mai ştie ce – şi n-au descoperit nicio posibilă cauză fizică. Azi-dimineaţă, ne-au sunat din nou să vadă dacă ai venit. Speră că ai să-l scoţi din muţenie. Măcar l-ai putea identifica. Vor

să-i anunţe rudele.

— Da, desigur, aprobă ea serioasă.

— Cred că ar fi bine să mergem direct acolo. Am să-i sun să le spun că venim.

Becky o privi cum ridica receptorul. Ceva nu era în regulă. Ceva lipsea.

— Dar paşaportul? întrebă ea. Sau carnetul de şofer? Ar fi trebuit să aibă măcar un document asupra lui.

— N-au găsit nimic.

— Vrei să spui că nu avea niciun act? Absolut nimic?

— Asta ne-au povestit. Avea un rucsac plin de cărţi şi haine vechi. Şi un portofel gol.

— Nu pricep. Ce să fi făcut cu actele?

— Nimeni nu ştie. E un caz misterios. Când Seth le-a spus despre telefonul tău, au crezut că s-ar putea să vină de la Londra sau de la Newcastle, aşa că au puricat fiecare hotel şi casă de oaspeţi din zonă, fără succes. Formă numărul. S-ar putea să ne facem speranţe false. Poate că nu-i David al tău. Dar trebuie să mergem să ne convingem. Să scăpăm de nesiguranţă.

Era David. Becky ştiuse din prima clipă că nu putea fi altul. La început i-l arătară prin panourile de sticlă ale uşii, de parcă ar fi fost contagios. Se ridicase pe vârfuri ca să-l vadă, iar Lisa şi asistenta o flancau, curioase. Îl vârâseră în ceea ce numeau „camera recreativă”. Încăperea era plină de bărbaţi şi femei în vârstă, cu priviri pierdute, care tăiau fâşii de hârtie colorată, şi construiau coşuleţe.

David stătea deoparte, într-un balansoar, şi nu făcea nimic.

Becky simţi că-i venea să plângă. Părea părăsit şi neîngrijit. Purta o pijama dungată de spital şi un halat. Sub ochi se conturau cearcăne adânci, iar părul blond îi ajungea până aproape de umeri. Părea mai subţire, supt la faţă; sau poate că era din cauza bărbii. Era obişnuită să-l vadă pe

Daniel în halul ăsta, dar figura lui David îi provocă un şoc. Omul din faţa ei n-avea nicio legătură cu cel pe care-l cunoscuse şi pe care-l iubea. De câte ori îl luase peste picior în peregrinările lor din cauza străduinţelor lui de a păstra aparenţele?

— Zău, ce naiba mai contează? obişnuia ea să spună. Ce dacă nu te bărbiereşti o săptămână sau două? Cui îi pasă dacă amândoi mirosim ca o turmă de capre? Ce dacă semănăm chiar cu ele?

Era David şi totuşi nu era el. Îi arătară hainele cu care fusese îmbrăcat la internare. Nişte pantaloni de doc zdrenţuiţi şi rupţi în genunchi; pantofi fără pingele; ciorapi fără călcâi; o cămaşă murdară şi vechea haină de piele, care acum căpătase aspectul îmbrăcăminţii unei sperietori de ciori. Buzunarele erau goale. Ori pierduse, ori aruncase orice obiect care i-ar fi putut dezvălui identitatea; de parcă s-ar fi străduit să-şi anuleze existenţa.

— Vă rog, pledă Becky. Pot să intru să-i vorbesc?

— Sigur că da. Ne-ar face deosebită plăcere dacă ai reuşi să-l readuci în simţiri. Asistenta o conduse la intrarea în salon. Am să te las singură, dar nu te demoraliza dacă nu te recunoaşte. Nu trebuie să nutreşti speranţe prea mari.

David nu făcu niciun gest. Continua să privească pierdut, drept înainte, de parcă ar fi fost singur. Imposibil de spus dacă o ignora voit, sau era cu adevărat inconştient de prezenţa ei. Becky rămase cu ochii pe el, muşcându-şi buza, nesigură ce ar fi trebuit să spună. Era foarte conştientă de mulţimea de oameni care-i înconjura: cel puţin o duzină de perechi de ochi iscoditori se ridicaseră asupra lor.

— David? încercă ea timid. Întinse mâna în direcţia lui, cu teamă. David, sunt eu, Becky.

Încet de tot, el ridică fruntea. Ochii continuau să privească-n gol.

Nu dădea niciun semn că ar fi recunoscut-o. Nu te lăsa

demoralizată dacă nu te recunoaşte. Becky simţi un nod în gât. Pentru prima oară fu străbătută de fiorul rece al groazei.

Ce te face să crezi, spusese Christine, că ţi-aş spune unde este, chiar dacă aş şti? Probabil că eşti ultima persoană pe care ar dori s-o vadă. L-ai lovit unde-l durea mai tare, de ce să-ţi dau ocazia s-o faci din nou?

Vinovăţia era aproape insuportabilă. Poate că ceea ce păţise s-ar fi întâmplat oricum, dar asta n-o scăpa de povară. Mai există şi obligaţiile umanitare.

— David, eu sunt! repetă ea cu disperare. Becky! Tăcere. Din ochii lui lipsea expresia.

— David, te rog! imploră ea. Toată lumea din încăpere părea să fi dispărut. Căzu în genunchi şi-i cuprinse mâinile cu ale ei. Vorbeşte-mi, David! Te rog, spune ceva – orice! N-ai decât să mă trimiţi la dracu', să mă goneşti, dar te rog, vorbeşte cu mine! Spune-mi măcar că ştii cine sunt… Uită-te la mine, David! îi luă capul în mâini. Sunt Becky! Becky!

— Becky, repetă el slab. Becky…

Trecură câteva clipe. Nu era încă sigură. Nu putea spune cu mâna pe inimă că o recunoscuse. Îl privi implorator.

— Îţi mai aminteşti, David? Mă recunoşti? N-ai uitat prin câte am trecut împreună? Cât ne-am distrat, locurile pe unde am umblat? Ţările pe care le-am vizitat. Îl prinse iar de mână. Îţi mai aminteşti cum mi-a curs sânge din nas la moschee, în Turcia şi cum ai fost obligat să ştergi petele cu batista? ziceai că am darul să fac mizerie peste tot. Că-s mai rea ca un copil. Dar despre Stonehenge îţi aminteşti? Cum am dansat prin ploaie şi cum m-ai convins să mergem la Salisbury să-mi iei alte haine, uscate? Dar de noaptea petrecută la Dover, în pensiunea aia cu nume ciudat – Shalimer, sau aşa ceva? Le-am spus că suntem domnul şi doamna Bashforth, din Bordesley Green… îi zâmbi, plină de speranţă. Trebuie să-ţi aminteşti!

Te rog, Doamne, lasă-l să-şi aducă aminte. Fusese prima

lor noapte de dragoste. Se purtase atât de frumos cu ea, fusese atât de tandru. N-o bruscase niciodată. Niciodată nu profitase de ea, ca Daniel. Nicicând nu mai cunoscuse un om atât de blând. Şi-l părăsise. Iar acum… O îneca plânsul.

— Ah, David, iartă-mă, şopti ea. N-am vrut să te rănesc. Te iubesc atât de mult. Atât de mult. Te-ai purtat atât de frumos cu mine, iar eu te-am răsplătit trădându-te. Nu ştiu ce-aş mai putea spune, ce să fac.

Îşi lipi mâna lui de obraz, iar lacrimile începură să-i curgă şiroaie. El ezită.

— Becky… şopti el, iar mâna liberă se deplasă încet spre ea. Părea stânjenit, de parcă se considera vinovat de durerea ei. Neştiind ce făcuse s-o supere, o mângâie, încercând s-o liniştească. Nu plânge, Becky. Te rog, nu plânge.

Rămase lângă el vreun sfert de oră. Nu încercă să obţină vreo informaţie. Pentru moment, îi era suficient că o recunoscuse.

— Am fost îngrijorată din pricina ta, murmură ea. Întinse mâna şi-i îndepărtă o şuviţă rebelă de păr. Te-am căutat peste tot. Aproape că mi-am ieşit din minţi, gândindu-mă la ce ţi s-ar fi putut întâmpla. Neştiind unde erai. Şi apoi, aflând că eşti internat.

Redeveni conştientă de prezenţele străine din încăpere. Observă un bătrân chircit într-un scaun cu rotile, privindu-i ca un vultur pregătit să-şi atace prada. Două femei de vârstă medie stăteau pe o băncuţă şi se jucau cu o ţesătură de rafie purpurie. Un tânăr de aproximativ vârsta lui David, cu privire vlăguită, tăia la întâmplare fâşii de hârtie cu o foarfecă neascuţită. Privi împrejur cu oroare. Ce legătură putea exista între aceste zdrenţe umane patetice şi David? De ce-l vârâseră într-un asemenea loc? Voiau să-l dea gata? Nicio mirare că refuzase să vorbească.

Sări brusc în picioare, indignată.

— David, aşteaptă puţin. Mă duc să discut cu doctorul.

Mâna lui se încleştă pe braţul ei.

— Nu pleca, Becky. Nu mă lăsa…

O clipă, cochetă cu ideea de a-l conduce imediat afară de acolo.

Ideea de a-l părăsi fie şi pentru cinci minute în acel mediu de alienare mintală i se păru insuportabilă.

— David, iubitule, numai câteva minute, spuse ea. Mă întorc imediat. Nu te las să rămâi în locul ăsta. Se aplecă şi-l sărută blând pe frunte. N-am să te mai părăsesc niciodată, cât voi trăi. Îţi promit, David.

Doctorul o aştepta în birou. O invită să se aşeze pe un fotoliu mare de piele, de partea cealaltă a mesei de lucru. În faţa lui trona un dosar roz cu inscripţia: „Notiţe de observare”. La „numele pacientului” nu scria nimic. Lisa stătea pe un scaun lângă fereastră. Doctorul ridică stiloul şi scrise: „David (?)”, apoi înşurubă capacul la loc.

— Deci, se pare că nu putem merge mai departe. Ei bine, păcat, ne pusesem toate speranţele în tine. Va trebui să continuăm. Sunt convins că până la urmă o să reuşim. Va începe să vorbească, mai devreme sau mai târziu.

De parcă ar fi fost un infractor, îşi zise Becky, nefericită. Se aşeză pe marginea fotoliului.

— Vreau să-l scot de aici. Există vreo piedică?

Doctorul ridică o sprânceană, a uimire. Părea luat prin surprindere de idee.

— Dacă întrebarea se referă la statutul pacientului, desigur răspunsul este nu. Are toată libertatea să plece oricând. Nu este prizonier. Pe de altă parte, după mine, nu-i recomandabil. Se opri cu o expresie gravă. Unde doreşti să-l duci?

Becky căută din priviri susţinerea Lisei.

— L-am putea lua acasă la noi, spuse ea. L-am îngriji… Lisa ezita. Ochii ei cenuşii se îndreptară spre medic.

— Este posibil? întrebă ea, nesigură.

— Desigur, cu condiţia să îndepliniţi anumite cerinţe. Dar

este o sarcină care nu trebuie privită cu superficialitate. Îşi scoase ochelarii şi privi serios spre Becky. Trebuie să înţelegi că s-ar putea să treacă săptămâni sau chiar luni înainte de a depista motivele bolii. Refacerea pacientului este de presupus că va fi chiar mai lentă. Ai putut vedea care sunt condiţiile de aici. Din punct de vedere fizic, e posibil să fie perfect sănătos; din punct de vedere psihic este însă dependent. Aşa că nu-l pot lăsa să plece decât dacă sunt convins că va avea un cămin unde să locuiască şi un mediu familial propice.

— N-am să-l las aici, spuse Becky. Dacă nu-l pot duce acasă, vom pleca din nou la Londra.

Se gândea la micuţa comunitate din apartamentul de la mansardă, la numărul 141. Ei n-ar fi obiectat împotriva lui David. L-ar fi acceptat fără discuţie.

— Îmi pare rău, declară doctorul. N-am să-l externez decât dacă sunt convins că va fi sub observaţie permanentă.

Becky ridică fruntea, indignată.

— Dacă David doreşte să vină cu mine, n-ai cum să-l opreşti! Adineauri ai spus-o! încerci s-o întorci? Să pretinzi că ar fi periculos?

— Doar pentru sine, replică doctorul. Îşi puse din nou ochelarii. Presupun că umbli după ajutorul de handicap, nu că-ţi pasă de el.

Lisa aruncă o privire la figura albă a lui Becky şi interveni:

— Putem discuta puţin între patru ochi?

— Desigur. O să vă las aici. Oricum, trebuie să plec. Se ridică, ţinând dosarul în mână. Restul zilei voi fi ocupat, dar dacă doriţi să reveniţi luni, vă aştept. Dacă doriţi să-l luaţi, vă atrag atenţia că trebuie să stabiliţi cu asistenta un program de vizite la una dintre clinicile noastre. Este foarte important, chiar esenţial, să nu întrerupă tratamentul. Deschise uşa şi le salută solemn din cap. Mă bizui pe faptul

că n-o să luaţi o decizie pripită, una pe care s-o regretaţi mai târziu.

Becky nu aşteptă ca uşa să se închidă în urma lui şi se întoarse spre Lisa.

— Nu-i bine, Lisa, spuse ea cu pasiune. N-am să-l las în locul ăsta! Nu pot şi n-am s-o fac! Cum să spere că o să-şi revină închis astfel printre lunatici?

— De ce crezi că ai putea să-l ajuţi mai mult decât doctorii? întrebă Lisa, cu gravitate. Se ridică de pe scaun şi se apropie. Gândeşte-te la ce te înhami, Becky. Nu poţi să te joci cu viaţa omului. Te simţi capabilă să-ţi asumi responsabilitatea pentru o persoană care poate oricând să sară sub roţile unei maşini? Fiindcă asta-i foarte probabil. Ştiu că e neplăcut, dar n-are niciun rost să-ţi vâri capul în nisip, ca struţul. Nu contează cât de mult ţii la el, trebuie să recunoşti că este foarte bolnav şi că va avea nevoie de îngrijire permanentă de specialitate. Şi chiar dacă-şi va purta singur de grijă. Ezită Lisa. Spune-mi, cât de multe ştii despre el, Becky? îi cunoşti trecutul? De unde vine? Cine sunt părinţii lui. Dacă are.

— Ce să aibă?

— …soţie şi copii, termină Lisa ideea.

Becky îşi privea mâinile adunate-n poală. Constată cu oarecare surpriză că-şi rosese unghiile până la sânge.

— Uite ce-i, nu spun că nu vreau să-l luăm acasă, continuă Lisa. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, o să ne străduim să-l ajutăm cât vom putea. Vreau doar să fiu sigură că te-ai gândit bine la repercusiuni. Fiindcă s-ar putea să ai parte de o groază de neplăceri. Nu vreau să suferi, atâta tot.

— Să sufăr?

— Da, să suferi, întări Lisa. Gândeşte-te o clipă. Să presupunem că după ce se face bine afli că e însurat şi are şase copii acasă? Cine o să aibă prioritate? Ei, sau tu? S-ar putea să-ţi spună mulţumesc şi să-şi vadă de drum. Ce o să

se întâmple atunci?

Becky scoase batista şi-şi înfăşură strâns degetul. În gând, era lângă David, îmbrăcat în pijamaua de spital şi aşteptând-o printre nebuni.

— Habar n-am, izbucni ea. Este un risc pe care trebuie să-l accept, nu-i aşa?

— Nu neapărat. Ar fi bine să ţii seama de eventualitate. Becky scutură din cap.

— Nu înţelegi. N-am de ales. Îi sunt datoare. El n-a stat pe gânduri când şi-a asumat responsabilităţi faţă de mine. Lisa rămase tăcută câteva clipe.

— Becky, spuse ea în cele din urmă, mai este un aspect pe care trebuie să-l iei în considerare.

— Care?

— Ei bine – Lisa ridică mâinile într-un gest de stânjeneală, parcă cerându-şi scuze – nu-mi place să spun aşa ceva, dar să ştii că nu există nicio garanţie că-şi va reveni. Câţi ani din viaţă eşti dispusă să-ţi sacrifici?

— Atâţia cât vor fi necesari, răspunse Becky hotărâtă. I-am promis că n-am să-l mai părăsesc şi am să mă ţin de cuvânt. L-am mai rănit o dată şi n-am intenţia s-o fac din nou.

Capitolul 10

Urmară zile triste, mohorâte. De multe ori, privindu-l pe David, Becky se întreba dacă nu cumva misiunea pe care şi-o luase pe umeri cu atâta superficialitate nu se va dovedi prea dificilă.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, o avertizase cândva Daniel.

O glumă care se dovedise foarte serioasă. Visul se transformase în coşmar. David părea să trăiască în propria lui lume. Trecea printre ei ca un străin: retras, singuratic, preocupat. Dacă i se atrăgea atenţia, asculta politicos şi atent, dar se limita să răspundă monosilabic; nu făcea remarce şi era imposibil să-l antrenezi într-o discuţie raţională, susţinută.

Sub aspect pur fizic, era destul de uşor de supravegheat. Făcea orice i se cerea, se trezea când i se spunea, se culca la comandă, cu obedienţă şi dorinţă vizibilă de a face pe plac tuturor, ceea ce era chiar mai neliniştitor decât o rebeliune. Era total dependent de ceilalţi, ca un copil mic sau un animal. Becky socotea că dacă ar fi fost lăsaţi singuri – el, copilul şi câinele – cel mai capabil s-ar fi dovedit patrupedul.

La început, David dormea în camera de oaspeţi. Într-o noapte, după circa o săptămână, toată casa se trezise de lătrăturile bătrânului labrador şi constataseră că David lipsea. Seth îl descoperise pe plajă, la marginea apei, urmărind neîncetatul du-te-vino al valurilor. Nu protestase când Seth îl luase de mână şi-l adusese înapoi, dar păruse nelămurit de prezenţa Lisei, cu copilul în braţe şi a lui Becky, înfăşurată într-o pătură, aşteptându-l în faţa uşii.

— Am ieşit să mă plimb, spusese el.

Poate că era adevărat. Cerul nopţii de vară era plin de stele, marea arunca reflexe argintii. Dar nu puteau fi siguri: nu voiau să-şi asume niciun risc. Din clipa aceea, îi mutară patul în camera lui Becky, iar ea căpătă obiceiul de a dormi

iepureşte. Ea îl convinsese să părăsească adăpostul sigur al spitalului.

Uneori se întreba dacă nu-i repugnă să fie astfel supravegheat şi urmărit, lipsit de libertate de mişcare, dar el rămânea invariabil placid şi nu arăta nici pic de iritare. Rareori părea doar puţin nelămurit de ceea ce se întâmpla, de parcă n-ar fi înţeles motivele îngrijorării lor.

Seth şi Lisa făceau tot ce le stătea în putinţă; mult mai mult decât ar fi avut Becky drept să aştepte. Totuşi, deşi n-o spuneau, considerau că lui David i-ar fi fost mult mai bine la spital. Era o opinie normală din partea lor. Şi ea citise câteva tratate despre boli psihice, la biblioteca publică; o făcuse pe ascuns, de parcă ar fi fost literatură pornografică. Şi ea avea îndoieli, temeri. Momentele de disperare apăreau mai ales noaptea, în vreme ce veghea chinuită de gânduri somnul liniştit al lui David. Atunci simţea cel mai clar că el se afla la ani-lumină distanţă. L-ar fi putut atinge cu mâna, dar nu exista niciun mijloc prin care să intre în contact cu mintea lui. Greu de crezut că era acelaşi bărbat care o dusese la Paris cu câteva luni în urmă. Oare vor mai fi fericiţi împreună? Va mai încerca vreodată senzaţia aceea de căldură şi protecţie, cuibărită în braţele lui, sau de acum înainte va fi obligată să ducă toate poverile, să înfrunte toate greutăţile? N-avea de ales. Când ea fusese la ananghie, David îi purtase de grijă. Acum, când el dăduse de necaz, n-avea cum să-l abandoneze. Dacă îi era totuşi greu, îşi dădea seama ce trebuie să fie în mintea lui Seth şi a Lisei. Ei nu-l cunoscuseră pe vremuri; ea avea multe amintiri care-i întăreau credinţa şi-i dădeau curaj să meargă mai departe. Seth şi Lisa n-aveau niciun motiv să creadă-n el, n-aveau idee ce fel de om se ascundea în spatele acelei bariere de tăcere. Becky n-ar fi îndrăznit să abuzeze atât de generozitatea lor, dacă în joc nu era sănătatea şi fericirea lui David.

Puţin câte puţin, cu paşi abia sesizabili, David înainta

totuşi pe drumul refacerii. Progresele erau lente şi ezitante, abia perceptibile pentru cei care-l îngrijeau, refuzând să renunţe la speranţă.

Într-o seară, la cină, David împinse deoparte farfuria pe jumătate plină şi se adresă pe ton de scuză Lisei:

— Îmi pare rău. Nu-mi place conopida cu brânză.

Pentru cineva neobişnuit cu felul supus în care mânca mereu ce i se punea în faţă, semnificaţia acestui refuz ar fi scăpat uşor. Ca el să-şi exprime o preferinţă fără să fie întrebat – să demonstreze că avea voinţă şi discernământ – constituia un progres important.

Altă dată, la televizor, Becky văzu un interviu luat lui Daniel. Tocmai pornea într-un turneu prin lume, împreună cu o folkistă pe care o cunoscuse în Germania. Să fi fost fata la care se referise Christine? Era pe trei sferturi beat: cred că vreo micuţă nemţoaică i-a pus picioru-n prag…

Privi imaginea lui Daniel, frumos şi sigur pe sine, cu claia lui de păr negru şi zâmbetul fermecător, apoi se întoarse spre David. Nu simţea niciun regret. Daniel n-avea decât să facă ce voia. Acum n-o mai interesa decât David, „la bine şi la rău”.

Nu crezuse că el urmărea programul, sau că ar fi avut vreun motiv să facă legătura între ea şi Daniel, dar mai târziu, când rămaseră singuri, el întinse mâna spre ea şi o mângâie gânditor pe obraz.

— Din cauza lui Daniel nu vrei să facem dragoste?

Întrebarea o prinse complet nepregătită. Nu ştiuse ce gânduri îl preocupau. Nu era convinsă că el remarcase vreo schimbare în relaţia lor. Totuşi, retrospectiv privind, îşi dădu seama că el se ferise întotdeauna să-şi impună dorinţele. Se temuse mereu să ceară ceea ce Daniel considerase întotdeauna un fel de drept divin al său. Daniel credea că orice femeie trebuie să se simtă măgulită de atenţiile lui. Din contră, David încerca numai să dea satisfacţie. El o învăţase, pentru

prima oară, să se autoaprecieze ca fiinţă umană. De la el deprinsese toleranţa şi tandreţea. Alături de el descoperise că un bărbat putea fi şi blând, fără a-şi pierde masculinitatea.

— David, să nu vorbim despre Daniel, îl rugă ea. A dispărut. Face parte din trecut. L-am uitat complet. Doar tu contezi, şi te iubesc! îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui. Să nu mai spui că nu te doresc, şopti ea. Nimic n-ar putea fi mai fals…

Încă un pas în direcţia cea bună. Nu mai era străinul tăcut ca o fantomă. În sfârşit, comunica, răspundea, era în contact cu lumea dimprejur. Pentru prima oară, Seth şi Lisa descopereau fragmente din adevărata lui personalitate.

David începu să ţină seama de ceea ce se întâmpla, să renunţe la izolare. Nu-şi mai petrecea zilele lâncezind fără scop, era chiar capabil să dea o mână de ajutor la gospodărie, sau în atelier. Începură să nu se mai alarmeze imediat ce-l scăpau din ochi.

Într-o dimineaţă, îl întrebă pe Seth dacă putea să-i împrumute o foarfecă şi un aparat de ras, ca să scape de barbă. Din tonul lui, se simţea că se aştepta să fie refuzat. Cu o săptămână în urmă solicitarea ar fi declanşat o stânjeneală generală. Cu toţii s-ar fi gândit la un singur lucru. Acum, Seth abia ridică nasul din ziar.

— Desigur. Găseşti tot ce-ţi trebuie în dulăpiorul din baie. Apoi strigă după el: ai grijă să nu te tai, tocmai am schimbat lama.

David se întoarse şi-i zâmbi slab.

— Nicio şansă. Voi fi atent.

Ceva mai târziu, în aceeaşi zi, Becky îl descoperi întins pe sofa, adâncit în lectura unei cărţi. Înainte, fusese un cititor asiduu, dar era prima oară de la accident când îl vedea cu o carte în mână. Se aşeză pe marginea patului şi privi peste umăr, curioasă să vadă ce fel de carte îi atrăsese atenţia.

El o întoarse, astfel încât Becky să poată citi titlul. *The Midnight Sun*. Nu-i spunea nimic.

— Despre ce-i vorba? întrebă ea.

— Uite, citeşte singură. Dădu la prima pagină, iar ea citi ascultătoare, sub titlu:

„Soarele de la miezul nopţii are sclipiri de suliţă ce spintecă întunericul, iscând curcubeie în vid: este un fenomen. Tentacule unduitoare îţi captivează inteligenţa, atrăgându-te în nisipurile mişcătoare, ca nişte ţipari giganteşti. Diformitatea, incapacitatea şi imaginaţia uzurpă intelectul creator, devenind un soi de canibali.”

Îi aruncă o privire, neînţelegând nimic.

— Are vreo semnificaţie?

— Trebuie să presupunem că da.

— Îmi sună ca o grămadă de vorbe fără sens, declară ea, iar el zâmbi.

— Da. E foarte posibil. Îşi coborî picioarele din pat. O aberaţie nihilistă. S-ar putea să ai dreptate.

— Dar despre ce-i vorba, de fapt?

El repetă întrebarea gânditor. Se apropie de fereastra înaltă ce dădea spre grădină şi privi la Lisa, care scosese băieţelul la soare, şi la câinele ce îngropa o comoară printre tufele de trandafiri. Este vorba despre dezintegrarea minţii. Un soi de afundare în abisuri.

— Care abisuri? vru să afle Becky.

David ridică din umeri, dar nu răspunse. Becky dădu la ultima pagină a prefeţei.

Blesteme sălbatice, jurăminte nebuneşti, şoapte josnice: acesta-i limbajul. Sunete fantastice într-o structură intraductibilă. Lipsă de uniformitate. Nonexistenţă. Iluzia devine realitate… Structura expiră, iar marea înfuriată îşi smulge rădăcinile şi inundă universul de capete amorfe. Ciudaţii oameni-copaci se devorează singuri, excretându-şi

propriile vieţi. Nefiinţa trăieşte.

Închise cartea cu zgomot.

— Ei bine, nu sună prea vesel, nu-i aşa?

— N-are nicio intenţie de a provoca veselie. Nu este un subiect amuzant.

— Atunci, de ce o citeşti? De ce să citeşti ceva care te amărăşte?

— Ce anume ai prefera să citesc? Winnie ursuleţul? Se întoarse cu faţa spre ea. Becky, chiar consideri esenţial să vin în fiecare zi la atelier şi să dau o mână de ajutor?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Nu, sigur că nu. Dacă n-ai chef… El ezită.

— Nu-i vorba despre aşa ceva. Am învăţat să mă descurc în prezenţa oamenilor. Nu mă mai deranjează să discut cu ei. Dar am nevoie de timp de gândire. În creierul meu este harababură. Totul trebuie sortat şi nu pot s-o fac decât izolându-mă o vreme. Înţelegi? O privea neliniştit. Te superi?

Becky îşi aminti ziua în care Lisa o avertizase în cabinetul doctorului: să presupunem că, după ce se face bine, îţi spune mulţumesc, acum mă simt perfect, am plecat! M-ai pus pe picioare şi nu mai am nevoie de tine.

Ce se va întâmpla atunci?

— Te-ai purtat foarte frumos cu mine, reluă David, şi nu cred că am dreptul să-ţi cer aşa ceva. Dar dacă nu mă regăsesc integral…

Becky simţi un nod în gât.

— Nu-i nimic, spuse ea. Înţeleg. Trebuie să procedezi aşa cum crezi de cuviinţă.

— Dar cum rămâne cu Seth şi cu Lisa? Ce o să zică dacă plec de unul singur în fiecare zi şi nu-i ajut în atelier? Trăiesc pe spinarea lor de ceva vreme, nu-i aşa? M-au hrănit şi m-au adăpostit şi au făcut tot ce se putea pentru mine.

— Nu trebuie să fii îngrijorat din pricina lor, îl asigură ea

domol. Nu doresc decât să te vadă iar pe propriile picioare.

După-amiază, porni însoţit de câine. Becky şi Lisa îl urmăriră de la fereastră, în vreme ce se îndrepta spre stâncile de pe litoral. Era prima oară când ieşea singur din casă.

— N-o să mă simt uşurată decât când am să-l văd întorcându-se întreg şi nevătămat.

— Trebuia să înceapă cândva, comentă Seth din celălalt capăt al încăperii. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i acordaţi independenţă.

— Da, este adevărat, dar... Lisa privi neliniştită spre Becky. Este încă departe de a-şi fi revenit complet. Nu cred că-i înţelept să-l lăsăm să colinde singur.

David traversă drumul şi se făcu nevăzut. Becky se întoarse încetişor.

— Nu-l putem spiona la nesfârşit. Altfel n-o să-şi recapete nicicând încrederea în sine.

— Adevărat, aprobă Seth. Deşteaptă fată. Dă-i o şansă. Becky o privi pe Lisa, cerându-şi parcă scuze.

— Cinstit, ştiu exact cum este să fii supravegheată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Să fii urmărită prin gaura cheii ca nu cumva să dai foc perdelelor sau să încerci să evadezi. Sfârşeşti prin a căpăta mania persecuţiei.

Lisa suspină.

— Ei bine, sper să aveţi dreptate. N-am să mi-o iert niciodată dacă păţeşte ceva.

— La naiba, bineînţeles că n-o să se întâmple nimic! exclamă Seth. Nu-i nebun. N-o să facă nicio aiureală.

David se întoarse cu puţin înainte de cină. Nu-i puseră nicio întrebare, dar el le povesti din proprie iniţiativă unde fusese şi ce făcuse. Îşi petrecuse după-amiaza colindând peste câmp, trimiţând câinele să aporteze şi uitându-se la vacile care păşteau.

— Şi în acelaşi timp cugetam. Se aplecă şi o sărută pe

Becky. Nu te lăsa copleşită, draga mea. Cred că în sfârşit ajung la o concluzie.

După aceea, îşi făcu obiceiul de a ieşi în fiecare zi, iar ei renunţară în cele din urmă să se mai îngrijoreze. Era greu de spus dacă această terapie autoprescrisă dădea sau nu roade. Becky nu reuşea să se decidă. Uneori, se întorcea bine dispus. Alteori, o cuprindea în braţe şi o săruta cu o pasiune de care nu-l crezuse capabil. Dar nu ştia cât avea să dureze. Mai existau şi zile când se întorcea tăcut şi retras în sine, din nou obsedat parcă de acea lume interioară. În asemenea cazuri, abia dacă observa prezenţa altora. La opt, se retrăgea la culcare, pretextând că-i obosit, dar se trezea după câteva ceasuri. Becky ştia că în unele nopţi nu închisese deloc ochii. I-ar fi ţinut companie cu plăcere, dacă ar fi crezut că-i poate fi de folos, dar în astfel de ocazii nu părea să aibă nevoie de nimeni.

— Nu pot prevedea, îi mărturisi Lisa lui Seth, dacă faptul că l-am luat aici pe David se va dovedi un lucru bun pentru Becky, sau va fi un dezastru.

— Cum adică? făcu el surprins. Îi merge tot mai bine. Nu grăbi lucrurile. Are nevoie de mai mult timp. Încă vreo două luni şi o să fie ca nou.

— Da. Poate. Şi după aceea?

— Nu-ţi pot răspunde la întrebarea asta. David trebuie să decidă în privinţa asta.

Într-una din zile, David se întoarse acasă cu aerul omului care tocmai terminase o zi de muncă fructuoasă.

— Crezi că mi-ai putea împrumuta maşina de scris pentru vreo săptămână? i se adresă el lui Seth.

— Poţi lua orice vrei, răspunse acesta vesel.

David ezita. Se întoarse spre Lisa, de parcă ar fi ghicit că era singura care-l privea cu suspiciune.

— V-ar deranja dacă aş lua-o în camera de oaspeţi şi aş lucra puţin?

— Ah, David, sigur că n-o să ne deranjeze, îl asigură Lisa.

Îl mângâie încurajator pe cap, de parcă ar fi vorbit cu un copil. Gestul ei nu era deloc condescendent. În ce mă priveşte, continuă ea, poţi să faci orice vrei. Cu condiţia să nu deranjezi vecinii, desigur!

David îi zâmbi recunoscător.

— Nu cred că se vor plânge.

Din clipa aceea, abia dacă-l mai zăriră. Imediat după micul dejun, dispărea la etaj şi nu revenea decât la cină. La început, încercară să-l convingă să coboare la masa de prânz. Îl strigau, loveau cu lingura în farfurie, zăngăneau clopoţeii din magazin. Urcaseră chiar scara şi-i strigaseră prin uşă că mâncarea îl aştepta în farfurie. Îi privea vag pe deasupra vechii maşini de scris şi spunea:

— Da, da, vin imediat, dar nu se mişca din loc.

În cele din urmă renunţaseră, iar Becky îi ducea prânzul în cameră, pe o tavă. Chiar şi aşa, de obicei nu se atingea de mâncare.

Principala lui preocupare consta în a găsi hârtie de scris. Înnegrise deja fiecare foaie de hârtie din casă, inclusiv două din caietele cu tipare ale Lisei. Într-o zi, îşi făcu apariţia în magazin, în vreme ce Becky freca duşumelele, iar Lisa rearanja rafturile.

— Nu mai am hârtie! anunţă el. În glas îi răsuna un soi de panică.

— Vai, dragă, se lamentă Lisa. Se retrase un pas şi privi împrejur, de parcă s-ar fi aşteptat să descopere o stivă de caiete plutind prin aer. Ce ne facem? Seth se duce după-amiază la Plymouth. Am să-i spun să cumpere. Cred că ar trebui luate măcar o jumătate de duzină de topuri, ca să-ţi ajungă o vreme, nu-i aşa? Privi spre el cu speranţă. Poţi să aştepţi până se întoarce?

— Am să iau astea, replică el şi ridică de pe tejghea un maldăr de hârtie de împachetat. O să-mi ajungă până atunci.

Uşa se închise în urma lui şi-i auziră paşii pe scară. O

clipă, rămaseră privindu-se reciproc.

— Hârtie de ambalaj? întrebă Becky.

— Cred că nici n-a auzit ce i-am spus.

— N-ar fi nicio nenorocire dacă aş şti sigur că face un lucru serios. Dar s-ar prea putea să bată la maşină aceeaşi frază repetată mereu, de genul „ăla, bala, portocala”.

— Sau vreo propoziţie care să includă toate literele alfabetului, zise Lisa şi ridică din umeri. Se pare că aşa procedează cei care învaţă să bată la maşină.

Tăcură. De sus începuse să se audă din nou ţăcănitul specific.

— Poate că acum învaţă, îşi exprimă părerea Lisa.

— De fiecare dată când intru, pe jos sunt împrăştiate foi de hârtie mototolite. Nu-mi prea vine să-l întreb ce face.

Era un jurământ pe care îl făcuse în ziua externării lui.

— Nu mă lasă-n pace, i se plânsese el. Mă tot întreabă aceleaşi lucruri, până o să înnebunesc…

Atunci, făcuse legământ să nu-l bată la cap cu tot soiul de întrebări. Va aştepta ca el să-i spună din proprie iniţiativă. Iar Lisa fusese de acord.

— Cred că ai dreptate. Cel mai bun lucru este să-l laşi în pace.

— Da, dar ce face? insistă Becky. Scrie vreun roman în şase volume în limba latină, sau încearcă să devină un superdactilograf?

Lisa trecu leneş pămătuful de praf peste un raft.

— Mare păcat că n-am reuşit să-l atrag spre pictură. Constituie o terapie excelentă. Ştii că multe dintre capodoperele secolului au ieşit de pe porţile balamucurilor.

Becky o privi aspru. Complet neatentă, Lisa continua să şteargă praful.

— Trebuie să-i vorbesc lui Seth, declară ea. Poate că vom reuşi să-l desprindem de maşina de scris, deschizându-i interesul pentru pensule şi culori. Sunt convinsă că ar fi mult mai bine…

— Pentru numele Domnului! izbucni Seth, când fu abordat pe acea temă. Lăsaţi-l în pace! N-am idee ce dactilografiază, dar orice ar fi îl face fericit. O fi având probleme, dar aşa cum v-am mai spus: nu-i nebun, ştie foarte bine ce face.

Existau momente când Becky se îndoia de acest adevăr. De mai multe ori, se trezise în timpul nopţii şi-l surprinsese măsurând camera cu pasul, cu mâinile la spate, sau privind pe fereastră. Într-o noapte dispăruse cu totul, şi abia după jumătate de ceas îşi adunase curajul să-l caute. Ştia foarte bine unde-l va găsi: în faţa maşinii de scris din camera alăturată, înconjurat de maldăre de foi de hârtie scrisă şi de cărţi pe care le luase din bibliotecă.

— Citeşte cărţi foarte vechi, remarcase Lisa. Ieri l-am văzut luând *Winnie the Pooh* şi *Grey's Anatomy*. Acum citeşte povestirile fraţilor Grimm şi o enciclopedie a crimelor. A dus deja sus dicţionarele de limba engleză şi de franceză, precum şi dicţionarul Oxford de poezie pentru copii.

Într-o zi, când îi adusese masa de prânz, Becky ridicase una dintre foile mototolite şi o luase pe furiş, apăsată de vinovăţie, dar şi victorioasă, ca s-o studieze în linişte, cu Lisa. Ore întregi se străduiseră să priceapă ceva:

„Alarum!

Clopote de avertizare? Derizoriu şi duşmănie. Iscaţi emoţii şi iluzii.

Siluete fantastice întind membre ciudate.

Furtuna urlă.

Confuzia-i totală.

Încâlcita zbatere-n sine.

Torentul se prăvăleşte, întunericul învinge.

Siluetele fără chip se chinuie.

Avalanşe de zeităţi minerale, rânjind, batjocorind:

Non-umanitatea îşi iţeşte mutra hidoasă.”

— Ei bine, apreciase Lisa, cred în continuare că o pensulă ar fi de preferat.

Rămase pe culoar în faţa camerei de oaspeţi. Pe sub uşă se zărea o dungă luminoasă. Nu auzea zgomotele făcute de maşina de scris, dar era foarte posibil ca el să scrie de mână pentru a nu-i deranja pe ceilalţi. Bătu uşurel în uşă, şoptind:

— David?

Tăcerea se perpetuă. Ori n-o auzise, ori nu voia să-i răspundă.

— David? repetă ea.

Întredeschise uşa cu mare grijă. David era aşezat la masă, cu o carte în mâna stângă, iar în cealaltă avea un creion. Părea să scoată nişte idei pe o foaie de hârtie. La apariţia ei, ridică fruntea, încruntându-se.

— Ce s-a întâmplat? Becky rămase-n prag.

— Ţi-am simţit lipsa, spuse ea. M-am trezit şi nu te-am găsit lângă mine. Am venit să văd ce făceai.

El păru puţin iritat.

— Ce contează unde sunt? Nu deranjez pe nimeni, nu-i aşa? De ce vrea toată lumea să ştie ce fac în fiecare clipă? Ce credeai? Că am organizat o orgie de unul singur?

Ea se înroşi. Ochii i se umplură de lacrimi. Un singur cuvânt aspru din partea lui David era mult mai rău decât un şir de imprecaţii de la Daniel. Era pentru prima dată că renunţase la răbdare şi purtare plăcută. Asemenea manifestare constituia un adevărat şoc.

— Îţi faci prea multe griji, zise el. Întoarce-te în cameră şi culcă-te la loc. Am să vin când voi termina.

Tonul nu lăsa loc de replică. N-avea de ales. Îi arătase cât se poate de clar că pentru moment n-avea chef să fie deranjat.

Se întoarse în dormitor, amărâtă. Mai târziu, când avu vreme să se gândească la întâmplare, îşi dădu seama că

protestul lui împotriva felului cum era tratat – ca un copil mic – era de fapt unul dintre cele mai bune semne de însănătoşire. Încă nu învăţase să discearnă între preocuparea legitimă şi amestecul nedorit al celorlalţi, dar demonstra că se săturase de supraveghere şi îndrumare. Tânjea după o doză de independenţă. Pe moment însă, se simţi jignită. Ea fusese cea care-l îngrijise şi care crezuse-n el, iar acum era în situaţia de a-i suporta mânia nejustificată.

A doua zi, David se arătă plin de căinţă. O luă în braţe şi o sărută.

— Iubito, iartă-mă. Vocea îi era încărcată de regret. N-am vrut să te fac să plângi. N-aveam niciun drept să-ţi vorbesc aşa. Unde aş fi ajuns dacă nu aveai grijă de mine toate aceste săptămâni? M-ar fi ţinut sub cheie, nu-i aşa? Poate că au fost clipe când le-ai dat dreptate. Probabil că te-ai întrebat de ce naiba să te mai chinuieşti. Pentru ca, în final, să-mi permit să ţip la tine. O strânse la piept. Ah, Becky, micuţă Becky, am atâta nevoie de tine! Te rog să continui să ai încredere în mine. Te implor să nu mă abandonezi. Nu renunţa. Eşti unica persoană care a crezut în mine şi care m-a făcut să simt ce înseamnă responsabilitatea. Mai acordă-mi puţin timp. Te rog!

De când fusese externat, David se prezenta o dată pe săptămână la control. Fie Seth, fie Lisa îl ducea cu maşina la Plymouth, aşteptându-l să-l aducă înapoi după consult. O dată, Seth îl întrebase ce se întâmpla la aceste şedinţe. Răspunsul nu-l prea lămurise.

— Nimic. Un bărbat mă priveşte peste masa de lucru. Se comportă de parcă ar fi Dumnezeu şi mă tratează ca pe un copil retardat. Uneori îmi pune întrebări prosteşti în chestiuni banale; alteori doreşte să-i spun poveşti despre copilăria mea.

— Şi o faci? voise Seth să ştie. David ridicase din umeri.

— Dacă vreau să-i fac pe plac.

Veni şi ziua când refuză să se mai ducă, pe motiv că avea lucruri mult mai importante de făcut, decât să piardă vremea cu jocurile stupide ale bărbaţilor în halat alb.

— E o pierdere de vreme. Pentru ei, pentru mine, pentru toată lumea. Cineva trebuie să scoată maşina şi să mă ducă la Plymouth. Apoi e nevoit să aştepte vreun ceas ca să mă aducă înapoi. Aşa se iroseşte timpul lui Seth sau al Lisei.

Dumnezeu mi-e martor că ar avea de făcut lucruri mult mai necesare aici, acasă. De ce să-şi sacrifice o dimineaţă pe săptămână ca eu să stau tolănit în cabinetul psihiatrului şi să discutăm despre elefanţi roz, sau despre posibilitatea ca tata să fi primit aripi şi să se fi înălţat la rai, după moarte?

Seth vorbi fără să-şi ia ochii de pe ziar.

— Dacă asta este tot, vorbi el nepăsător, de ce nu iei maşina să te duci singur la Plymouth?

David simţi că raţionamentul lui fusese zdruncinat.

— Să iau maşina? întrebă el, de parcă cineva i-ar fi oferit o bombă cu care să se joace. Nu vă e teamă că o să mă reped direct peste parapet la prima prăpastie?

— Nu prea, replică Seth. Suntem asiguraţi la accidente.

— Da, dar s-ar putea să nu fie luat ca accident, obiectă David. Sunt considerat încă un fel de lunatic, nu-i aşa? Ce o să spună psihiatrii ăia când vor afla că mi-aţi dat pe mână o asemenea armă şi m-am sinucis?

Seth ridică o sprânceană.

— Nu cred că eşti chiar atât de iresponsabil, declară el, dar desigur faci cum vrei. Dacă încă nu te simţi capabil…

Se opri. David părea obsedat.

— Orice prost poate conduce, murmură el. Nu e vorba despre ce cred eu.

— Ah, atunci care-i problema?

David se încruntă. Îşi plimbă degetele de-a lungul muchiei mesei.

— N-am carnet! Dintr-odată, ridicase privirea triumfător.

N-ai voie să conduci dacă n-ai carnet, nu-i aşa?

Seth lăsă jos încetişor jurnalul. Se întoarse spre Becky, adresându-i-se de parcă David tocmai îşi afirmase incapacitatea de a participa la o conversaţie raţională.

— Vrea să spună că te-a plimbat pe tot continentul fără să aibă carnet? Adică, a fost întotdeauna şofer ilicit?

Misterul celor ce se petrecuseră cu toate actele lui nu fusese nicicând rezolvat. Dezvăluise de bunăvoie multe din secretele copilăriei şi tinereţii, dar continuau să existe numeroase necunoscute.

— Adică, n-a dat niciodată examen de conducere? Sau carnetul i-a fost luat? Ştii foarte bine, interveni David, iritat, că nu-mi amintesc ce am făcut cu blestematul de permis!

Seth împături ziarul şi se ridică.

— Păi, aş sugera că a venit vremea să faci efortul de a-ţi recăpăta memoria. Pe la jumătatea dimineţii, constatară că David dispăruse. De asemenea, cheile şi maşina nu se mai aflau la locurile lor. La început, nu fură prea neliniştiţi.

— Probabil că s-a răzgândit, declară Seth vesel. Mă aşteptam s-o facă. Nu părea să existe vreun motiv de alarmă: Seth îi oferise maşina, iar el acceptase. Nu era foarte surprinzător nici faptul că plecase fără să anunţe. Îl puseră pe seama abia descoperitei lui independenţe totale.

Primele îndoieli începură să se facă simţite abia pe la prânz. David trebuia să se prezinte la spital la ora unsprezece fără un sfert. Punând la socoteală drumul şi jumătatea de oră petrecută acolo, ar fi trebuit să revină pe la douăsprezece şi jumătate. Ora veni şi trecu.

— Nu s-a întors? întrebă Seth. Trecând pe lângă Becky, o ciupi de bărbie. Nu intra în panică. E perfect capabil să conducă până la Plymouth şi înapoi. Lisa dădu la o parte supa de pe aragaz.

— Dacă s-a dus la Plymouth, obiectă ea.

— Cum adică? Seth se întoarse spre ea. Unde altundeva s-ar fi putut duce? Pentru asta i-am oferit maşina. Ca să

ajungă la consultaţie fără să aibă senzaţia că ne este o povară.

— Da, dar nu voia să se ducă, nu-i aşa? Din cauza asta s-a stârnit toată discuţia, nu? spunea că e o pierdere de vreme.

— Exact. Pentru tine, sau pentru mine. Fiindcă trebuia să-l ducem.

— …pentru toată lumea! Dacă-ţi aminteşti, zicea că are lucruri mai importante de făcut, decât să se joace cu bărbaţii în halate albe. Lisa dădu drumul prea tare la apă şi stropi toată duşumeaua. Este aproape unu şi jumătate. Ce-ar fi putut face până acum?

Tăcură toţi. Apoi, Seth aruncă ziarul cât colo.

— Foarte bine. Dacă asta te mai linişteşte, am să întreb la spital. Ieşi în hol şi lipsi câteva minute. La întoarcere, figura lui demonstra clar că veştile erau rele.

— Mi-e teamă că ai avut dreptate, îi spuse el Lisei. David n-a apărut la consultaţie.

Capitolul 11

— Nu avea niciun ban, vorbi Becky.

— Nu, admise Seth, dar avea un rezervor plin. Vreo optzeci de litri de benzină. Destul să-i ajungă pentru orice destinaţie.

— Pe deasupra, interveni Lisa, nu ştim nici la ce oră a plecat. Până acum, ar fi putut deja ajunge la jumătatea drumului spre Scoţia.

Se lăsă din nou liniştea. Se priveau unul pe celălalt peste masă. Oare aşa se întâmplase şi prima oară? se întrebă Becky. Când plecase cu Lotusul, fără bani în buzunar, fără bagaj, fără vreo destinaţie? Lăsase şi atunci în urmă rude sau prieteni îngrijoraţi? Oare Range Roverul lui Seth avea să ajungă şi el pe marginea vreunui şanţ?

— Pe mine mă preocupă ce se va întâmpla dacă nu se întoarce până deseară, rupse tăcerea Lisa.

— Se va întoarce. Cu siguranţă, o să apară până deseară.

— Da, dar dacă… Ce o să facem atunci?

Seth se uită stânjenit spre Becky. Îşi trecu degetele prin părul negru, zburlit.

— Anunţăm poliţia? întrebă Lisa. Seth ridică din umeri.

— Probabil că o să fim nevoiţi, acceptă el, cu inima grea. Cred că n-avem de ales.

— Ei bine, în cazul ăsta ce mai aşteptăm?

De ce să amânăm până poate fi prea târziu? De ce să n-o facem imediat?

— Cu ce scop? obiectă Seth. Ce le putem spune? Să-l dăm dispărut? Sau să anunţăm lipsa maşinii?

Lisa se încruntă.

— Nu sugerez că a şters-o cu…

— Nici eu. Dar ce putem reclama la poliţie? Dacă avea vreun accident, până acum am fi aflat. Nu le-ar lua nici cinci minute să dea de urma proprietarilor. Deci, nu putem decât să-l punem sub urmărire, ca pe un criminal de rând.

— Uite ce-i, ştiu că sună foarte urât când priveşti lucrurile astfel, replică Lisa, dar pe mine mă îngrijorează siguranţa lui David.

— Cu alte cuvinte, nu-l crezi în stare să conducă maşina? Asta încerci să spui? Consideri că e instabil psihic şi că s-ar putea s-o ia razna la volan?

Lisa era stânjenită.

— Este încă sub tratament, murmură ea. E foarte bine să repeţi ca un papagal că poate conduce de aici până la Plymouth şi înapoi, dar a devenit clar că s-a dus mult mai departe, nu-i aşa? Mă întreb dacă-şi dă seama cu adevărat ce face. Încerc doar să…

Becky nu mai putu răbda. Ieşi din încăpere şi-i lăsă să continue singuri. Persoană dispărută, maşină lipsă. Oare Land Roverul lui Seth urma să aibă aceeaşi soartă ca Lotusul? Tocmai am vândut maşina de două mii de lire a altcuiva. Parcă-l auzea pronunţând vorbele astea, în camera de hotel din Plymouth. Poate că până mâine avea să repete acele cuvinte altei fete, în altă cameră de hotel. Oare avea să-şi reia peregrinările, oferindu-se să ducă pe altcineva la Paris? Cât de multe ştii despre David, dacă ne limităm la fapte indiscutabile?

Deschise uşa camerei de oaspeţi, unde el lucrase asiduu în ultimele săptămâni. Ce anume-l obsedase? Nu reuşiseră să descopere. Nu le spusese nicio vorbă, iar ei nu-l pisaseră cu întrebări. Chiar şi acum, avea senzaţia că-l spionează.

Absurd, dar încă păşea pe vârfurile degetelor, ca o intrusă.

Locul părea mai ordonat decât de obicei. Îşi dădu seama că foile împrăştiate de obicei peste tot fuseseră strânse într-o stivă ordonată, pe masă. Hârtiile mototolite care acopereau podeaua fuseseră îngrămădite în coşul de gunoi. Toate cărţile, enciclopediile şi dicţionarele pe care le adusese din bibliotecă erau adunate pe copertina căminului. Maşina de scris era acoperită cu o husă, iar

scaunul fusese aşezat la locul lui, lângă perete. Se părea că David îşi împlinise corvoada autoimpusă. Împachetase şi plecase. Tipic pentru el că făcuse ordine înainte de a-şi lua tălpăşiţa.

Uitând de scrupule, Becky se repezi la hârtiile lăsate pe masă. Pe prima pagină, cu litere de tipar la două spaţii, trona titlul: „Z O R I D E zi”. Întoarse pagina şi citi:

„Această carte îi este dedicată lui Becky, fără a cărei grijă şi devoţiune n-aş mai fi cunoscut alt răsărit”.

Rămase nemişcată. Când, în cele din urmă, dădu pagina, citi nişte cuvinte deja familiare: Alarum! Clopote de avertizare! Derizoriu şi duşmănie. Le mai văzuse pe foaia mototolită sustrasă pe ascuns. Îşi aminti nesfârşitele ceasuri petrecute de ea şi de Lisa încercând să le descifreze sensul.

— Cinstit, spusese Lisa, cred că i-ar merge mult mai bine cu o pensulă. Ar fi trebuit să i-o arate şi lui Seth. El era mai priceput la astfel de lucruri şi ar fi fost un judecător mai competent. Dar se temuseră că o să le ţină o prelegere, ca de obicei.

— De ce nu-l lăsaţi în pace pe sărmanul băiat? Nu-i prost: ştie foarte bine ce face.

Pe husa maşinii de scris se afla o carte pe care Becky o recunoscu imediat. *The Midnight Sun*. Îşi aminti cum i-o luase din mână şi o aruncase pe raft.

— De ce să citeşti ceva care te face să suferi?

Ceea ce nu-şi amintea şi poate că nici nu observase, era numele autorului: David Burgoyne.

Deschise cartea la prima pagină.

„Soarele de la miezul nopţii are sclipiri de suliţă ce spintecă întunericul, iscând curcubeie.”

O aruncase fără să reflecteze, ca pe o mizerie. Totuşi, ciudat cât de bine-şi amintea întâmplarea, cum îi rămăsese-

n minte acea poezie mohorâtă.

Dedesubt, cu creionul, David adăugase: „Când ne confruntăm cu Iubirea, Dăruirea şi încrederea.” Becky începuse să priceapă. Poate că într-adevăr Seth avusese dreptate. David părea să fi ştiut ce făcea.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre foile bătute la maşină. Dintr-odată, observă că ţinea în mână o copie. Originalul nu era acolo. Era clar că David îl luase cu el. Dumnezeu ştia încotro plecase şi cu ce scop. Nu exista nicio garanţie că intenţiona să se întoarcă.

— Ai încredere în mine, îi spusese el, te rog… Aparent, n-avea încotro.

Coborî la parter, luând cu ea ambele cărţi, pentru a i le arăta lui Seth. El şi lisa continuau să discute aprins.

— Becky! exclamă Lisa. Îl cunoşti cel mai bine; spune-ne ce crezi că trebuie făcut. Eu susţin că trebuie să anunţăm poliţia îndată. Seth doreşte să aşteptăm până deseară. Care-i părerea ta?

Becky ezită. Privi din nou spre copia cărţii lui David.

„Când ne confruntăm cu Iubirea, Dăruirea şi încrederea.”

— Hai să avem încredere în el, şopti ea. Să-i mai acordăm puţin timp.

***

— Dragul meu David, îl asigură Margaret, nu-i nevoie să-mi explici. M-ai mai spus toate astea în scrisoare. Aveai nevoie de o evadare. Să-ţi regăseşti identitatea, parcă asta a fost exprimarea folosită? Te-am înţeles perfect.

David se crispă şi se întoarse să privească pe fereastră. Nimic nu se schimbase. Toate erau aşa cum şi le amintea, ca în seara aceea de noiembrie, cu mai bine de un an în urmă. Piticii din grădină, pe care crezuse că i-a demolat; cascadele de zeităţi non-biologice care râseseră de el atâta vreme. Nu prezentau vreun semn de deteriorare. Poate că

totul se petrecuse în propria imaginaţie. Amintirea nebuniilor trecutului îl făcu să dea din cap. Blesteme sălbatice, jurăminte nebune, şoapte josnice: acesta era limbajul. Sunete fantastice într-o structură intraductibilă. Cum reuşise oare lumea aceea să-l înfrângă? în lumina prezentului, propriile temeri din trecut păreau exagerate.

— Desigur, reluă Margaret, n-am fost foarte surprinsă. Mă cam aşteptam la aşa ceva, de multă vreme. Nu mă plâng. Când m-am măritat cu tine, ştiam că va fi greu. Erai absolut şarmant, dar total lipsit de consistenţă. Nu-mi făceam iluzii. După toate cele, nici eu nu mai eram chiar copilă – declară ea, deşurubând capacul sticlei şi turnând Johnie Walker în două pahare – nu-i aşa? Ştiam foarte bine la ce mă înham.

— Te-ai martirizat cu bună ştiinţă, aprecie David.

Margaret îi aruncă o privire aspră. Îi întinse paharul de whisky.

— Păcat că nu mi-ai transmis o adresă ca să pot lua legătura cu tine. Se îndreptă spre pupitrul unde păstra toate actele, îngrijit etichetate şi organizate. Extrase un dosar pe care scria „DIVERSE”. Iată aici toată corespondenţa pe care ai primit-o cât timp ai fost plecat. Am răspuns la majoritatea scrisorilor. Le-am spus tuturor că ai plecat să lucrezi undeva şi că nu poţi fi deranjat. Le-am promis că ai să-i contactezi când te vei întoarce.

El luă dosarul. Nu era nimic foarte important sau interesant. Câteva scrisori de la librar, care-l anunţa că volumele comandate fuseseră primite şi că se putea prezenta să le ia. Erau vechi – le rupse şi le aruncă la coş. Găsi o scrisoare de la organizaţia studenţească al cărei membru fusese, amintindu-i subtil că nu-şi achitase subscripţia pe ultimul an şi o scurtă notiţă de la dentist, atrăgându-i atenţia că pierduse ultimele trei şedinţe de tratament, dar că trebuia să le plătească totuşi. Existau şi câteva scrisori de la directorul băncii, pe care le aruncă fără să le citească. În final, dădu peste un plic gros, maroniu, pe

care şi-l trimisese singur. Venea din Camden Town, N.1 şi era datat în iunie. Înăuntru găsi lucrurile care-i dispăruseră din portofel. Erau învelite într-o foaie de hârtie, pe care scrisese cu propria mână: *atque în perpetuum, frater; ave atque vale*. Alături, mâna Margaretei adăugase apăsat: *ce vrea să însemne asta?*

Cu adevărat, ce? Reciti fraza, mototoli hârtia şi o aruncă la coş. „Pentru totdeauna, frate, să trăieşti şi bun-rămas”.

— N-am reuşit să-i aflu semnificaţia, spuse Margaret. Are vreuna?

— A avut, murmură el. La vremea respectivă. Îşi scoase portofelul şi puse la loc obiectele pe care le crezuse pierdute. Probabil că mi s-a părut foarte important în clipa aceea.

— Ei bine, pe mine m-a nedumerit. Polly susţinea că este un act simbolic de autodistrugere. Încerca să mă convingă să mă duc la poliţie. Zicea că aşteaptă doar ziua când o să sune telefonul şi cineva ne va chema la morgă să te identificăm.

David ridică o sprânceană.

— Nu zău?

Era un punct în favoarea lui Polly Knott. Niciodată n-o creditase cu atâta perspicacitate.

— Ah, o ştii pe Polly, continuă Margaret, nepăsătoare. Gata mereu să dramatizeze. M-a bătut la cap să reclam la poliţie din prima clipă. Din noaptea aia când ai luat maşina şi ai plecat să colinzi. Mi-a repetat mereu, ca un papagal: băiatul ăla nu poate fi lăsat singur. Mulţumeşte cerului că n-am ascultat-o. Dacă mă luam după ea, ajungeai pe lista dispăruţilor şi a criminalilor nebuni.

Urmă o pauză. David îşi privea paharul.

— Margaret, spuse el, ce s-a petrecut în noaptea când am plecat? Ea se încruntă.

— Ce vrei să spui cu întrebarea asta? Doar erai aici. Ai fost unul dintre actorii dramei. De ce mă mai întrebi?

— Fiindcă nu-mi amintesc. D-aia. Îl privi cu suspiciune.

— Nu-ţi aminteşti nimic?

— Absolut nimic.

Acea parte a memoriei lui continua cu încăpăţânare să nu funcţioneze. Nu-i mai rămăsese decât senzaţia confuză de zgomot şi râsete, din care se iţea o voce: vino, Davy puiule, hai să ne distrăm…

— A fost o petrecere?

— Da, la Joan şi Peter. Dar n-ai participat. Ai spus că vrei să lucrezi. Te-am lăsat acasă şi m-am dus singură.

El aştepta continuarea, dar ea părea uşor stânjenită.

— Uite ce-i, David, chiar vrei să zgândăreşti din nou lucrurile? S-a terminat, întâmplarea aparţine trecutului. De atunci, a curs multă apă pe sub pod. De ce să nu lăsăm lucrurile aşa? Nu-ţi port pică.

— Aveai motive? insistă el grav.

— Ei bine… Ridică mâinile într-un gest demonstrativ. N-a fost prea amuzant să fiu obligată să povestesc tuturor că soţul meu a plecat şi că habar n-am când se va întoarce.

— Pentru asta, îmi cer scuze. Totuşi, te rog să-mi spui ce s-a întâmplat. Dacă sunt şi alte lucruri pentru care e nevoie să-mi prezint scuzele.

Margaret ezita. Ideea nu o atrăgea. Totuşi, ceea ce făcuse nu putea să fie chiar atât de grav, fiindcă altfel ar fi urmat sfatul lui Polly Knott şi ar fi asmuţit poliţia pe urmele lui. N-avea cum să fie ceva cu adevărat serios. Doar n-o fi făcut pe incendiatorul sau violatorul.

— Te rog, Margaret! Lăsă jos paharul şi-i cuprinse umerii. Te rog să-mi spui!

Margaret îşi feri privirea.

— Bine, acceptă ea. Dacă insişti… A fost vorba de Charlie. L-ai lăsat lat. Probabil că o luaseşi razna. Te-ai repezit afară din casă, de parcă te-ar fi urmărit toţi dracii din iad. L-am găsit sus, în birou. Şi-a revenit abia după zece minute. Nici el nu pricepea ce se întâmplase. Spunea că n-a

făcut nimic să te provoace. Venise doar să-ţi ofere un pahar de băutură şi să te roage să ni te alături. Atâta tot. Apoi te-ai repezit la el ca un nebun şi aproape l-ai omorât.

Braţele lui David căzură încet pe lângă corp. Deci asta era. Ar fi trebuit să ghicească. Vino, Davy puiule, hai să ne distrăm… Cine altcineva să fi fost dacă nu Charlie?

***

Detaliile începură să-i revină în memorie, clare, precise. Zgomotul, râsetele, scrâşnetul pietricelelor de pe alee sub roţile maşinilor, ţipetele asurzitoare ale musafirilor. Probabil că Margaret adusese cu ea jumătate dintre invitaţii de la petrecere. Era aproape miezul nopţii. El se afla în birou, în minunatul lui birou cu pereţi acoperiţi de rafturi cu cărţi, ca o celulă capitonată. Acesta e biroul lui David: locul unde creează. De data asta, chiar lucra. Avea o foaie de hârtie în maşina de scris şi se chinuise toată seara. Reuşise să producă vreo şase versuri, poate. Apoi Charlie îl strigase de pe hol şi-i auzise paşii împleticindu-se spre uşă. Pe urmă năvălise în sanctuarul lui, beat, cu o sticlă în mână. Un Charlie ofensiv, cu un rânjet atârnat pe buze. Smulsese foaia din maşina de scris, citind în batjocură cele câteva preţioase cuvinte pe care reuşise cu atâta efort să le stoarcă din mintea lui ca o lămâie uscată.

— Ce-i asta? Altă capodoperă de lăptărie? Să-ţi spun ceva, Davy puiule, aşa nu vei ajunge niciodată să ai succes de public. Prea multă materie cenuşie şi prea puţină realitate, asta-i problema ta. Sper că nu te deranjează? Nu doresc decât să-ţi fiu de folos.

Nu voia decât să provoace un mic scandal. Îl necăjea pe David, în speranţa că acesta va muşca din momeală. De câte ori discutase cu Margaret? Nu vreau ca individul ăla să intre în casă. Nu mă interesează ce faceţi, dar nu-l mai aduce aici, doar atâta te rog.

— Dar n-ai cum să scapi de mine, nu-i aşa, David puiule? Fiindcă nu-i casa ta. Este a lui Maggie. Ea plăteşte chiria, deci e a ei. Şi dacă ea mă vrea în preajmă, n-ai ce face, nu-i aşa? Doar dacă nu te hotărăşti să mă dai afară cu mâna ta.

— Ia te uită, comentă David. Deci a încasat-o în cele din urmă? îşi luă paharul din nou. Minunile nu încetează să mă surprindă.

— Ai fi putut să-l omori, protestă Margaret. Ai avut baftă că nu te-a reclamat. I-ar fi fost foarte uşor.

— Fii serioasă, replică David. Eşti prea aspră cu el. Chiar şi Charlie nu-i complet lipsit de corectitudine. Ce-i al lui e al lui: respectă regula jocului.

Ochii ei se îngustară, iar vocea deveni aspră.

— Ce vrei să spui cu remarca asta?

— Chiar trebuie să-ţi traduc? îşi clătină capul a dezaprobare. Nu se face ca amantul soţiei să-l dea în judecată pe soţ doar pentru nişte ochi umflaţi. Nu-i etic.

Margaret făcu un pas înainte, dar se stăpâni.

— David, eşti complet iraţional! Am mai discutat problema asta de vreo sută de ori. Când ne-am căsătorit, ţi-am spus că aveam o aventură cu Charlie. N-am trecut-o sub tăcere. Am sperat să priveşti lucrurile civilizat. Îmi este coleg. Mă întâlnesc cu el peste tot. Te aşteptai să-l ignor?

— Nimeni nu ţi-a cerut să-l ignori. Te-am rugat numai să nu-l mai aduci acasă, dar n-ai putut rezista tentaţiei să mi-l plimbi pe la nas, nu-i aşa? Era o metodă de a-mi aminti că ai oricând la dispoziţie un bărbat adevărat, care să-mi ia locul. Şi chiar ai apelat la el de mai multe ori, nu? Ea roşi.

— Nu fi absurd, David! Ştii bine că între mine şi Charlie n-a mai fost nimic de mulţi ani. N-ai dreptul să te legi astfel de trecut.

— Trecut? mimă el inocenţa.

O privi fix. Ea îşi feri ochii. Ştia că minte. Ştia de mult, dinainte de noaptea cu pricina, că se reîntorsese în patul lui

Charlie.

— Fie cum zici, acceptă el, indiferent. Oricum, nu mai are importanţă, nu-i aşa? De acum, n-ai decât să stai cu Charlie cât doreşti, din punctul meu de vedere.

Ieşi pe hol. Margaret îl urmă.

— Ce faci?

— Îmi iau o valiză, o lămuri el. Deschise uşa debaralei de sub scară. Am s-o iau pe cea de carton, dacă nu te superi. Înăuntru încap toate posesiunile mele.

Dumnezeu îi era martor, nu avea cine ştie ce. Puţine obiecte îi aparţineau. Hainele, câteva cărţi şi o serie de mărunţişuri ciudate. Până şi maşina de scris nu era a lui. Margaret insistase să arunce vechea maşină portabilă, înlocuind-o cu una modernă plină de şmecherii, care aveau darul să-l deruteze. Lotusul alb fusese un dar comun de nuntă de la Mumsy şi Dada, dar fusese întotdeauna pe numele ei.

— David, întrebă ea, eşti convins că ştii ce faci?

— Da. Poate pentru întâia oară în viaţă, sunt sigur.

Îşi luă cărţile din birou şi aparatul de ras din baie. Întorcându-se să iasă, observă două periuţe de dinţi în cană şi o trusă deschisă lângă chiuvetă. I-ar fi putut aparţine lui Polly Knott. Poate că, în absenţa lui, se mutase înapoi, să stea cu Margaret. Privi ca din întâmplare în trusă. Conţinea un pămătuf de ras şi un flacon de Old Spice. În timp, spusese multe lucruri urâte despre Polly, dar n-o putuse acuza niciodată că-şi lasă mustaţă.

Trecu în dormitor. Pe noptieră, printre piepteni, perii şi cutiuţe de pudră zăcea o pereche de butoni, care aveau gravată în centru litera „C”. Îi ridică şi se întoarse spre Margaret, care-l privea din prag, cu paharul de whisky în mână.

— Trecut, hai?

Ea îşi muşcă buza.

— La ce te aşteptai? Ai fost plecat aproape douăsprezece

luni. Să nu-mi spui că n-ai păcătuit, măcar din când în când.

— Dar niciodată câtă vreme am stat împreună. Puse butonii la loc. Margaret ezita.

— David, n-ai impresia că exagerăm amândoi?

— În ce fel?

— Repezindu-ne cu capul înainte ca nişte copii puşi pe ceartă… spre ce? Separare? Divorţ? Asta vrei?

El o privea cu gravitate.

— Propui vreo alternativă?

— Putem s-o luăm de la capăt. Să încercăm…

— Şi ce părere are Charlie?

— Lasă-l pe Charlie. Nu contează. Dacă te deranjează atât, am să încerc să evit locurile unde pot da peste el. Va fi dificil, dar sunt sigură că vom ajunge la un aranjament. Fiecare problemă este rezolvabilă, dacă-ţi dai silinţa.

David scutură din cap.

— Îmi pare rău, Margaret. E prea târziu. Nici înainte n-a mers, şi nici în viitor n-o să meargă. Am învăţat să stau pe propriile picioare. N-aş putea să redevin jucăria ta.

— Ai găsit pe altcineva? El aprobă.

— Ei bine, probabil că era inevitabil. Vrei să te însori cu ea?

— Dacă o să mă accepte.

— De ce nu?

— Nu prea am ce să-i ofer, după cum ştii.

— Poate că ai mai mult decât îţi închipui, rectifică ea. Nu te subestima.

Părăsi camera, iar David îi auzi paşii pe scări. Termină iute cu împachetatul, grăbindu-se să plece. Faptul că nu avea să mai vadă acea casă nu-i lăsă cine ştie ce impresie. Era casa ei, niciodată nu fusese şi a lui. Nu avea amintiri fericite de acolo.

Se întoarse în salon. Margaret se afla în spatele măsuţei de scris şi ţinea un stilou în mână. La intrarea lui, ridică ochii.

— Ah, vrei să pleci imediat?

— N-ar avea rost să tragem de timp. Am spus fiecare tot ce aveam pe suflet. N-a mai rămas decât să ne luăm bun-rămas.

— Cred că ai dreptate, recunoscu ea.

Se opri puţin, apoi adăugă: ne despărţim prieteni?

— Din partea mea, da.

— La fel pentru mine. Se apropie de el. Poftim, spuse ea. Ia asta înainte de plecare. Sunt sigură că o să-ţi pice bine.

Îi întindea un cec. El se încruntă.

— Pentru ce?

— Am vândut drepturile de autor pentru o ecranizare după *The Midnight Sun*. Cred că vei fi mulţumit de afacere. Am bătut palma cu câteva luni în urmă. Banii au venit săptămâna trecută şi ţi i-am păstrat.

Suma înscrisă pe cec părea absurd de mare.

— Mai bine l-ai lua înapoi şi ai scade câteva mii de lire. Ochii ei se măriră.

— De ce?

— Îţi datorez o maşină nouă, îţi aminteşti?

— Ah, da. Maşina… chiar voiam să te întreb ce s-a întâmplat cu ea. Ai accidentat-o?

— Nu, am… vândut-o! recunoscu el.

— Desigur! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Cât ai obţinut pe ea, dacă nu te deranjează întrebarea?

— Păi… şapte sute.

— Şapte sute pentru un Lotus nou-nouţ?

— Ştiu. Nu trebuie să insişti. E patetic.

— E mai mult decât atât. Tâlhărie la drumul mare! De ce nu mi-ai cerut bani? Ai fi căpătat cele şapte sute şi ai fi păstrat şi maşina.

El rânji jalnic.

— Mă tem că nu era atât de simplu. Infracţiunile nebuneşti sunt rareori premeditate, nu-i aşa? îi întinse cecul. Hai, scrie-mi altul.

— Ah, David, pentru numele lui Dumnezeu! Las-o naibii de maşină. Crezi că la asta-mi stă gândul?

— De ce nu? Doar era maşina ta, nu?

— Numai pe jumătate. Şi oricum, n-ai decât să vinzi şi o sută de maşini, dacă asta te va ajuta să creezi ceva la fel de bun ca *The Midnight Sun*. Bătu cu degetele în originalul adus de el din Cornwall. Ce părere ai despre ăsta?

— Cred că este cea mai valoroasă creaţie a mea.

— Ei bine, sunt satisfăcută. Poate că n-o să-ţi mai fiu soţie mult timp, dar sper că-ţi voi rămâne impresar în continuare?

— Dacă vrei.

— Sigur că da. Pari să nu-ţi dai seama… dar începi să fii o afacere serioasă! râse şi dădu din cap. Ia cecul, David, şi nu fi fraier. Ai nevoie de bani mai mult decât mine.

— Ai dreptate, acceptă el, gândindu-se la datoriile faţă de Seth şi Lisa, ca şi faţă de Becky. Celei din urmă îi datora ceva mult mai preţios. Chiar mai scump decât iubirea. La ea se gândea acum. Am nevoie de bani, dar există un lucru mai important: respectul de sine. Puse cecul pe pupitru. Scrie-mi altul, insistă el, lasă-mă să plec cu conştiinţa împăcată.

***

— Paris? întrebă Becky.

— De ce nu? replică David.

Privi în sus spre el, stânjenită. El râdea.

— Nu trebuie neapărat să fie Paris. Putem merge oriunde ţi-ar plăcea. Roma, Amsterdam, New York… La vreo fermă din Scoţia, dacă asta preferi. Sau chiar o căsuţă din Cornwall. Am ales Parisul la întâmplare, ca punct de început, dar poate fi oricare alt loc. Ţi-am mai spus asta cândva, nu-i aşa?

— Pe atunci aveam bani, şopti Becky.

— Şi acum avem, o asigură el. Ba chiar mai mulţi ca data trecută. În tăcerea care urmă, Becky înghiţi cu greu nodul din gât.

— Ce-ai păţit? întrebă el. Nu eşti mulţumită?

— Ba da, răspunse ea amărâtă, dar…

— Dar ce?

Buza ei tremura uşor.

— David, n-ai făcut-o, nu-i aşa? Te rog, spune-mi că n-ai făcut-o!

— Ce anume? o necăji el. O trase la fereastră şi-i arătă Land Roverul lui Seth parcat în faţa casei. Poftim, spuse el. Poţi să te convingi.

Ea se întoarse uimită spre David.

— Ţi-am cerut să ai încredere în mine, parcă? îi zâmbi şi o cuprinse în braţe. În regulă, iubito, n-are rost să te îngrijorezi. De data asta e vorba despre câştiguri legale… Zilele mele de negustor de maşini s-au terminat!

Sfârşit